

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 98 / II Legislatura / Setè període

Dijous, 14 de maig de 1987

Presidència del Molt Honorable
Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 72

Tercera i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a tres quarts de deu del matí i nou minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la manca de representació i defensa de la Generalitat en procediments contenciosos administratius (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4495).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4496).*

Rèplica : *I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4497).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4498).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Oliart (S) (p. 4498).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4500).*

Rèplica : *I. Sr. Oliart (S) (p. 4501).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia (p. 4502).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Política Territorial (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 4503).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4504).*

Rèplica : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 4505).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4506).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de muntanya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 4506).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4508).*

Rèplica : *I. Sr. Ganyet (S) (p. 4509).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4510).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 81/II, sobre la Promoció de la Dona (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sra. Barenys (S) (p. 4511).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4512).*

Rèplica : *I. Sra. Barenys (S) (p. 4513).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4513).*

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les Mesures per a assegurar que els Bancs de Sang fan la Prova Detectora d'Anticossos de la SIDA (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4514).*

Posició dels grups : *I. Sr. Garriga (M) (p. 4515), I. Sr. Alay (ER) (p. 4515), I. Sr. Esteve i Oriol (P) (p. 4515), I. Sra. Ferran (S) (p. 4516) i I. Sr. Colomines (CiU) (p. 4516).*

Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4517).*

Preguntes (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la normativa reguladora del despatx de pa

Formulació : *I. Sr. Cigarrán (S) (p. 4517).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 4518).*

Repregunta : *I. Sr. Cigarrán (S) (p. 4518).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 4519).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre de beques de menjadors per a les escoles del Gornal, a l'Hospitalet de Llobregat

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 4519).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4520).*

Repregunta : *I. Sra. Ferran (S) (p. 4520).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4521).*

Pregunta sobre l'Institut de Batxillerat Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 4521).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 4522).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les proves d'accés a l'Administració de la Generalitat impugnades davant el Tribunal Contenciós Administratiu

Formulació : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 4522).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4523).*

Repregunta : *I. Sr. Casanovas (ER) (p. 4523).*

Segona resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 4524).*

Preguntes al Consell Executiu sobre l'impacte ecològic de la construcció de l'estació d'esquí de Portainé i sobre la viabilitat econòmica de l'estació d'esquí de Portainé

Formulació : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4524).*

Respostes : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4525) H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 4526).*

Repregunta : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 4527).*

Segones respostes : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4527) i H. Sr. Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 4528).*

La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i cinc minuts.

La sessió es reprèn a tres quarts de deu del matí i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. Ferret i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

**Interpellació al Consell Executiu
sobre la manca de representació i defensa
de la Generalitat en procediments
contenciosos administratius**

El punt de l'ordre del dia que ens toca ara és el novè. Consisteix en la interpellació al Consell Executiu sobre la manca de representació i defensa de la Generalitat en procediments contenciosos administratius, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Esteve i Oriol, del Grup Popular, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, Molt Honorable President. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, com diem en la nostra interpellació, l'article 25 de l'Estatut d'Autonomia obliga la Generalitat a integrar els serveis necessaris per tal que pugui dur a terme, per tal que pugui realitzar les tasques competencials que el mateix Estatut reconeix.

D'altra banda, la Llei Orgànica del Poder Judicial, del primer de juliol de l'any 85, estableix —textualment— en el seu article 447, apartat segon, que la representació i defensa de les comunitats autònomes correspondrà als lletrats que estiguin integrats en els serveis jurídics de les susdites administracions públiques, llevat que designin un advocat col·legiat que la representi i defensi, i segueix dient que els integrats en els serveis jurídics de l'Estat podran —i remarco el «podran»— representar i defensar les comunitats autònomes en els termes en què s'estableixi reglamentàriament.

El cert és que, respecte ambdues declaracions, la realitat processal va per un altre camí. Quin és aquest? Ens trobem, molt sovint, que amb un escrit gairebé estereotipat el lletrat de l'Estat —l'abans anomenat advocat de l'Estat— en els processos contenciosos administratius presenta —repeteix— un escrit gairebé estereotipat on —a tall d'exemple em permetré llegir-ne un— es diu el següent : «que con fecha», la que sigui, «ha sido emplazado para el trámite de alegaciones, pero, teniendo en cuenta lo dispuesto en el número 2 del artículo 447 de la Ley Orgánica del Poder Judicial, la representación y defensa de las comunidades autónomas corresponde, a partir de su vigencia, a sus propios letrados o a los abogados que designen al efecto, por lo que no podemos ya asumir su representación ni realizar actuaciones en su nombre.

»Teniendo en cuenta el rango de la disposición, el carácter de interés público de las disposiciones sobre postulación procesal y la necesidad de que por razones constitucionales y procesales no se produzca indefensión de la citada corporación, solicitamos del Tribunal suspenda el trámite hasta que se persone la nueva representación y se le pueda realizar la notificación adecuadamente. Por nuestra parte, hemos comunicado esta si-

tuación a la comunidad autónoma correspondiente.»

I, arran d'aquest escrit, es dicta normalment un proveïment, en què, d'acord amb el que preveu el número 2 del 447 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, es declara, així : «Se tiene por abstenido al ilustrísimo señor letrado del Estado, cuya abstención hágase saber al órgano demandado, Generalitat de Catalunya, para que comparezca en forma y la conteste o bien...», es refereix a la demanda, «o bien, de conformidad con lo dispuesto en el artículo 35.3 de la Ley Jurisdiccional, comunique a este Tribunal, por escrito, los fundamentos por los que estima improcedente la pretensión del actor con apercibimiento de lo dispuesto en el artículo 68.6.»

I el tercer esglaió és que, després de l'abstenció de l'advocat de l'Estat, el lletrat de l'Estat, del proveïment, on es diu : «faci saber això, en aquest cas, a la Generalitat de Catalunya», la Generalitat tramet un simple informe, d'acord amb el que està previst en la Llei de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, malgrat la qual cosa, o precisament per la qual cosa, a tall merament d'informe, es declara la Generalitat com a no compareguda formalment o, per ser més exacte, se la declara en rebel·lia i segueix pel procediment sense audiència i sense participació de la Generalitat de Catalunya.

Entenem que això és una mancança que, des d'un punt de vista estrictament legal —almenys legal—, n'és responsable el Consell Executiu, i va ser el nostre Grup quan, precisament recolzant una esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana a la Llei de Cossos de la Funció Pública, de l'octubre del 86, en fer l'explicació de vot, l'Honorable representant en aquell moment del nostre Grup Popular deia, textualment, que : «analitzant...», és a dir, analitzava i partia de l'Ordre del 29 de juny del 81, per la qual s'aprova el programa que hauria de regir eventualment al seu dia la celebració de proves selectives per a lletrats de la Generalitat, i deia que malgrat això, i sobretot en relació amb la Llei que en aquell moment s'estava debatent, hi havia una absència total de la regulació d'escalas dels cossos de funcionaris, la qual cosa era imprescindible. Tant és així que juntament les escalas i la relació de llocs de treball eren les dues condicions imprescindibles perquè es pogués fer la transferència o traspàs de funcionaris no d'una manera unidireccional, és a dir, passant funcionaris de l'Administració central de l'Estat envers la nostra Administració autonòmica, sinó també en la direcció contrària, perquè si no ens podríem trobar de dir : com, si no es va a aquesta definició de llocs de treball o relació de llocs de treball i una regulació específica de les escalas, com un lletrat o bé un enginyer —posava a tall d'exemple— al servei de la Generalitat pot fer que s'admeti, perquè canviï de destí i de lloc de residència, s'integri a l'Administració central de l'Estat, al cos de lletrats de l'Estat o, per exemple, al cos d'enginyers o tècnics del Ministeri d'Hisenda?

És a dir que la realitat era que, davant d'aquesta absència de regulació específica, d'una banda, de les escalas de cossos de funcionaris i, de l'altra, la relació de llocs de treball no hi havia una correspondència en direcció des de l'Administració autonòmica cap a l'Administració central en el supòsit —repeteix— de traspàs, per circumstàncies, per exemple, de tipus personal. I diem que d'aquesta mancança n'és responsable el Consell Executiu, i n'és responsable des d'un punt de vista, com acabo ara d'apuntar, estructural.

Però, tornant al fil conductor de la nostra interpellació, en-

tenem que avui és cada vegada més responsable, per abstenció, el Consell Executiu, en tant que la Generalitat de Catalunya no està formalment representada ni formalment oïda en tràmit de contestació a la demanda, si més no en procediments administratius, i això cada vegada més sovint, perquè encara fins fa un any, més o menys, els lletrats de l'Estat contestaven en nom de l'administració autonòmica, però darrerament jo, almenys, no conec un sol procediment contenciós administratiu en què avui el lletrat de l'Estat assumeixi la representació de la Generalitat, i aquesta representació tampoc l'assumeix —almenys en molts d'assumptes que jo he vist per raons de tipus professional—, tampoc l'assumeix, dic, cap lletrat designat per la Generalitat de Catalunya.

Cal dir que com a professional lliure m'és molt més còmode no tenir, evidentment, al davant un advocat que em contradigui els interessos privats que en aquell moment un pot estar defensant envers els interessos públics representats per la Generalitat.

Però, com a ciutadà i, evidentment, en aquest moment, com a Diputat, hem de palesar el nostre descontentament, perquè creiem que es produeix un abandó, una situació d'indefensió, però una situació d'indefensió per negligència respecte a la qual nosaltres demanem, en aquest moment, les explicacions adients per part de l'Honorable senyor Conseller, i, evidentment, si ens satisfan, doncs, gairebé em sembla que, sense esmerçar el temps dels deu minuts necessaris, potser no caldran altres aclariments posteriors. A nosaltres ens agradaria que ens poguéssim tranquil·litzar en el sentit que això, que és així, a partir d'ara deixarà de ser així, perquè els propòsits de capteniment del Consell Executiu són en línia per suplir o per cobrir o omplir aquesta llacuna que, en aquest moment, estem denunciant.

Senyores diputades i senyors diputats, moltes gràcies; Molt Honorable President, molt agraït.

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller aquí present.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Agustí Bassols) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, passo a contestar, procurant ser breu, la interpellació formulada pel Diputat senyor Esteve i Oriol, sobre quins són els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat en ordre al problema de la suposada manca de representació i defensa de la Generalitat de Catalunya en els procediments contenciosos administratius.

I, de bell antuvi —encara que el Diputat interpellant, com a professional del dret que és i bon professional coneix molt bé la matèria—, és possible que alguns, o diversos, diputats no coneguïn un fet important que he d'exposar en iniciar aquesta resposta. Em refereixo que la declaració de rebellia que es produeix en molts procediments, en els quals intervé com a demandada la Generalitat de Catalunya, no comporta, en cap cas, indefensió dels interessos de la Generalitat. És a dir, aquesta declaració de rebellia, quan és l'Administració pública la demandada, pot tenir únicament un aspecte formal, però que no afecta, en absolut, l'autèntica defensa dels interessos públics.

M'explicaré. L'article 35.3 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa, que invoca el mateix interpellant en el seu escrit de presentació, i al qual ha fet referència també ara des de la tribuna, aquest article preveu una doble via de defen-

sa : la compareixença per lletrat, la representació de la Generalitat confiada a lletrat que compareix en el procediment, o la utilització d'un informe escrit, en el qual es poden exposar, amb tota l'amplitud, tots els fonaments tendents a demostrar la improcedència del recurs produït contra una resolució de la nostra Administració. I, efectivament, és així, i el mateix Tribunal Contenciós, quan fa la citació a la Generalitat, doncs es produeix en termes com aquest : disposa la compareixença, dintre de termini, per lletrat, o comunica que se li exposin per escrit els fonaments que s'estimin procedents en ordre a contradir les pretensions de la part contrària.

Bé, quan s'utilitza aquest segon procediment —el de l'escrit, de l'informe escrit—, en absolut es perjudiquen els interessos de la Generalitat de Catalunya, perquè aquest escrit pot contenir tots els raonaments de la defensa d'aquests interessos i perquè, a més a més, no perjudica ni tan sols la possibilitat d'un recurs contra la sentència que es dicti en aquell cas, és a dir, que es pugui acudir al Tribunal Suprem, en via d'apel·lació, perquè aquest escrit comporta l'assumpció de tots els drets de part dintre del procediment. No obstant això, per una peculiaritat del procediment contenciós administratiu, es declara en rebellia l'Administració demandada, i aquesta declaració pot induir a confusió als que no estan plenament versats en aquest tipus de procediments. Bé, la Generalitat de Catalunya està utilitzant aquest procediment escrit, aquesta presentació de l'informe, en determinats casos, però no sempre.

S'ha produït un fet —i ja ho ha dit també el Diputat interpellant—, s'ha produït el fet que els advocats de l'Estat, que assumien normalment la defensa de les administracions de les comunitats autònomes, últimament utilitzen aquest escrit dient que correspon l'assumpció de la defensa d'aquests interessos a la mateixa comunitat i s'inhibeixen del procediment.

Aquest ha estat un fet que s'ha anat produint en temps recents, i que no ha permès, no ha permès, fins i tot per falta de temps, la creació d'un servei jurídic suficientment ampli per atendre tots els procediments mitjançant la compareixença aquesta a través de lletrat.

I això és clar, i és clar i es comprendrà si jo els dic que, per exemple, durant l'any 1986, la Generalitat de Catalunya ha estat part en mil nou-cents trenta procediments contenciosos administratius; deixo de banda tots els procediments penals, civils o laborals, estrictament davant de la jurisdicció contenciosa administrativa s'ha hagut d'intervenir en mil nou-cents trenta procediments; en uns moments, com dic, en què l'advocacia de l'Estat ha claudicat de la defensa dels nostres interessos. Llavors, comparèixer per lletrat en tots aquests procediments, personalment per lletrat, era pràcticament impossible i extremament costós, i això hauria requerit crear un cos, o un servei de lletrats, de proporcions gegantines, sense la preparació ni la possibilitat d'una selecció adequada, i, per això, a l'empara de la mateixa Llei contenciosa administrativa, i dels termes en què es produeixen els emplaçaments a la nostra Administració, s'ha utilitzat aquesta doble via.

És a dir, s'ha seguit un criteri selectiu i, en determinats casos, en aquells en què per una major dificultat en el procediment, o perquè, donada la naturalesa del debat, del tipus o rang de la resolució que es discutia en el procés era més aconsellable, s'ha utilitzat, s'ha continuat utilitzant la compareixen-

ça per lletrat a través dels nostres serveis jurídics.

I en aquells casos en què, per una major simplicitat del tema debatut, perquè, a vegades, doncs, el mateix Tribunal Contenciós ja s'ha pronunciat, ja ha establert doctrina sobre el tema, o per tractar-se, doncs, d'assumptes de quantia més petita, hem seguit el procediment de l'informe escrit.

I això, com dic, ni produeix indefensió, perquè totes les raons queden exposades, i permet interposar després el recurs al Tribunal Superior, si així cal. I jo m'atreveria a dir —i no tinc dades exactes, en aquest moment, però, a cop d'ull i per la relació que mantinc amb el Gabinet Jurídic Central— que gairebé hem guanyat un percentatge més elevat de recursos quan s'ha utilitzat el procediment de l'informe, que quan hem seguit el de la compareixença per lletrat. I això, sento dir-ho —i ho dic una mica de cop d'ull, una mica de bursada, no voldria establir percentatges, seria fer afirmacions gratuïtes—, però això obeeix a un fet: no és que el procediment escrit, l'informe escrit sigui millor, el que passa és que l'utilitzem en els procediments més simples, o en els procediments en què, com he dit, ja hi ha doctrina del Tribunal que es preveu favorable, en casos similars, i en el que es preveu, doncs, més propici, el plet, a una resolució favorable. Però, en cap cas, en cap dels casos això produeix indefensió.

Posats aquests antecedents i aquests aclariments, que jo voldria que fossin molt tranquil·litzants, jo porto, precisament —suposo que la Cambra em creu i no és necessari que citi sentències concretes—, una selecció de vuit o deu o dotze sentències recents, dels mesos de gener, febrer i març, en què hem utilitzat aquest procediment i en què els recursos han estat tots desestimats; és a dir que, per tant, la Generalitat ha estat absoluta i la resolució, l'acte administratiu que es discutia, ha quedat, per tant, confirmat.

Ara bé, és cert —i en això estic d'acord amb el Diputat interpellant— que, almenys en molts casos, és desitjable la representació per lletrat.

I, en aquest sentit, i contestant ja, contestant concretament el que constitueix, doncs, l'interrogant, la pregunta que inclou la interpellació, he de dir que el capteniment, el propòsit de capteniment del Govern de la Generalitat de Catalunya és, dintre d'aquest criteri selectiu de defensar uns casos d'una manera i uns altres casos d'una altra, és a dir, per compareixença del lletrat o per informe escrit, tendim i volem tendir a la intervenció, per mitjà de compareixença lletrada, i que, en aquest sentit, estem, a partir del moment de la separació dels advocats de l'Estat d'aquesta tasca, estem tendint a reforçar els nostres serveis jurídics, seguint l'imperatiu de l'article 25 del nostre Estatut d'Autonomia, en ordre a dotar uns serveis jurídics que ens permetin, almenys en tots aquells casos en què sigui aconsellable, que el criteri jurídic aconselli la intervenció lletrada, a disposar dels lletrats suficients per poder-ho fer. Però, en tots els casos, vull que quedi clar que pot donar-se, que hi haurà sempre un tipus de procediment en què aquesta compareixença lletrada no serà necessària i que, per tant, el Consell Executiu considera que, almenys en determinat tipus d'assumptes, podrà continuar utilitzant, i utilitzant-lo de la manera profitosa, útil i exitosa amb què ho ha estat fent fins ara, el sistema de l'informe escrit.

Jo voldria, en aquest sentit, tranquil·litzar, doncs, la Cambra; podrien, enteses massa literalment, les manifestaci-

ons que es contenen o que s'han exposat aquí en defensa de la interpellació, crear una certa alarma, com si hi hagués un abandó, un abandonament dels interessos de la Generalitat que no s'ha produït, en cap cas, ni se seguirà produint, amb tendència, com dic, a utilitzar el sistema de la compareixença lletrada i amb reserva, en alguns casos, de continuar utilitzant el sistema de l'informe escrit.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. ESTEVE I ORIOL: Si em permet, senyor President, de l'escó estant. Sí, no em puc resistir a intervenir novament, malgrat que havia, més o menys insinuat que potser quedaria aclarit. El que passa és que l'Honorable Conseller ha fet algunes afirmacions, algunes explícites i altres implícites —si no hem estat mals entenedors—, suficientment greus, des d'un punt de vista de determinada professió, perquè demanem alguns aclariments addicionals.

Vostè ha començat, Honorable Conseller, parlant de suposada manca de representació i defensa, i jo li puc dir i li puc assegurar —amb pla de mostreig i, almenys, en l'àrea que jo conec— que no és tal suposada manca de representació i defensa, és una absència total de representació i defensa.

En segon lloc, vostè ens diu: «Aquesta absència de defensa és merament formal, perquè se substitueix la presència i assistència de lletrat mitjançant el tràmit d'informe, que preveu el 35.3 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa». Li haig de dir «sí, però no», és a dir, sí que és una absència formal; però no solament és una absència formal, sinó que és una absència material.

Què ens diu el 68.6 de la Llei de jurisdicció? Vostè, com a advocat en exercici, que ha estat durant molts anys, i en els llocs de responsabilitat de la Generalitat ho coneix perfectament, sap que això comporta una declaració de rebellia. Segona: que, formalment, el tràmit d'informe no té la mateixa, ni molt menys, validesa —o valor, si vostè ho vol— que la contestació a la demanda. Però el que és més greu és que no permet la retrocessió de les actuacions. És a dir, que si després es «persona» la Generalitat en tràmit —vostè deia— de recurs, el que és evident és que no pot invocar cap de les situacions processals prèvies, a fi i efecte, sobretot des d'un punt de vista formal, per aconseguir una nul·litat d'actuacions i una millor defensa, perquè això s'havia d'haver denunciat abans i, evidentment, ha contribuït, amb la seva absència, a no esbrinar i no aclarir.

I això no ho pot plantejar llavors, de bell antuvi, perquè li oposaran el que vostè sap com jo, que se'n diu excepció d'extemporaneïtat.

Volia dir-li alguna cosa més, i és que, des d'un punt de vista merament psicològic, davant d'un tribunal, el fet que no comparegui formalment un ens com la nostra Generalitat, defensada per advocats, i que, entre cometes i permetin-me la llicència, es «despatxi» el tràmit mitjançant un simple escrit, això, psicològicament, comporta una imatge d'abandó de drets, per la qual cosa nosaltres no estem disposats a passar.

Vostè ens parlava que, per raons de cost, no s'ha posat en marxa l'estructura, la xarxa necessària de lletrats de la Generalitat, o bé no s'ha recorregut a advocats privats. No veig aquí cap esperit corporativista ni de donar feina als meus companys

de professió. Però és que aquest argument, senyor Conseller —vostè ens parla d'un nombre important : 1.930 afers l'any passat—, aquest problema el tindrem avui, demà i demà passat, i cada vegada més, perquè, malgrat que vostès són, segons alguns, un Govern conservador, el cert és que cada vegada és més intervencionista en moltíssimes àrees, la qual cosa comporta un augment considerable d'afers, d'assumptes contenciosos administratius.

Per tant, el problema que «home, miri, no intervenim perquè ens costa molts diners»... Jo li pregunto, explícitament : què pensen fer clarament en el futur, perquè, és clar, el problema de cost el tindrem —repeteix— si més no igual.

Jo li haig de dir que —ens parla vostè de selecció d'assumptes—, jo li haig de dir que en els assumptes contenciosos administratius n'hi ha, evidentment, de dos tipus : aquells de caràcter genèric, on es pot impugnar una disposició administrativa de vostès, i uns altres de tipus específic, on el ciutadà lluita contra l'administració. I nosaltres entenem que aquests són igualment importants, bé perquè imposin unes determinades sancions, bé per la quantia que hi ha en plet, i, sobretot, des d'un punt de vista d'exemplaritat i de respecte dels drets individuals.

Per consegüent, entenem nosaltres que hi ha en cadascun dels plets contenciosos administratius, on el ciutadà o una corporació lluita contra l'executiu, hi ha quelcom més que una transcendència merament anecdòtica, perquè es passa de l'exemple a la categoria.

I ja acabo dient, entrant en el tema dels criteris selectius. Vostè m'ha parlat de 1.930 assumptes, i aquí ja m'agradaria que vostè em precisés un extrem fonamental : en quants va comparèixer formalment amb procurador i/o advocat, representada així, la Generalitat, d'aquests, o en quin percentatge? Per ser que així la Cambra sàpiga si certament és veritat o no que compareixen molt sovint o no compareixen gaire sovint. Jo el repto, si us plau, que em doni aquesta dada si la té, i, si no, si és tan amable de trametre-la.

I la segona qüestió : jo haig de palesar el descontentament i la meua sorpresa quan, vostè, que ha estat advocat en exercici durant molts anys —i respecto la seva llibertat d'expressió—, ha dit aquí a la Cambra que hi havia un percentatge molt més alt d'assumptes guanyats per tràmit d'informe en què intervé un funcionari administratiu, que no pas els assumptes en què estan defensats directament per un advocat. Jo suposo que això haurà estat una expressió, doncs, no massa encertada, m'imagino que el senyor Conseller no volia dir allò que tots hem entès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : President, molt breument. En primer lloc per assenyalar —i que quedi clar—, a la Cambra que la Llei permet dos sistemes de defensa, que el criteri a elegir el de la representació per lletrat o el de l'informe escrit és un criteri jurídic i no és un criteri polític; criteri jurídic que defineix, en cada cas, i estableix el nostre gabinet jurídic central; que, per tant, l'informe escrit és una forma de defensa, i quan parlo de la suposada manca de defensa és perquè, quan hi ha l'informe escrit, el procediment ha estat defensat. I si bé és cert que en algun cas la utilització d'aquest procediment

podria dificultar la interposició després de determinades excepcions, per això no es decideix quin dels dos procediments s'ha de seguir, sinó a la vista de la demanda que el mateix tribunal lliura a la part demandada, és a dir, a l'Administració pública, en el mateix moment que la cita perquè procedeixi d'una o de l'altra manera. De manera que tot això és tingut en compte i, per uns criteris jurídics estimables, s'utilitza un o l'altre procediment. En tots els casos, el Tribunal queda degudament il·lustrat, i hem de fer la suficient confiança als tribunals de justícia com per creure que aquesta il·lustració, que se li facilita per escrit, és degudament tinguda en compte.

Jo no he dit —sento contradir, amb tot el respecte i amb tota l'amabilitat i, en fi, el respecte que em mereix el Diputat interpellant— que sigui un percentatge molt més alt el de procediments guanyats utilitzant l'informe escrit, que no el de la representació lletrada. He dit que no tenia dades suficients aquí i que, per tant, no volia fer afirmacions gratuïtes, però que sí que, a cop d'ull, de bursada, es podia donar el cas que hi hagués més procediments guanyats per aquest segon sistema de l'informe escrit que pel de la representació lletrada, i encara, i encara he donat l'explicació vàlida, i és perquè naturalment l'utilitzem en aquells procediments de menys dificultat, més fàcils, en què l'èxit ens sembla més assegurat, i, per tant, això, en cap cas ho dic com una expressió de menysteniment dels lletrats i dels advocats, que han merescut per a mi sempre tot el respecte i perquè, a més a més, em sento molt honorat de ser advocat, avui no en exercici, però d'haver exercit aquesta professió digníssima durant molts anys.

Però és que, a més a més, vull acabar tranquil·litant també el Diputat i lletrat autor de la interpellació, i és que els nostres informes escrits, que normalment estan molt ben fets, que no són un simple tràmit, en què s'argumenta des del punt de vista jurídic tot el que fa falta perquè prosperi la nostra posició, són tots ells redactats per lletrats; per lletrats que els resulta molt més fàcil aquesta manera de treballar, darrere de la taula del despatx, despatxant aquests informes, que no compareixent davant dels tribunals. Per tant, en tots els casos, la nostra defensa, sigui feta per compareixença, sigui feta per escrit, està confiada a lletrats, i a lletrats ben seleccionats i competents, de manera que els interessos de l'Administració de la Generalitat de Catalunya estan, en tots els casos, en molt bones mans.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris

El Sr. PRESIDENT : Com que la interpellació que constituïa el punt 10 ha estat decaiguda, hem de passar ara a la que constitueix el punt 11, que és interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris, que ha de formular el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. OLIART : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Consell Executiu, a requeriment d'una resolució d'aquest Parlament, el juny de 1983 va lliurar a la Cambra un pla indicatiu de presons. Aquest Pla es basava en una situació inacceptable dels centres penitenciaris de Catalunya, es fonamenta-

va en unes previsions d'increment de població reclusa determinades en un temps també més o menys determinat, establia unes prioritats de construcció dels centres penitenciaris necessaris i, lògicament, tot això d'acord amb uns objectius que el mateix pla establia dins, naturalment, d'uns terminis.

Anem, doncs, a veure què ha estat d'aquest Pla, quin és el seu grau de realització, després de quatre anys d'haver-se lliurat a la Cambra i després de tres anys d'haver assumit la Generalitat les competències d'execució en matèria de política penitenciària.

Quant a la ubicació dels nous centres penitenciaris i la seva construcció, el Pla ens deia: «Establiments de preventius: cinc en total; tres a Barcelona, un a la província de Girona, i un a la província de Tarragona. Establiments de règim obert: 1 a Girona, 1 a Tarragona, diversos a la província de Barcelona», sense especificar el nombre, però sí que deia amb una capacitat màxima aproximada de 1.180 reclusos.

»Establiments de compliment ordinari», és a dir, de penats: «un a la zona nord Barcelona-Girona», i fins i tot s'establia la comarca, es deia la comarca de la Selva, «per a compliment d'adults, un a la zona nord Barcelona-Girona, comarca d'Osona, compliment», també, «d'adults; un a la zona sud Barcelona-Tarragona», és a dir, a cavall de les dues províncies, «comarca de l'Alt Camp o comarca de l'Alt Penedès, compliment d'adults; un a la zona de Barcelona i resta de províncies, comarca de l'Anoia o Bages, compliment de joves.» I, després, també es parlava de la construcció d'un hospital penitenciari i d'un hospital psiquiàtric.

Quins terminis es fixava el Pla? Es preveia tenir-lo acabat o, com a mínim, molt avançat, a finals de 1985, però es feia una cautela i s'establia en el mateix Pla que, en el cas de resultar impossible la realització del Pla a últims de 1985, i amb previsió d'acabar-lo el 1990, es poden aconseguir etapes o nivells intermedis. Som ja a mitjan 1987, temps més que suficient, senyores i senyors diputats, perquè el Pla estigués en una fase molt avançada de realitzacions. Veiem què és el que s'ha fet. Realitzacions d'aquestes construccions: bé, quant a centres acabats, senyores i senyors diputats, cap ni un. Nosaltres hem vist passar per aquí, al Parlament de Catalunya, tres Consellers de Justícia, però encara no hem tingut oportunitat de veure cap centre acabat. Sí, se'n va acabar un durant aquest temps, que va ser el centre de compliment de Lleida-2, però s'havia començat molt abans de la instal·lació de la Generalitat estatutària. N'hi ha dos en construcció, un a la Roca del Vallès, en fase molt avançada —sembla ser— de construcció, i un a Sant Esteve de Sesrovires, que tot just acaba de començar, amb tots els problemes municipals que tots hem pogut llegir, a través dels mitjans de difusió, quins són. Un tercer, que estava programat també per ser començat molt aviat, que és el que se'n diu del Vallès Occidental, que no se sabia bé si aniria a una finca de Castellbisbal o a una finca de Rubí. El senyor Conseller, l'Honorable senyor Conseller de Justícia, senyor Xicoy, en una compareixença que va fer en Comissió el juny de 1986, a requeriment o contestant una pregunta d'un diputat, va dir que aquest centre penitenciari era ja pròxim a començar-se perquè la ubicació definitiva era ja pràcticament decidida i que era qüestió de dies, màxim un mes, per tenir-ho. Això era pel juny de 1986 i ara som al maig del 87, i, que aquest Diputat sàpiga, encara tampoc se sap exactament quina serà la finca on

s'ubicarà aquesta presó del Vallès Occidental.

Bé, hi ha també el tema de la presó Model. Aquest és un tema que en el Pla es fixava que la presó Model desapareixeria, que es construirien els centres de preventius necessaris per a la desaparició de la Model, i a mi em preocupa molt haver llegit unes declaracions del Conseller senyor Xicoy en el sentit que la Model potser, dins de la seva capacitat teòrica de 850 o de 900 reclusos, podia continuar. És a dir, aquí ja sorgeix un dubte important, que segurament el senyor Xicoy ens podrà aclarir i que potser ha estat una mala interpretació del periodista o d'aquesta informació de premsa.

La presó de Girona: és un altre dels criteris que sembla que no s'està seguint. En el Pla es deia que la presó de Girona era una de les presons que es deia que no podia continuar per la seva construcció obsoleta i vella, es van fer unes modificacions, jo vaig assistir a la inauguració, aquesta presó està avui bé, amb unes bones condicions, però és molt reduïda, i penso que la seva destinació hauria de ser d'un centre obert. Però bé, aquesta presó, lògicament, se n'havia de fer una de preventius; no se'n parla, de la presó de preventius de Girona, ni tampoc es parla de la presó de preventius de Tarragona. No sabem si es farà, si no es farà. És a dir, són criteris que estaven establerts, però que no se sap què passarà.

I amb les de compliment igual: jo faig un seguiment bastant acurat a través de mitjans de difusió de totes les declaracions que es fan, de totes les previsions del Consell Executiu, de tots els seus plans, i la veritat és que no he pogut veure enlloc que les presons de compliment... quina és la previsió que hi ha sobre aquests centres penitenciaris.

Sobre l'Hospital Psiquiàtric i l'Hospital Penitenciari, doncs, passa més o menys el mateix. Hi ha hagut, de vegades s'ha dit que sí que es farien, després s'ha dit que no; en una ocasió crec que es va afirmar que aprofitant la construcció del centre de la Roca, doncs allà es faria un pavelló hospitalari que seria suficient. Sembla que ara no, sembla que ara sí que es va a la construcció d'un hospital penitenciari... doncs, bé, tot això, són aclariments que cal que es facin a la Cambra.

Bé, a part d'aquestes previsions de construcció de centres penitenciaris, el Pla, lògicament, es fixava uns objectius. Quins eren aquests objectius? Es deia que s'havia d'assolir l'allotjament en cel·les individuals, disposar dels serveis necessaris que permetin una adequada classificació i l'execució de les tècniques de tractament; que s'evitin les macropresons; que tots els reclusos catalans estiguin internats en establiments de Catalunya. Com es pot constatar, senyores i senyors diputats, són objectius pendents d'aconseguir adequar la situació penitenciària al que preveu la Llei General Orgànica Penitenciària de l'any 1979. Es tracta, doncs, d'una finalitat de normalització d'una situació inacceptable.

S'han aconseguit potser aquests objectius? Perquè, és clar, si aquests objectius s'haguessin aconseguit, aleshores estaria explicat o justificat el fet que les construccions vagin amb aquesta lentitud tan desesperant i que encara no se n'hagi assolit cap.

Bé, he de dir que no, cap d'ells, i és obvi; però és que, a més a més, nosaltres ho hem pogut veure ara recentment. Com vostès deuen saber, senyores i senyors diputats, alguns diputats de la Comissió de Justícia estem visitant durant aquestes darreres setmanes els centres penitenciaris de Catalunya.

N'hem visitat ja uns quants, i hem d'admetre que s'han fet algunes reformes, sobretot les condicions higièniques generals s'han millorat; el tema de l'alimentació en les cuines, que també s'han reformat en molts d'aquests centres, també són unes millores que nosaltres hem de ressenyar. També hi ha hagut en el tema de l'alimentació una millora en el sentit que s'han posat cuiners professionals en lloc d'interns. Però el que és sens dubte important, que és tot el tema de la droga, tot el tema de les màfies internes i, sobretot, la massificació, atès l'increment de població que hi ha hagut darrerament, això, senyores i senyors diputats, lamento dir-ho, la situació és pitjor perquè hi ha hagut aquest increment; per tant, aquests objectius no s'han complert.

Veiem, doncs, senyores i senyors diputats, que el Consell Executiu no ha complert el seu propi pla, ni sembla que estigui en curs de fer-ho. Fins i tot hem pogut constatar que els criteris inicials del pla semblen haver-se canviat, sense que tampoc sigui possible conèixer quins són els criteris actuals, si és que realment hi ha criteris. Però encara hi ha més coses, sobretot una qüestió que m'ha preocupat aquests dies i que es refereix a unes recents declaracions de l'Honorable senyor Conseller de Justícia a un diari de Barcelona, en relació amb la capacitat dels mòduls penitenciaris, dient que un centre penitenciar pot tenir diversos mòduls! Jo he de referir-me a la Moció del 27 de maig de 1981, en què es diu que el Consell Executiu procurarà d'evitar que es construeixi més d'un mòdul de 350 places en cada establiment penitenciar. Espero que el senyor Conseller ens pugui aclarir aquesta situació, perquè seria fer un pas enrere molt important caure en, aprofitar unes ubicacions determinades per fer una interpretació de la Llei General Penitenciària de la Moció que va aprovar aquest Parlament, que tendeix a dir, que tingués la tendència a construir mòduls de 350 places, sí, però en les mateixes finques. Això seria anar a una macropresó, això seria anar a una ciutat penitenciària, que no és ni la lletra ni l'esperit de la Moció que es va aprovar en aquest Parlament.

I, finalment, ja per acabar, hi ha el tema, senyores i senyors diputats, econòmico-financer. Fins ara, quan s'ha esmentat el tema econòmico-financer, s'ha fet sempre com un argument o com un recurs per justificar unes accions o unes construccions que no es feien; bé, jo crec que per tirar endavant el Pla de Construccions Penitenciàries és necessari també disposar d'un pla financer global.

Per totes aquestes qüestions —no em vull allargar més, sobretot perquè el temps se m'ha acabat— és pel que nosaltres fem o aquest Diputat fa una interpellació al Consell Executiu, que diu: quins són els criteris de capteniment del Consell Executiu en relació amb la construcció de nous centres penitenciaris i el seu finançament, per tal d'aconseguir una xarxa d'establiments suficients per a cobrir les necessitats de Catalunya?

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats, i pensi, senyor Conseller, que l'escollaré amb molta atenció.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller senyor Xicoy té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Joaquim Xicoy): Senyor President, senyores i senyors diputats, per endavant, senyor Oliart, moltes gràcies per l'oferiment que m'ha fet d'escollar-me amb atenció; «faltaria menos», dirien allà.

Senyor Oliart, li haig de dir amb tota franquesa: m'ho posa molt fàcil, eh?; m'ho posa molt fàcil. En primer lloc, vostè parla de suposats incompliments... De què? D'un pla orientatiu. Bé, difícilment es pot incomplir un pla, si és orientatiu (*Rialles*). Ara, vostè em pregunta... bé, jo hi ha moments que l'escollava amb molta atenció, sense que abans hagués hagut de prometre-li aquesta atenció (*remor de veus*), doncs, jo l'escollava, i mentre vostè estava exposant, dic: «realment, el senyor Oliart vol saber els capteniments del Consell Executiu o vol donar arguments a determinats mitjans de comunicació perquè durant la campanya electoral facin bullir la qüestió aquesta?» (*Remor de veus*). No ho sé, eh? Jo feia un interrogant perquè, és clar, vostè pregunta pels criteris del Consell Executiu; els criteris del Consell Executiu en relació amb la construcció de nous centres penitenciaris són els de sempre, els que sempre s'han manifestat en aquesta Cambra. (*Remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President per la seva protecció (*Rialles i remor de veus*). Des del debat de política general, senyor Oliart, celebrat el setembre del 1980, en què per primer cop es va parlar en aquest Parlament del tema penitenciar, el Consell Executiu de l'anterior legislatura i el de l'actual ha mantingut sempre el mateix criteri, amb total i absoluta coherència.

Pel que fa als criteris sobre la construcció, el Consell Executiu els ha exposat, a més d'en la sessió abans mencionada —la primera, el setembre del 80—, en les següents ocasions; si vol prendre'n nota: interpellació data del 29 d'abril de 1981; Moció del dia 27 de maig de 1981; interpellació el 24 de març de 1983; Pla indicatiu que va venir aquí el 21 de juny de 1983; interpellació del 10 d'octubre de 1984; sessió informativa del 22 de novembre de 1985; interpellació del 27 de novembre del 85; Moció de l'11 de desembre de 1985, i sessió informativa, aquesta ja a càrrec del Conseller que els parla, del 10 de juny de 1986.

L'Illustre Diputat senyor Oliart, que és un Diputat complidor, que coneix a bastament les actuacions parlamentàries que he esmentat no solament per la lectura acurada que estic segur que fa del *Diari de Sessions*, sinó també per la seva presència continuada en els plens i les comissions corresponents, això ho sap perfectament, no cal, per tant, que m'estengui més; la posició del Consell Executiu no ha variat, és la de sempre. Vostè em pregunta també pel finançament; el Diputat interpellant sap perfectament que aquest finançament no ha estat transferit a la Generalitat; ho ha reconegut en diverses de les seves intervencions; les nostres competències, les de la Generalitat de Catalunya en matèria penitenciària són de gestió. No hi entra, no hi pot entrar legalment la inversió d'obra nova; no és transferible l'obra nova, en virtut de les normes que regulen el finançament autonòmic. Depenem, per tant, i vostè ho sap, de les consignacions dels Pressupostos Generals de l'Estat. Tampoc aquí la posició del Consell Executiu s'ha modificat.

Bé, amb això jo contestaria les qüestions que planteja la interpellació; ara bé, vostè ha introduït marginalment altres qüestions, com unes declaracions que diu que recentment ha llegit, declaracions del Conseller que els parla, doncs, jo el contestaré amb molt de gust.

Quant a la Model. Jo no he dit que la Model hagi de conti-

nuar indefinidament; jo el que he declarat és que tenim Model per a bastants anys, perquè si els mòduls penitenciaris que construïm tenen una capacitat de 350 interns i a la Model en aquests moments tenim 2.300 interns, evidentment, per ràpid que vagi el ritme de construcció, tenim Model per a molts anys.

El propòsit és tancar la Model, però vostè faci els seus números; divideixi per 350 els 2.300 que tenim actualment en ritme creixent, i veurà vostè que no és possible; vaja, seria d'una absoluta irresponsabilitat prometre que la Model es tancarà demà passat.

I, després, també vostè ha fet referència que en unes declaracions, o suposades declaracions meves recollides en un mitjà de comunicació, parlava jo que hi podia haver centres de diversos mòduls. Jo em referia concretament, concretament, i això li ho puc assegurar, no sé com ho va recollir el periodista, em referia que la legislació estatal que és la que hem d'aplicar a Catalunya ho permet, i tant és així que l'Estat en aquests moments està construint centres amb diversos mòduls... I jo li deia això al periodista perquè veiés la diferència que hi havia que Catalunya ens havíem autolimitat amb l'obligació de crear només centres de 350; aquesta és la raó, precisament per dir: aquesta és una dificultat addicional, que voluntàriament, lliurement, el Parlament de Catalunya ens ha fixat, que em sembla molt bé, i jo ho destacava i posava en contraposició amb una major facilitat que tenia l'Administració de l'Estat en aquest particular.

Gràcies, senyor. President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat interpellant vol tornar a intervenir?

El Sr. OLIART: Sí, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, intentaré contestar, senyor Conseller, les seves explicacions. No li càpiga cap dubte que tant si ho dic com si no ho dic, sempre l'he escoltat amb tota l'atenció, tant a vostè com a la resta de consellers, i que era una manera només de subratllar l'interès que jo tenia per aquesta qüestió.

Intentaré, ho repeteixo, contestar-li o, almenys, parlar dels temes segons l'ordre que vostè mateix ens ha indicat. Fem referència al Pla indicatiu. Bé, jo hauria de dir que la primera qüestió que se'm planteja en el tema del Pla indicatiu, és que és l'únic pla de presons existent i, per tant, ens hi hem de referir forçosament, si volem fer un seguiment precís de la política penitenciària del Consell Executiu.

En segon lloc, fóra raonable acceptar algunes desviacions en l'execució del Pla indicatiu, però és que aquí estem constatant, senyor Conseller —i perdoni que hi insisteixi— un incompliment quasi total, tant pel que fa als objectius, com a les construccions a realitzar com en els terminis previstos.

En tercer lloc, cal recordar que el mateix Conseller de Justícia va declarar en Comissió el juny de 1986, en aquesta cèlebre compareixença de vostè, la primera, que es proposava complir el Pla indicatiu del 1983.

I, en quart lloc, en el mateix Pla, es preveia que els traspassos foren efectius l'any 1984, i que la població reclusa, a finals del 85, fóra de 5.140 reclusos.

Per tant, no havent-se produït cap desviació important en aquestes previsions, no hi ha lloc per explicar per què el Pla no s'ha realitzat.

Per altra banda, vostè ha subratllat molt, posteriorment, el

Pla indicatiu, fins i tot canviant-li el nom, i dient que era un «pla orientatiu», i això ens fa pensar, doncs, que, el Consell Executiu, potser en lloc de Consell Executiu s'hauria de dir «Consell Orientatiu»; no ho sé, ho poso a la consideració de les senyores i els senyors diputats.

Vostè ha fet esment, també, de la campanya electoral i dels arguments que, potser, aquest Diputat esgrimeix en funció de la campanya electoral. Jo li he de dir que no és la primera interpellació que jo faig en aquest Parlament sobre aquestes qüestions; les he fetes en totes les èpoques. Aquesta interpellació, a més a més, va entrar en aquest Parlament el mes de febrer o el mes de març, no ho recordo exactament. Per motius en què no és ara necessari insistir, vull dir, s'està substanciant ara, que són properes les eleccions, però, indubtablement, no hi ha una relació de causa-efecte entre el fet de la presentació d'aquesta interpellació, i l'argumentació que jo pugui donar, que es basa en fets i que no es basa en suposicions.

Vostè diu, també, que els criteris els puc recollir en una sèrie de debats que s'han fet aquí, quasi sempre efecte d'interpellacions o d'accions del Grup Socialista i del Diputat que els parla. Bé, jo no vull ara discutir cada un d'aquests debats, perquè, lògicament, no tindria temps i se'm posaria a sobre, però sí que he de dir una cosa, molt, molt clar: aquests criteris del Consell Executiu, no sé quins deuen ser, però, jo, el que puc constatar és que, després de set anys de govern de Convergència i Unió, no hi ha cap centre nou, mentre que a la resta de l'Estat, durant el mateix temps, se n'han construït una vintena. I que no se'm digui que això és per falta de finançament, perquè això no és veritat; perquè jo puc recordar perfectament que l'any 1981 —i no hi havia Govern socialista a l'Estat, sinó que hi havia Govern d'UCD—, el Director General d'Institucions Penitenciàries va venir aquí a Barcelona en diverses ocasions, i va dir que hi havia 7.000 milions de pessetes destinats als centres penitenciaris de Catalunya, i que el que faltava era que el Consell Executiu li donés les ubicacions, les finques necessàries per fer aquestes construccions. El que passa és que el Consell Executiu no es va voler enfrontar amb la seva responsabilitat de decidir «aquí anirà una presó, aquí n'anirà una altra, aquí n'anirà una altra», i, com que no va fer això, llavors, no es van poder fer les construccions.

El finançament. Bé, el finançament és un tema que cal parlar-ne, perquè ja he dit abans que és un tema que ha servit sempre d'argumentació o d'excusa per a les coses que no es feien. Jo vull dir que, quan es fa la valoració d'un traspàs, hi ha unes despeses corrents, i hi ha també unes despeses que van a manteniment i reposició, i que aquestes despeses de manteniment i reposició es poden dedicar, o a modificar els centres en què s'han rebut, o bé dedicar-ho a fer-ne de nous.

Jo vull dir, en el tema del finançament, a més a més, que és evident que hi ha una doble corresponsabilització, i que els centres de nova creació que tinguin per finalitat substituir-ne altres d'existents, en correspon la construcció i el finançament a la Generalitat. I els que hagin de crear-se per increment de la població penitenciària corresponen a l'Administració central. I, a la pràctica, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, els criteris que s'han aplicat són bastant més flexibles, perquè l'Administració central ha traspassat a la Generalitat la construcció de la presó de la Roca i la d'algun altre centre penitenciar. Això indica, senyores i senyors diputats, que un acord

global, tenint en compte aquesta corresponsabilitat, és possible.

I quins centres ha finançat la Generalitat, fins ara? Bé, que aquest Diputat sàpiga, cap ni un! Perquè els dos que s'estan construint ja acabem de dir que els està finançant l'Administració central. Però, en última instància, senyores i senyors diputats, de qui seria la responsabilitat que el Pla de construccions estigués paralitzat per raó del seu finançament? Sens dubte, a judici d'aquest Diputat, seria responsabilitat de la Generalitat. Per què? Doncs, primer, perquè en el moment d'acceptar-se els traspassos, havia de quedar clar el sistema de finançament dels nous centres penitenciaris. I és raonable pensar que, si el Consell Executiu hagués estat capaç d'elaborar un programa concret de construccions, i capaç també d'assumir la responsabilitat política de decidir els emplaçaments, l'acord definitiu amb l'Administració central, pel que fa al finançament, s'hauria assolit ja fa bastant de temps.

I se m'ha esgotat el temps, però penso que totes les qüestions, més o menys, han estat contestades —o recontestades—, i penso que els criteris fonamentals del que ha de ser la política penitenciària del Consell Executiu, que jo és el que demanava en la meua interpellació, no han quedat fixats pel Consell Executiu, si m'haig d'atenir a la contesta de l'Honorable Conseller de Justícia.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Oliart, vostè parla de vuit anys de Govern de la Generalitat que no hem fet presons. Escolti, no, no! Fa tres anys que tenim les competències! Parteixi a partir del moment de les competències! Escolti, sigui precís, sigui rigorós. És que la Generalitat s'havia de posar a fer presons abans de tenir les competències? Una mica de seriositat, eh, una mica de seriositat! Tres anys, eh!

Vostè sap perfectament que les transferències van ser el 20 de febrer del 84. Parlem a partir d'aquesta data. Si no hi ha aquest mínim de coherència o seriositat en acceptar unes xifres que són absolutament certes, o unes dates que són absolutament certes, és inútil el diàleg, malgrat que m'és molt agradable de dialogar amb vostè, perquè m'ho posa fàcil. *(Rialles.)*

Bé, vostè parla que la Generalitat no ha fet res, d'incompliments. Doncs, bé, jo li diré tot el contrari : abans de les transferències —i parlo només a partir de l'adveniment de la democràcia, de la transició política—, en vuit anys, el Govern de Madrid, dels quals sis són de la UCD, no són responsabilitat de vostès, i dos, sí, de l'Administració socialista, a Catalunya no es va endegar ni una sola obra penitenciària. És que ni reparacions, ni reparacions dels centres existents!

Bé, què hem fet nosaltres? Vostè ha reconegut abans que els diputats del Parlament de Catalunya, amb totes les facilitats per part del Departament de Justícia, poden visitar tots els centres penitenciaris dependents de la Generalitat; vostè ha pogut notar millores en els centres actualment existents, ho ha reconegut, i jo li ho agraeixo, li ho agraeixo, però, evidentment, això comporta, doncs, un interès i una dedicació per part del Departament.

I, quant a obra nova, en vuit anys, l'Estat va ser incapaç d'i-

nicar ni una sola obra. Nosaltres n'hem iniciat dues —una està en estat molt avançat, com vostè ha reconegut—, es va començar el juliol, portem ja deu mesos, deu mesos d'obra i d'obra molt avançada, s'estan complint els terminis, exactament. Hem iniciat el de Sant Esteve Sesrovires, es compliran també aquí els terminis, i jo els dic, a les senyores i els senyors diputats, no facin cas del que llegeixin a la premsa *(remor de veus)*, perquè el que diu la premsa, que es paren les obres... A mi... Diuen, eh, ho llegeixo als diaris, que cada dia em paren les obres, un ajuntament o altre. Jo no he parat ni un sol dia una sola obra! I jo, quan ho desmenteixo, resulta que els mitjans de comunicació, això, ho posen en un raconet i... A més, no m'haig de dedicar, jo, a desmentir. *(Remor de veus.)*

Aquí, miri, hi ha hagut un repartiment de papers, un repartiment de funcions, una divisió de treball —utilitzant un terme que segurament és agradable, i d'això...—, aquí, uns es dediquen a fer declaracions a la premsa, eh?, a fer demagògies, a fer electoralisme, i a uns altres ens ha tocat el paper de rebre, eh?, de rebre, eh?, dient que atropellem els drets dels ajuntaments, dels veïns, que perjudiquem, etcètera, però, bé, nosaltres fem presons, nosaltres fem presons, i aquest Departament està molt satisfet que, en aquest repartiment de papers li hagi tocat, precisament, la part de més responsabilitat, la part de més humanisme, i, per consegüent, la part més patriòtica. *(Remor de veus.)*

Bé, parlem del finançament, senyor Oliart. Parlem del finançament... *(Remor de veus. Pausa.)*

Oh, és que estava esperant, senyor President, que s'acabessin les expansions internes del Grup... Parlem del finançament, senyor Oliart. Pressupostos del 1983, en els quals ja tenen alguna cosa a dir vostès, eh?, en els Pressupostos Generals de l'Estat : per a les presons de Catalunya, ni un duro. Pressupostos 1984 : ni un duro. Pressupostos 1985 : 801 milions de pessetes. Pressupostos 1986 : 600 milions de pessetes. Pressupostos d'aquest exercici, 663 milions de pessetes. Aquí acaba tot, tot el finançament de l'Estat per als centres penitenciaris de Catalunya.

Bé, és evident que acabarem aquest exercici, en què la Generalitat haurà invertit en els centres penitenciaris —nos centres penitenciaris de Catalunya— la xifra de 2.525 milions de pessetes, i només n'haurà rebut del Govern de Madrid 2.066. Bé. Que quedi clar.

Jo estic tranquil, perquè, vaja, estic convençut que, si l'Estat, el Govern de l'Estat no vol la hipermassificació dels centres penitenciaris de Catalunya —que estic convençut que no la vol, no?—, si vol que en els centres penitenciaris de Catalunya es respectin els drets humans —i estic convençut que ho vol—, i si vol que no hi hagi discriminacions en relació amb els interns de Catalunya i els interns de la resta d'Espanya —que estic convençut que no vol aquesta discriminació—, aquest finançament vindrà, vindrà. Ara bé, jo li haig de dir, doncs, que no tot són flors i violes per part del Govern de Madrid, eh? Jo, preveient, preveient, quan vaig veure els Pressupostos Generals de l'Estat, preveient que el finançament que venia de Madrid per a obra nova —per a obra nova—, doncs, resultava insuficient per als plans de la Generalitat, per a l'obra que teníem endegada, vaig demanar al Grup parlamentari —perquè era l'únic conducte que tenia— de Minoria Catalana que presentés unes esmenes a Madrid als Pressupostos de Jus-

tícia, demanant l'ampliació dels crèdits de construcció, perquè anessin als nous centres penitenciaris. Bé, jo vaig quedar decebut en veure que aquesta iniciativa parlamentària no va comptar amb més suport que el de Minoria Catalana. Altres grups d'aquesta Cambra, que també tenen el seu ressò en el Congrés dels Diputats, doncs, no se'n van fer ressò, i aquesta esmena va ser convenientment derrotada.

Jo, llavors, em vaig al·larmar, vaig escriure al Ministre i li vaig dir : «He quedat decebut que no hagi prosperat, no hagi recíxit aquesta esmena presentada per Minoria Catalana, que és del tot punt necessària per poder portar a terme el programa de construccions de centres penitenciaris a Catalunya», i li vaig demanar que en el Senat hi havia temps d'admetre aquestes esmenes que el Grup parlamentari nostre havia presentat.

Doncs, bé, el Ministre —jo li vaig escriure el dia 5 de desembre—, i el 16 de desembre em diu el Ministre, diu : «En cuanto a la gestión que me pides sobre el asunto del aumento de la consignación presupuestaria para construcción de nuevos centros penitenciarios de Cataluña, he de decirte que me temo no será posible, pues cuando recibo tu carta ya ha pasado el trámite en que ello sería factible.» Això, si vostès comproven els *Diaris de Sessions*, veuran que en aquest moment s'estava en període processal adient per poder admetre aquestes esmenes d'ampliació dels pressupostos.

Bé, però jo, ja ho dic, com que estic convençut que no hi pot haver una voluntat discriminatòria per part de Madrid en relació, no amb nosaltres, no amb la Generalitat de Catalunya, no, sinó quant als interns que estan en els centres penitenciaris de Catalunya, que no voldran que siguin de pitjor condició que els que estan en altres centres de l'Estat espanyol, jo crec que el problema del finançament serà resolt a plena satisfacció. Si no, jo ho portaré a aquesta Cambra i sollicitaré la seva cooperació per fer una acció unànime de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra, perquè crec que, pels drets humans, per la dignitat dels interns de Catalunya, és evident que comptarà amb el suport de tots els grups de la Cambra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Política Territorial

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la interpellació que constitueix el punt dotzè, que és al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei de Política Territorial, que volen formular els Diputats Il·lustres senyors Esteve Tomàs i Joan Ganyet, del Grup Socialista, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula. *(Pausa.)* L'Il·lustre senyor Joan Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, dissortadament el gran escriptor llatí Plutarc no està entre nosaltres aquest dematí de maig, perquè hauria trobat un bon motiu per ampliar la seva col·lecció, la seva col·lecció magnífica de *Vides paral·leles*. Es tracta d'una bona història per a Plutarc.

Varen néixer ambdues l'any 83, varen néixer després d'una concepció i d'una gestació conjunta i consensuada entre tots els grups parlamentaris; van ser ben rebudes per la societat catalana del seu temps; els catalans van disposar esperances en

l'aparició d'aquells plançons que tant prometien i varen veure la llum en aquesta mateixa sala. Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat, no les ha deixat madurar, ni créixer, ni desenvolupar. Malgrat els seus quatre anys, les té ja en hibernació, les dues; són, senyores i senyors diputats, la Llei de Política Territorial i la Llei d'Alta Muntanya. Les dues són objecte d'interpellació avui; esperem que no hagin de passar també avui al calaix de les esperances perdudes per la reincident actitud negativa del Govern de Catalunya.

La Llei de Política Territorial va ser aprovada el dia 9 de novembre de l'any 83 i es deia en la seva Exposició de Motius : «cal emprendre una política equilibradora que afavoreixi l'extensió per a tot el territori dels nivells de renda i de qualitat de vida adequats i que, impulsant l'aprofitament racional dels recursos locals disponibles, corregeixi la tendència que mena al debilitament i al desaprofitament del territori, d'una banda, i a l'excessiva concentració de població i d'activitats, de l'altra.

Els objectius d'aquesta Llei són, doncs, diversos. En primer lloc, fomentar una distribució equilibrada del creixement, per tal d'assolir uns nivells de renda adequats a tot el territori; en segon lloc, promoure un creixement ordenat des del punt de vista de les implantacions sobre el territori, per tal d'afavorir una eficàcia més gran de les activitats econòmiques i una millor qualitat de vida; en tercer lloc, afavorir el creixement econòmic de Catalunya i lluitar contra l'atur.

S'introdueix una eina bàsica, un instrument essencial per assolir aquests objectius, el Pla Territorial General, en el seu article quart, que diu així : «El Pla Territorial General ha de definir els objectius d'equilibri territorial d'interès general per a Catalunya i ha de ser el marc orientador de les accions que s'emprendran per crear les condicions adequades per atreure l'activitat econòmica als espais territorials idonis.» I segon : «El Pla Territorial General ha de tenir per àmbit territorial d'aplicació tot el territori de Catalunya.»

Article 5. «El Pla Territorial General ha d'incloure les determinacions següents : la definició de les zones del territori amb característiques homogènies per raó del potencial de desenvolupament i de la situació socio-econòmica; la indicació dels nuclis de població que, per les seves característiques, hauran d'exercir una funció impulsora i reequilibradora», etcètera.

Com es pot governar sense aquestes determinacions, pregunto a les senyores i els senyors de la majoria i del Govern? Com s'ho fan per governar sense disposar d'aquestes determinacions?

A l'article novè, es deia, i es diu, perquè aquesta Llei és vigent, que : «correspon al Parlament l'aprovació del Pla Territorial General, així com la dels projectes de modificació si són considerats com a tals pel mateix Parlament.» Segon : que «cada dos anys, el Consell Executiu ha de redactar una memòria sobre l'aplicació del Pla Territorial General i donar compte al Parlament de l'acompliment de les previsions del pla i del seu desenvolupament en plans territorials parcials». Que «el Consell Executiu ha de redactar un programa o plurianual per a la realització de les determinacions principals del Pla Territorial General de Catalunya, el qual programa s'ha d'incorporar als pressupostos de la Generalitat i ha de ser aprovat pel Parlament, conjuntament amb aquests».

A l'article 10 es diu que : «al començament de cada legislatura, s'han de revisar i modificar, si s'escau, les bases d'ac-

tuació assenyalades inicialment i els objectius.»

S'introdueix després un altre instrument bàsic : els plans territorials parcials, a l'article 12. Diu : «Així, els plans territorials parcials defineixen els objectius d'equilibri d'una part del territori de Catalunya i són el marc orientador de les accions que s'emprendran. L'àmbit dels plans territorials parcials és, com a mínim, d'extensió comarcal i pot agrupar les unitats comarcals establertes en la divisió territorial de Catalunya, però, en cap cas, no les pot dividir. Els plans territorials parcials s'han d'adaptar», com és lògic, «al Pla Territorial i General de Catalunya i constituir-ne l'explicació en la part del territori que afecti.»

Els plans territorials sectorials, a l'article 17 : «Els plans d'incidència territorial que elaboraran els departaments de la Generalitat», tots els departaments de la Generalitat, «tindran el caràcter de plans territorials sectorials i es formularan quan el Consell Executiu ho determinarà.»

A l'article 18 : «Els plans territorials sectorials han de contenir una estimació dels recursos disponibles, de les necessitats i dels dèficits territorialitzats en el sector corresponent. També han de contenir la determinació de les prioritats d'actuació i la definició d'estàndards i normes de distribució territorial. Els plans territorials sectorials han de tenir com a àmbit d'aplicació tot el territori de Catalunya.»

Senyores i senyors diputats, senyor President, no es fa difícil detectar un abrupte contrast entre les determinacions i objectius de la Llei de Política Territorial i la política del Consell Executiu de la Generalitat. Es tracta d'una política d'esquixada si no es disposa de l'estructura de l'edifici. Un polisportiu per aquí, un tram de carretera per allà, una escola més enllà, un tren d'alta velocitat, etcètera, però sense criteris objectius i sense línies d'actuació.

És la política intersticial de què a vegades s'ha parlat aquí? Es tracta de l'exaltació de la més absoluta conjunturalitat? Si fem un equivalent amb l'actuació mèdica no hi ha ni profilaxi, ni diagnòstic, ni tractament; hi ha potser un conjunt de prescripcions desorganitzades, i aquí se'ns apareix claríssimament una connexió amb la Llei de Comarcabilització, amb la Llei d'Alta Muntanya, amb els plans comarcals, que després estudiarem en la interpellació que seguirà a aquesta.

El Parlament no ha rebut cap projecte de pla territorial general. Podria ser que al Consell Executiu no l'interessés l'existència d'aquest pla territorial general, però si no l'interessa l'acció de govern continuarà com una acció de govern erràtica, massa sensible, hipersensible, senyores i senyors diputats, als vents canviants, a les pressions conjunturals, i no m'agradaria dir a les visites pastorals del President o dels membres del Consell Executiu pel territori de Catalunya.

No hi ha línies de força, no hi ha carcassa estructural —almenys no la coneixem—, no hi ha coordinació entre els diferents departaments del Consell Executiu de la Generalitat. Perquè, quan s'aplicaran les directrius de la Llei de Política Territorial? Necessària, repeteixo, per a qualsevol acció de govern ordenada i ordinària. A l'altra legislatura, quan vostès siguin a l'oposició? Sembla, a vegades, que estan governant no per demà, sinó per avui al matí o avui a la tarda. Qualsevol acció de govern que vulgui afermar sòlidament les bases per demà i demà passat, per d'aquí a quinze anys, per al segle XXI a Catalunya, s'ha de fer estudiant i plantejant línies de força a

través de l'establiment públic de prioritats sectorials i territorials. Perquè, malgrat les declaracions, la utilització de llocs comuns; la modernitat, el servei del nostre poble, etcètera, no és aquest, lamentablement, el camí emprat ni pel President, ni pel Govern de Convergència i Unió.

Per acabar, senyores i senyors diputats, senyors de la majoria, els interessa tenir Pla Territorial General, sí o no? Si el volen, per què l'ajornen? Per què l'han ajornat durant quatre anys? Per què el sostreuen al Parlament i a l'opinió pública?

És per això que hem presentat la interpellació que vostès conciben. *Ave atque vale*, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per a la contestació.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Xavier Bigatà) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, el Consell Executiu vol i ho farà, perquè hi ha una Llei d'aquest Parlament de Catalunya, la Llei de Política Territorial, que defineix el que ha de ser el Pla Territorial General de Catalunya.

Vostè, Illustre senyor Diputat, quan parla sempre sembla que realment no hi ha una actuació, que les coses són molt fàcils, que un pla territorial general d'un país es fa de la nit al dia. La implementació d'una política territorial es fa, malgrat la seva complexitat —que vostè coneix, però que en tot cas no diu—, i que vol un període de transició i un període de preparació important. I vostè diu, si no hi ha pla territorial, no hi ha política; això no és cert. No hem de confondre els objectius amb els instruments, i vostè contínuament, en tota la seva argumentació, el que està fent i el que ha fet és confondre els objectius amb els instruments.

Indiscutiblement que el pla territorial general serà un instrument que farà, que donarà cos comú a allò que ja el Consell Executiu fa i està fent; perquè vostè diu : quina és la política del Consell Executiu de la Generalitat? Jo li dic : aquí, a l'inici de la legislatura hi ha un debat d'investidura en què es defineix per part de la Presidència de la Generalitat quina serà la política dels propers quatre anys, hi ha un debat de política general en què es defineixen les prioritats i els objectius que té un govern. Per tant, hi ha una política a bastament coneguda per aquest Parlament.

Per tant, re de res del que vostè diu, el fet d'aquesta política del dia a dia, de matí a matí. Hi ha una política seriosa i una política que el que pretén és fer, a través de la inversió, el reequilibri territorial a Catalunya i fer possible aquest país harmònic i equilibrat que tots volem i al qual vostè també, amb la seva intervenció, també s'hi afegeix.

Aleshores, vostè diu : «la Llei de Política Territorial, el govern no la té present; es va aprovar aquí amb el consens de tots els grups parlamentaris i, aleshores, no l'aplica». Això no és cert, perquè, en tot cas, el que hem de dir és que es va aprovar aquesta Llei de Política Territorial; el Govern, el Consell Executiu, el Govern català n'ha fet el seu desplegament, i aquest desplegament per decret, que va tenir lloc..., va donar un termini... No és cert el que vostè diu en la interpellació, l'incompliment de la Llei; no hi ha incompliment de la Llei; la Llei no posa termini. Precisament, el Pla Territorial General és el mateix Govern que en un moment determinat, amb el desplegament per un decret aprovat pel Consell Executiu, es va imposar un termini que precisament va finir el 20 de febrer i

que, per Decret, el mateix Govern ha prorrogat, per uns motius que a continuació jo esmentaré.

I durant tot aquest període de temps s'ha anat treballant. Perquè vostè, si al cap de tres mesos o al cap de sis mesos haguessim presentat el pla territorial general, m'hauria dit: «Escolti, això, com s'ho han fet? Això, s'ho han inventat. On són les dades? On són els estudis de camp? On són els estudis de base, que no es tenien?» I, si no, jo li recordo —i vostè ho coneix— que en aquests moments, fins a aquests moments, cap administració, des del moment de la imposició de l'Estat de les autonomies, o bé la mateixa Administració central, s'ha atrevit, fins i tot des d'allà a fer els plans directors que preveia en el seu moment la Llei del Sòl, a tirar endavant des d'un punt de vista, i a acabar, el fet de fer un pla territorial general a nivell de tot l'Estat o a nivell de la resta, en aquest cas, de les comunitats autònomes.

Jo li haig de dir que jo rebo contínuament... Fa uns dies, precisament, un conseller també encarregat de l'ordenació del territori, el de Política Territorial d'una comunitat autònoma..., que vénen precisament a veure les possibilitats de fer una llei semblant, de veure quins estudis estem fent per fer possible realment el desenvolupament d'un Pla Territorial General que, com tots vostès saben, no és fàcil.

Per tant, no hi ha incompliment de la Llei. Per tant, hi ha voluntat del Consell Executiu d'elaborar el Pla Territorial General, i la prova n'és el Decret de desplegament de la Llei... que, en tot cas, i durant tot aquest temps, s'ha fet un treball de camp, un treball de base molt important per fer possible que realment aquest Parlament, en el seu moment oportú, pugui veure —perquè ho diu la mateixa Llei de Política Territorial— el Projecte de Llei del Pla Territorial General de Catalunya.

I aleshores, quins han estat, després de tot aquest treball de camp, tots aquests estudis, tota aquesta inversió que també s'ha hagut de fer per recollir, precisament, aquestes dades i incorporar al que ha de ser el futur Pla General tot el que la moderna investigació, des d'un punt de vista d'aquesta elaboració... On cren les dades, per exemple, per tenir el que es considera avui o s'anomena el mercat de treball, la mobilitat obligada? Això s'ha pogut fer per l'explotació dels cens informatitzats que han començat a fer els municipis —primer, l'any 81; després, molt més millorat, a partir de l'any 85—; s'ha pogut començar a veure quin era el diferent posicionament de la població de Catalunya, i, aleshores, aquest, junt amb altres estudis socio-econòmics, fa possible tenir ja un banc de dades que faci possible tirar endavant aquest Pla Territorial General.

I, aleshores, en aquest moment... i ho diu el Decret que va aprovar el 20 de febrer el Consell Executiu, de pròrroga. Per quins motius? Pels motius que estan exposats en el mateix Decret del 20 de febrer d'enguany, de l'any 87, en què es prorroga aquest termini del Pla Territorial General. En primer lloc, per tres motius.

El primer, per la mateixa complexitat dels treballs de base, el coneixement del territori, la població, les activitats, el sistema urbà, els equipaments socials, els serveis tècnics, la mobilitat, el transport, les infraestructures, els recursos..., tot això que li deia, tot això s'ha hagut de fer, això no hi era; és bàsic per poder fer aquesta elaboració. L'entrada de Catalunya, i també de l'Estat espanyol, a la Comunitat Econòmica Europea requereix afrontar els problemes territorials des d'una altra

òptica, des d'un altre punt de vista, i, per tant, en coordinació amb tot allò que representen els programes de desenvolupament i de reequilibri territorial que té la mateixa Comunitat Econòmica Europea. I, finalment, la mateixa Llei del Parlament de Catalunya que ha regulat l'organització territorial —això ho deia el mateix Decret del Consell Executiu, de desplegament de la Llei de Política Territorial, que en el seu moment es tindrien en compte les Lleis d'organització territorial d'aquest Parlament, precisament per adaptar la realitat del Pla Territorial General a la legislació, a aquella normativa aprovada per aquest mateix Parlament. Per aquests tres motius, en tot cas, el Consell Executiu, i vostès saben que el desplegament de les Lleis aprovades d'organització territorial té un termini d'uns mesos, per això s'ha fet la pròrroga, en tot cas, d'aquest Pla Territorial General.

Per tant, Illustre senyor Diputat, hi ha voluntat del Consell Executiu, voluntat des del punt de vista de desplegament de la Llei. No hi ha incompliment de la Llei: hi ha uns elements objectius, però també uns elements tècnics i uns elements propis, de la mateixa configuració normativa feta per aquest Parlament que ha de fer possible que aquest Pla General Territorial realment aplegui tot allò que conforma el que diu la Llei de Política Territorial, allò que diu el mateix Decret. I, en tot cas, el que jo li voldria dir i manifestar és que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que és l'encarregat per la mateixa Llei com a organisme competent per fer aquest desplegament en coordinació amb els diferents elements institucionals, té la voluntat de tirar endavant, i la prova és que les diferents dotacions pressupostàries d'aquests darrers anys s'han anat augmentant i, a fi i efecte de fer possible que aquest banc de dades, tot el que ha de fer que un pla territorial general estigui ben configurat i respongui a la realitat —el que vostès moltes vegades ens diuen, que per fer les coses s'ha de veure primer la mateixa realitat del país—, hem començat a estudiar allò que no teníem, que és la mateixa realitat del país: no abandonem el Projecte, no incomplim la Llei, i és voluntat del Govern portar a aquesta Cambra el Projecte de Llei del Pla Territorial General definit en la Llei d'aquest Parlament de Política Territorial.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre senyor Diputat vol tornar a intervenir?

El Sr. GANYET: Molt ràpidament, Honorable senyor President. Senyores i senyors diputats... (*S'encén el llum que indica que s'exhaureix el temps d'intervenir.*) Sí que s'encén ràpid, aquest llum groc... El Pla Territorial General, evidentment —i en això comparteixo l'opinió de l'Honorable senyor Bigatà—, no es fa de la nit al dia, però es podia haver fet en un any, en un any i mig... Ja fa quatre anys que vam aprovar aquesta Llei, i, com vostè sap perfectament, dins de la Llei de Política Territorial es contemplen mecanismes de renovació, d'adaptació d'objectius.

Per quan volen tenir llest el Pla Territorial General? Per a l'any 1992? Per a finals de segle? Volen fer o volen disposar del Pla Territorial General *a posteriori* de l'acció de govern? Com asseguraran la coherència de totes les actuacions de tots i cadascun dels departaments de la Generalitat?

I, després, hi ha una altra qüestió molt important, ja que

estem en la Cambra de la Generalitat de Catalunya : la intervenció del Parlament en la política territorial del Govern. El Parlament ha d'aprovar el Pla Territorial General, l'ha de revisar de tant en tant, i, lògicament, si aquest Pla Territorial General no es redacta i no es presenta al Parlament, s'està furtant a la voluntat popular la possibilitat d'intervenir directament en la determinació dels grans objectius del país.

Hi ha un decret —com ha explicat a bastament l'Honorable Conseller— del Consell Executiu de la Generalitat, que va fixar un termini, el 20 de febrer, termini que no ha estat complert pel mateix Consell Executiu de la Generalitat i que ja ha hagut de ser prorrogat una vegada. Jo crec que hi ha un incompliment continuat de la filosofia de la Llei. S'han allegat motius de complexitat, de la Comunitat Econòmica Europea, etcètera : són motius insuficients; es deu tractar d'una filosofia política de Convergència i Unió, una acció de govern conjuntural, d'anar fent petites coses aquí i allà, però que no assenten les bases del país de demà.

Jo acabo la meua curta intervenció demanant a l'Honorable Conseller quan entraran al Parlament de Catalunya el Pla Territorial General, que pugui després fer possible l'arribada dels plans sectorials i dels plans parcials i, per tant, donar una coherència general a l'acció de govern de la nostra autonomia.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Senyor President, senyores i senyors diputats, també molt breument, la voluntat del Consell Executiu, i d'acord amb els motius exposats que han configurat el Decret del 20 de febrer, de pròrroga del termini imposat pel mateix Consell Executiu, portarà a aquest Parlament, un cop la influència i la complexitat de la Comunitat Econòmica Europea, i la mateixa realitat de l'aplicació de les lleis d'organització territorial..., portarà a aquest Parlament, en compliment del que diu la Llei de Política Territorial, el Pla Territorial General

En tot cas, el que jo voldria dir són dues coses, per acabar. En primer lloc, vostè ens parla de la coordinació : un govern, quan actua com a govern —i ho és el Govern de Catalunya, el seu mateix Consell Executiu, en aquest cas—, la tasca de coordinació la fa en els seus actes de govern i en les seves reunions de govern, en primer lloc. En segon lloc, no és cert que no hi hagi hagut programació ni planificació : tots els il·lustres diputats d'aquesta Cambra coneixen la realitat de les actuacions dels plans sectorials fets entre els departaments, amb col·laboració interdepartamental —jo els excuso de llegir els diferents plans sectorials que s'han fet en aquests darrers anys—, que també són elements d'estudi i elements d'actuació pública del Govern i política del seu programa, en el camp dels transports, de les carreteres, dels ports i costes, de la sanitat, de l'ensenyament, de la indústria, de governació, del treball, d'ensenyament..., una sèrie de plans sectorials que han fet i han regulat l'actuació del Govern de la Generalitat, dintre de cada legislatura, en funció del debat programàtic que té lloc sempre a l'inici de cada legislatura.

En tot cas, li repeteixo que no es tracta tampoc només d'anar fent petites coses. Nosaltres tenim un país amb moltes mancances, amb molts dèficits : tots hem col·laborat, cada un des

de la perspectiva, a fer possible, a recuperar la gran mancança d'aquests dèficits, tant en equipaments com en infraestructures, que s'han produït en els darrers anys; s'ha fet una gran tasca, s'està fent, i, en tot cas, l'urgent no ens ha de fer veure que hi ha uns objectius clars i, repeteixo, que els instruments no solucionen ni fan millor els objectius. El que fa possible una vertadera tasca de govern és aquella que es fa, que hi ha uns principis que la informen, que hi ha una coordinació i que, en tot cas —i d'acord amb la Llei de Política Territorial aprovada per aquest Parlament de Catalunya—, en el seu moment, amb els estudis i la realitat de govern, ho aportarem, a aquest Parlament, perquè en faci la discussió i l'aprovació, si s'escau.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya

El Sr. PRESIDENT : El punt següent de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya, que formularan els Diputats Il·lustres senyors Joan Ganyet, Pere Ayguadé, Esteve Tomàs i Daniel Terradellas, del Grup Socialista, a un dels quals tinc el gust de donar la paraula : el senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, no m'agradaria que cristallitzés un nou motiu per a les *Vides paral·leles* de Plutarc : el senyor Bigatà i aquest modest Diputat; jo, interpellant, i ell, interpellat.

Sigui com sigui, a primeries de l'any 1983, aquest Parlament aprovava la Llei d'Alta Muntanya, per donar resposta urgent a la punyent problemàtica de les comarques de muntanya de Catalunya, i en sintonia també amb les accions de govern generalitzades als països europeus, molt especialment als països amb incidència de la muntanya alpina. Els llegiré ràpidament les disposicions transitòries d'aquesta Llei.

«Primera : Els articles i les disposicions d'aquesta Llei relatius a les comarques de muntanya seran vàlids mentre la Llei de divisió territorial de Catalunya de què parla l'article 5.3 de l'Estatut i la legislació que en matèria de règim local elaborarà el Parlament en ús de la competència atribuïda per l'article 9.8 de l'Estatut no hauran disposat altrament.

»Segona : El Consell Executiu de la Generalitat ha de dotar les comarques de muntanya dels béns i els mitjans necessaris per a portar a terme les funcions que aquesta Llei els atribueix.

»Tercera : Per a la redacció del primer pla comarcal de muntanya de cadascuna de les comarques de muntanya, el termini màxim de realització tècnica del Projecte establert en l'article 7.3 d'aquesta Llei és d'un any.

»Quarta : Els consells de comarca han d'aprovar llurs estatuts i normes de funcionament en un termini màxim de sis mesos, després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

»Disposicions finals. Primera : En tot allò que signifiqui una nova despesa pública, l'aplicació d'aquesta Llei començarà en l'exercici pressupostari del 83. »

Ara els faré avinent, senyores i senyors diputats, i amb el seu permís, molt ràpidament, un reguitzell d'accions parlamentàries del Grup Socialista, preocupat per la no-aplicació de la Llei d'Alta Muntanya. El dia 13 de desembre de l'any 84, Proposició de Llei sobre l'Aplicació de la Llei d'Alta Muntany-

a. En la reunió, dèiem, celebrada el passat dia 17 de juliol d'enquany a la Seu d'Urgell, els presidents dels consells comarcals de muntanya, després d'una profunda valoració de l'estat en què es trobava l'aplicació de la Llei, varen aprovar un comunicat conjunt, en el qual es posaven de manifest les greus dificultats sorgides, i es demanava la creació urgent d'una direcció general de la muntanya, òrgan específicament dedicat a la complexa tasca d'implementació de les mesures necessàries per al desenvolupament de les nou comarques de muntanya de Catalunya i de les zones de muntanya previstes a la Llei.

Havent-se escolat uns mesos des de la tramesa de l'esmentat comunitat al President de la Generalitat, sense que aquesta justificada petició hagi estat recollida, el Grup Socialista presenta la següent Proposició no de Llei :

«El Parlament de Catalunya acorda instar el Consell Executiu a crear, en el més breu termini, una unitat orgànica, amb rang de direcció general, específicament encarregada del desplegament del conjunt d'accions político-administratives necessàries per a una eficaç aplicació del que preveu la Llei d'Alta Muntanya, aprovada per la Cambra en l'anterior legislatura.»

Aquesta Proposició no de Llei va ser rebutjada pels vots en contra de la majoria.

Dia 15 d'octubre de l'any 85, interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de les lleis específiques de muntanya. El país català té gairebé una tercera part del seu territori en zona considerada de muntanya. Tant Catalunya com Espanya es dotaren els darrers anys de legislació específica mitjançant la Llei d'Alta Muntanya, aprovada pel Parlament el febrer del 83, i la Llei 25/82, de Agricultura de Montaña, del Parlament espanyol. Malgrat la necessitat objectiva d'aplicació immediata d'aqueixes lleis de Catalunya, el Consell Executiu de la Generalitat sembla haver adoptat una actitud passiva i distanciada pel que fa a la Llei catalana i clarament negativa en referència a la Llei estatal, i ha contribuït així, poderosament, a agreujar la difícil situació dels habitants de la muntanya catalana.

Aquesta manifesta manca de voluntat política d'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya de Catalunya ve tristament complementada per una actitud negativa a la implementació a Catalunya de la Llei de Agricultura de Montaña del Parlament espanyol, un dels dos decrets de desplegament de la qual, el Real Decreto 2164/84, de 31 d'octubre, per la qual es regula l'acció —ho dic en castellà— : «para el desarrollo integral de las zonas de agricultura de montaña y de otras zonas equiparables», ha estat objecte de requeriment d'incompetència davant el Govern espanyol i, posteriorment, de recurs d'inconstitucionalitat, davant el Tribunal Constitucional.

Vist que, mitjançant aquesta actitud del Consell Executiu de la Generalitat, els habitants de les àrees de muntanya de Catalunya poden resultar greument perjudicats per l'absència d'ajuts i d'inversions públiques, provinents dels fons previstos per a l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya del Parlament català i de la Llei de Agricultura de Montaña del Parlament espanyol, es presenta la següent interpellació : Quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat per a l'aplicació a Catalunya de les lleis específiques de muntanya?

La resposta de l'Honorable Conseller va donar lloc a una moció del dia 14 de novembre, redactada del següent tenor : «El Parlament, constantant l'existència de greus insuficiències

en el procés d'aplicació a Catalunya de les lleis específiques de muntanya —la Llei d'Alta Muntanya i la Llei d'Agricultura de Muntanya al Parlament espanyol— insta el Consell Executiu de la Generalitat a crear una Direcció General de la Muntanya, a coordinar la seva actuació amb el Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació, per tal d'assegurar una adequada aplicació a Catalunya en benefici de les poblacions de muntanya de la Llei d'Agricultura de Muntanya, dotar els Consells Comarcals dels mitjans tècnics i econòmics necessaris per a l'exercici de la tasca que la Llei d'Alta Muntanya els encomana i, finalment, impulsar els estudis i les consultes amb els consells comarcals sobre la redacció i l'aprovació dels nous plans comarcals de muntanya.»

El 10 de març del 86, Proposició no de Llei sobre la redacció dels plans comarcals de muntanya : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a adequar els mitjans humans, tècnics i econòmics previstos a la Llei, per tal que puguin ser aprovats durant l'any en curs, i assegurar així que en el Pressupost de la Generalitat de l'any 87, i quatre anys després de la promulgació de l'esmentada Llei, siguin incloses per primera vegada les partides pressupostàries corresponents.» Tant aquesta Proposició no de Llei, com la Moció anterior van ser rebutjades pels vots en contra de Convergència i Unió.

Un breu repàs al que ha succeït en els darrers consells generals de muntanya. La petita història dels consells generals de muntanya. La Seu d'Urgell, 30 de setembre del 86 : el senyor Agustí Arana, Director General de Política Territorial, informa sobre el projecte del Pla Comarcal de Muntanya de la Garrotxa. Diu que el projecte de Pla ha estat lliurat al Consell Comarcal de Muntanya de la Garrotxa el 18 de juliol —és una bona data— i aquest ho ha aprovat, inicialment, el 18 de setembre. I, respecte a les perspectives futures, diu que el calendari proposat preveu finalitzar quatre projectes de pla, abans d'acabar l'any, i els quatre restants, abans de l'estiu del 87; diu que això representa un curt retard respecte als terminis establerts per la mateixa Conselleria, retard justificat per la complexitat de la seva elaboració.

Jo vaig intervenir, en aquell moment, i en la resposta, el President del Consell General, senyor Bigatà, Honorable Conseller, va dir, va remarcar, que tot i la manca de plans, s'ha fet un gran esforç en algunes comarques de muntanya i que el retard existent sembla admissible. En relació amb la inclusió en pressupostos, diu que no es pot pensar en la incorporació de les accions previstes mentre no es tingui assegurada una fórmula viable de finançament autonòmic.

Jo vaig intervenir després, dient que volia conèixer les conseqüències del Projecte de Llei d'Organització Territorial per als consells comarcals de muntanya, i vaig dir que creia que s'hauria d'arribar a l'aprovació inicial dels plans comarcals abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei o de les eleccions municipals; d'altra banda, no veia la relació entre el retard en l'aplicació de la política de muntanya i el finançament autonòmic.

Berga, 14 d'abril —una altra bona data— de l'any 87, Consell General de Muntanya : el Director General de Política Territorial marca un nou calendari per al lliurament als consells comarcals dels plans comarcals de l'Alt Urgell, l'abril del 87, que ja no s'ha complert; Cerdanya, el maig del 87, que suposo que no es complirà, etcètera. Això no correspon amb el calendari

que s'havia marcat abans, que jo he llegit, que s'havien de lliurar tots els plans abans de l'estiu del 87.

Vaig preguntar aleshores a l'Honorable Conseller si podia prendre el compromís d'aprovació de tots els plans comarcals a temps perquè en el Pressupost, si no havia pogut ser del 86 ni del 87, almenys en el Pressupost del 88, s'hi poguessin incloure les partides d'aplicació d'aquests. La resposta de l'Honorable Conseller no va poder ser positiva. Per tant, no es compleixen els mateixos terminis de què ha pres compromís el mateix Consell Executiu, i jo llegiré molt ràpidament, en un minut, unes anotacions relatives al desplegament de la Llei d'Alta Muntanya, fetes pels Grups de l'Alt Pirineu.

Respecte als consells comarcals, són pocs els que s'han mostrat dinàmics perquè no se'ls ha ajudat, malgrat els quasi quatre anys —ara ja són més de quatre anys— de l'aprovació de la Llei es troben encara sense tenir una idea clara del perquè de la seva existència. I ara desapareixen en funció del que diu la Llei d'Organització Territorial. Respecte al Consell General de Muntanya —i acabo, senyor President— no hi ha hagut voluntat de potenciar-lo com a gran plataforma de debat dels problemes específics de la muntanya. Respecte als plans comarcals, ja n'hem parlat ara mateix; els plans comarcals haurien de ser els plans de coordinació de les actuacions dels serveis de la Generalitat, el motor impulsor i coordinador d'iniciatives locals, el programa inductor de la cooperació entre ajuntaments, el pla indicatiu de les altres inversions de l'Administració i, en particular, de l'Estat i de les diputacions, i el canal d'obertura de vies cap a les intervencions estructurals de la Comunitat Econòmica Europea. Ens temem que hi hagi una greu descoordinació entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. És per tots aquests motius, per aquest reguitzell d'intervencions i d'accions parlamentàries del Grup Socialista, i perquè estem carregats de raó, pel que entenem que es tracta d'una clara vulneració d'una Llei important aprovada per aquest Parlament, pel que presentem aquesta interpellació, que esperem que sigui resposta positivament per l'Honorable Conseller.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, parlem, un cop més, de l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya. Dic de l'aplicació, perquè de les paraules de l'Il·lustre senyor Diputat es podria deduir que no s'ha fet res o que, realment, s'ha produït una situació d'aturada, d'incompliment sistemàtic en relació amb una llei d'aquest Parlament —i això no és cert. S'ha fet, durant aquests darrers quatre anys, tot un procés d'una aplicació, d'una actuació a les comarques de muntanya que s'ha hagut de crear també, de bell nou, s'ha fet —no els repetiré allò que ja és al *Diari de Sessions*— el desplegament reglamentari de la mateixa Llei, el funcionament del Departament competent encarregat de l'aplicació de la Llei i també totes aquelles orientacions que puguin fer possible el que és l'instrument bàsic de la Llei d'Alta Muntanya, que són els plans comarcals de muntanya. Tot això, en aquests darrers anys s'ha fet; jo mateix, com a president del Consell General de Muntanya he manifestat, i és cert, el que el senyor Ganyet ha dit, que s'han produït certs re-

tards, en el sentit que no són tan espectaculars ni tan, realment, fora de lloc ni fora de to com el senyor Ganyet vol donar a entendre, el fet que en unes previsions hi hagi uns incompliments d'uns mesos, en aquest cas de cinc o sis mesos, en relació amb la programació inicialment feta. No és fàcil, primer per la mateixa realitat de la constitució dels consells comarcals, el treball en comú dels mateixos membres, que, d'acord amb la Llei i el Decret de desplegament, formen part d'aquests consells comarcals, el fet de l'enquesta prèvia, que és competència, que era, perquè ja ha estat, s'ha fet durant aquest temps l'ajut des de la Direcció General de Política Territorial, important ajut reconegut per totes les comarques, des d'un punt de vista tècnic, des d'un punt de vista polític, per fer possible anar més de pressa en relació amb la tramitació prevista en la Llei i en el mateix Decret de desplegament. Tampoc és fàcil per als mateixos consells comarcals, per als mateixos municipis que estan aplegats dintre dels consells comarcals de muntanya, fer realitat, primer una enquesta, després la informació i, després, fer possible aquesta redacció tècnica en col·laboració amb la Direcció General de Política Territorial i fer aquesta programació, aquesta planificació a cinc anys d'aquells dèficits i d'aquella realitat que ha de fer possible, després, la seva incorporació en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, hi ha hagut un treball de base, en col·laboració —i jo això ho vull destacar— amb una col·laboració il·lusionada i esforçada, però, en tot cas, s'ha fet el que s'havia de fer, possiblement, no amb la rapidesa que el senyor Ganyet moltes vegades dona a entendre que es poden fer les coses, sinó fent possible l'ajut. Quan vostè ha dit que no s'havia ajudat, això no és cert. El mateix Departament va fer uns principis de diagnosi que feien possible el treball dels consells comarcals; es va ajudar els consells comarcals amb el que vam anomenar les «antenes comarcals», que ajudaven des d'un punt de vista tècnic i coordinaven amb la Direcció General a les diferents comarques, els diferents consells comarcals, per fer possible i viable, tant des d'un punt de vista tècnic, com econòmic, com polític, la pròpia realitat de l'elaboració del pla comarcal. Per tant, s'ha fet i s'ha creat aquella estructura que, possiblement, no és la que vostè creu que ha de ser, però que des d'un punt de vista del Govern ha fet possible que avui tots els plans, totes les enquestes prèvies estiguin fetes, que les propostes de pla comarcal... tal com jo vaig dir al darrer consell general : nosaltres farem l'esforç que sigui possible que aquest estiu estiguin redactats tots els plans comarcals de muntanya, a fi i efecte —i també li vull recordar que això ho vaig dir— que, en el suposat cas que no estiguessin aprovats definitivament, perquè hi ha una tramitació d'informació pública —per exemple, en aquest moment, està a informació pública el del Pallars Subirà—, en tot cas, sí que ja hi ha una orientació, de cara als propers pressupostos de l'any 88, d'allò que inicialment està ja reflectit i, en tot cas, hi ha una certa voluntat, expressada per part dels consells comarcals, del que ha de ser la realitat d'aquest pla comarcal.

Aleshores, dintre d'aquests instruments d'actuació, la voluntat del Consell Executiu és anar a continuar en aquesta tasca; el fet de la nova organització territorial no ha de trencar, i no trencarà, aquesta realitat de continuïtat de l'elaboració dels plans comarcals, perquè aquesta és una realitat de la Llei d'Alta Muntanya, que queda vigent en relació amb la nova

Llei d'organització comarcal, i, en tot cas, aquesta és la voluntat del Departament i del Consell Executiu.

Aleshores, jo el que li voldria dir i manifestar, quan vostè parla de no-aplicació, amb tot el que jo li he dit, es pot comprovar que hi ha una realitat, perquè aquesta realitat existeix, des d'un punt de vista pressupostari, des d'un punt de vista d'ajut, des d'un punt de vista del que s'ha fet durant aquests darrers mesos. Hi ha un propi reconeixement, a través del Consell General de Muntanya, que, realment, en certs plans comarcals, jo aquí també voldria dir i manifestar que, moltes vegades, els terminis tampoc s'han complert, des d'un punt de vista... perquè s'han allargat, perquè s'ha volgut estudiar o reelaborar des d'un punt de vista, també, en els mateixos consells comarcals de muntanya i, en tot cas, el que sí que vull destacar és que hi ha hagut una col·laboració important entre el Departament i els òrgans directius, en aquest cas, dels consells comarcals de muntanya.

Per acabar, només voldria dir i manifestar que aquí sí que no és cert que nosaltres, des d'aquest punt de vista, hàgim dificultat l'aplicació de la Llei d'Agricultura de Muntanya; ja li vaig dir, en una altra actuació, entre vostè i jo, en aquesta Cambra, que, en tot cas, és obligació del Govern de Catalunya —i crec que de tots plegats— fer possible que no es conculquin aquelles competències reconegudes a l'Estatut, en el nostre Estatut d'Autonomia, i a la Llei d'Agricultura de Muntanya, com vostè sap, s'establien una sèrie de requisits, una sèrie d'aplicacions, a través d'una Comissió que feia, en tot cas, que es conculcaven el que era i la realitat de l'Estatut.

Però també li voldria manifestar —quan parlem, i moltes vegades, doncs, en parlem molt, de tota una política de muntanya, que s'ha fet això o no s'ha fet allò—, també li voldria dir que, des d'aquest punt de vista, per exemple, doncs, en aquest cas, l'Administració socialista a Madrid —amb la qual, des d'aquest punt de vista, vostè hi té molta relació—, que l'aplicació del que haurien de ser, per exemple, les mesures específiques en favor de l'agricultura de muntanya i d'altres zones desafavorides, d'acord amb les directives comunitàries, també està a mig camí, i bastant a mig camí. I també li voldria dir —i, en aquest cas, és una de les situacions manifestes que ha denunciat el Consell Executiu— que no va recollir, en l'aplicació d'aquestes normatives comunitàries, no va recollir, l'Administració central, l'Administració socialista, la declaració de zones i de comarques de muntanya efectuada per la Llei d'aquest Parlament de Catalunya. O també li podria dir de la precipitació i, en tot cas, la manca d'aplicació per manca de previsió pressupostària de les intervencions compensatòries de muntanya. O bé tampoc que no s'ha aplicat, malgrat que en els pressupostos generals de l'Estat... no s'ha posat en marxa la previsió per a inversions col·lectives en zones de muntanya. O bé que tampoc s'han aplicat els percentatges addicionals que es poden aplicar d'acord amb la normativa europea i que, en tot cas, correspondria a l'Administració d'aplicar.

Amb això, el que li vull dir, en definitiva, és que tots som conscients d'aquesta realitat, de la importància, doncs, que té el fet que, realment, allò que diu la mateixa Llei d'Alta Muntanya del nostre Parlament, allò que diu la Constitució i l'Estatut en relació amb la gent que viu i treballa a les comarques de muntanya, sigui una realitat. Tots ens hi esforcem. Jo només li vull dir que, des del Consell Executiu, hem fet un gran esforç

per fer possible aquesta aplicació i la continuarem fent. I l'estem fent en col·laboració amb els ens definits a la mateixa Llei Comarcal de Muntanya. En tot cas, també li vull dir que, a través del Consell General de Muntanya s'ha establert un diàleg positiu de col·laboració entre la gent que representa aquests consells comarcals i l'Administració de la Generalitat, que ha fet possible l'avenç en molts dels aspectes d'aplicació, i també ha fet possible que, realment, l'aplicació es fes d'una manera institucional i d'una manera conjuminada.

Per tot això, i per acabar, jo el que li vull manifestar és que és voluntat del Departament i del Consell Executiu fer possible aquest compromís si no hi ha d'altres aspectes, i també li voldria dir que hi ha una total col·laboració per a la resta —perquè vostè aquí ha donat a entendre que no és així— dels Departaments que conformen el Consell Executiu de la Generalitat en l'aplicació i a fer possible que aquests consells comarcals disposin d'aquests plans comarcals de muntanya.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

L'Illustre senyor Diputat interpellant vol tornar a intervenir? L'Illustre senyor Ganyet té la paraula.

El Sr. GANYET : Moltes gràcies, senyor President. Per contestar molt ràpidament a la intervenció de l'Honorable Conseller. De les seves darreres paraules es desprèn que, malgrat que ha començat dient que hi ha un compromís, no hi ha tal compromís. Perquè el compromís hauria existit si hagués dit que, per a l'any 88 i en els pressupostos de la Generalitat, hauria estat possible l'aplicació, per primera vegada, la presència de les partides necessàries per aplicar la Llei de Muntanya. Vostè no ho ha dit això. La Llei de Muntanya no s'aplica, no s'aplica a Catalunya; s'està perdent una oportunitat històrica. En el seu moment va desvetllar, l'aprovació d'aquesta Llei, il·lusions entre els ciutadans que viuen en condicions més difícils del nostre país, entre els pirinencs. Però aquesta il·lusió, lògicament, s'està convertint —s'ha convertit ja— en una greu frustració.

Li proposo que es transfiguri, Honorable senyor Conseller. Durant uns moments que es transfiguri en regidor d'un petit municipi de muntanya, present en un consell comarcal, el que vulgui dels nou que contempla la Llei. Quin estat anímic l'animaria —per dir-ho d'aquesta manera, cacofònica— si, durant els quatre anys de presència en el seu consell comarcal de muntanya, no hagués pogut actuar en funció del que deia la Llei : aplicar a la seva comarca, al seu municipi, el pla comarcal fet per la Generalitat d'acord amb ells? Vostè desapareixeria, com els seus companys, com a membre del consell comarcal de muntanya, perquè hi ha eleccions municipals, però també perquè hi ha una Llei d'Organització Comarcal de Catalunya que fa desaparèixer els consells comarcals de muntanya, quatre anys després de l'aprovació de la Llei. Vostè estaria frustrat i estaria desil·lusionat, i vostè perdria confiança en el màxim òrgan d'autogovern dels catalans. És lògic. No han volgut dotar-se, en el si del Consell Executiu de la Generalitat, d'un òrgan específic per aplicar una Llei tan important com aquesta, no han volgut crear una direcció general. Ho han encomanat a una altra direcció general, que ja té els seus problemes. No han dotat de mitjans els consells comarcals de muntanya, i, si no, preguntí-ho a tots i cadascun dels presidents i dels membres. I no els doni, Honorable senyor Conseller, la culpa a

ells, als pirinencs, als berguedans, als aranesos, als de l'Alt Urgell, als pallaresos, etcètera, del que no ha fet el Consell Executiu de la Generalitat; perquè no els han deixat participar, directament i a fons, en la redacció dels plans comarcals. Lògicament, la redacció dels plans s'hauria d'haver fet amb participació de la població afectada. No s'ha permès, ni directament a través dels ajuntaments, ni a través del que es pot anomenar «forces vives, econòmiques i socials», no hi ha hagut consulta ni cap intervenció directa del cos social. No és així com porten la política de muntanya els austríacs, ni els suïssos, ni els francesos, ni els italians.

Com a membre del Consell Comarcal de Muntanya de l'Alt Urgell, en coordinació amb els meus companys, vam demanar oficialment al Director General encarregat de l'aplicació de la política de muntanya que els redactors del Pla Comarcal de l'Alt Urgell vinguessin a explicar, en el si del Consell Comarcal, el que s'estava fent. Després d'unes setmanes d'espera va venir un equip de segona divisió dels redactors dels plans, i quan els vam demanar com estava, la redacció, ens van dir que no ens ho podien dir perquè, en aquells moments, els diversos departaments de la Generalitat tenien propostes, i s'esperava la seva resposta. I els vam dir: «Però quines propostes, si nosaltres no les coneixem?» Sobre turisme, sobre carreteres, sobre promoció econòmica. Per tant, s'està fent al revés; s'està fent aterrar als consells comarcals de muntanya, amb un retard considerable de quatre anys, unes propostes que ells no coneixen i que no han pogut discutir.

Per tant —i amb això acabo, Honorable senyor President, senyores i senyors diputats—, no fem política d'això. És un disseny estratègic per al futur del nostre país. Hi ha voluntat o no hi ha voluntat d'aplicar la Llei de la Muntanya? Jo crec que hi ha un lamentable i trist paral·lisme amb el que succeïa amb el que dèiem abans, sobre la no-existència encara del Pla Territorial General. Jo crec que vostès no volen plans comarcals, i vostès no volen Pla Territorial General. No els interessa. I vostès tenen una clara responsabilitat, senyores i senyors, quant a la no-aplicació a Catalunya de la Llei d'Agricultura de Muntanya de l'Estat. S'està perdent una oportunitat històrica, continuen sense voler fer autocrítica, i continuen volent donar la culpa del que succeeix als de dins, és a dir, als pirinencs i, després, als de fora, als del Govern central. No és així com aixecarem el nostre país, senyores i senyors del Govern, senyores i senyors de la majoria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument. Il·lustre Diputat senyor Ganyet, la mateixa realitat, la realitat del país —que vostè, moltes vegades, des d'aquesta tribuna dóna a entendre que és una altra— desmenteix tot el que vostè acaba de dir fa un moment.

En primer lloc, desmenteix el fet de l'aplicació de la Llei del Parlament i una realitat de l'elaboració dels plans. I no és cert que no s'hagi consultat a ningú. L'enquesta prèvia, elaborada pels mateixos consells comarcals, amb la col·laboració de totes les institucions i de la mateixa Administració —en aquest cas, de la Generalitat—, que ha fet possible l'elaboració d'aquests

plans comarcals; primer punt. La mateixa Llei en preveu encara un altre perquè puguin col·laborar, que és la informació pública, que és el que estan fent, per exemple... ha fet, en aquest cas, la comarca de la Garrotxa, o que, en aquests darrers dies, ha tret a informació pública el Pallars Sobirà. Per tant, les coses les podem dir tal com són. N'hi haurà que a vostè no li agradaran, que vostè les faria d'una altra manera. D'acord, d'acord, per això vostè m'interpella. I, des d'aquest punt de vista, jo, en aquests moments represento el Govern de la Generalitat i vostè està a l'oposició. Des d'aquest punt de vista és normal que hi hagi una discrepància. El que no és acceptable és que es negui una realitat. Primer punt.

Vostè sempre parla de frustració. Jo ja li vaig dir, una altra vegada, que no hi ha frustració, perquè hi ha hagut i hi ha una actuació constant del Govern de Catalunya en la problemàtica de les comarques de muntanya, i vostès m'excusaran que torni a llegir, a tocar totes les actuacions que han fet possible i que s'estan fent per millorar les condicions, siguin d'infraestructura, sigui en equipaments, per fer possible el reequilibri territorial i fer possible que la qualitat de vida de tots els catalans —en aquest cas dels qui viuen i treballen a les comarques de muntanya— tinguin, en tot cas, les mateixes oportunitats que la resta.

I aquesta és una realitat també incontestable en aquests darrers set anys de govern de l'actual Consell Executiu de la Generalitat, i és incontestable per la mateixa realitat dels qui vostè ha esmentat aquí, que viuen i treballen en aquestes comarques.

I vostè no em faci dir a mi allò que jo no he dit. Jo no dono la culpa, jo no la donaré mai, un membre del Govern, del Consell Executiu, mai donarà la culpa; jo he dit que també per les mateixes dificultats, per la mateixa complexitat d'aplicació, pel mateix entrenament —si vostè em permet aquest mot— de l'aplicació d'una llei de muntanya, de fer possible una enquesta prèvia, un pla comarcal, una planificació que no hi era, que no existia, que no hi havia unes dades determinades, en tot cas, això també ha fet, entre els uns i els altres, uns i els altres hem fet possible i farem possible que hi hagi aquests plans comarcals.

I vostè no em torni a repetir aquí el fet que és un greu error històric, el de l'agricultura de muntanya. Vostè... Jo, el que li voldria... Quan vostè puja aquí, el que voldria que em digués és que el Consell Executiu té raó a defensar les seves competències en l'aplicació de la Llei d'Agricultura de Muntanya de l'Estat espanyol. Això és el que jo li voldria sentir dir, no a l'inrevés, perquè, possiblement, si vostè fes això, nosaltres, tots plegats, fariem possible que l'aplicació d'aquesta Llei no fos una aplicació que en aquest moment —i per això el Consell Executiu ha fet el que havia de fer— no s'apliqui tal com s'hauria de... I tingués en compte, perquè no la hi té, perquè no té en compte, precisament, la Llei d'Alta Muntanya, de què vostè tant parla, d'aquest mateix Parlament de Catalunya.

I, finalment, l'actuació del Govern en totes les actuacions que facin possible la realitat de millorar les condicions a nivell de Catalunya, a nivell, fins i tot, europeu, i a nivell de possibles aplicacions des d'aquest punt de vista, de cara a la Comunitat Econòmica Europea, jo també li diria i li recordaria la no-acceptació de les propostes del Consell Executiu per part de l'Administració central, en relació amb les zones assistides, les zones assistides, que han de fer possible un millor desenvolupament.

pament i tenir els ajuts dels fons comunitaris.

També li diria que quants anys fa, en aquest cas, l'Administració socialista, que pot ratificar la cooperació transfrontera, i no ho ha fet? I això impedeix que la comunitat de treball dels Pirineus es pugui convertir en la conferència, precisament, dels Pirineus que uns i altres tant desitgem. I que qui ha fet possible que hi hagi un acord en tot el tema de comunicacions del Pirineu, qui ha estat el qui ha tirat endavant, dintre de la comunitat dels Pirineus, sinó Catalunya, que ha fet possible, amb la seva comissió de comunicacions, que s'hagi arribat a un acord entre les comunitats autònomes de la banda espanyola i també els consells regionals francesos? Qui és el qui ha introduït i ajudat a impulsar una comunitat que ha de fer possible aquesta realitat que vostè —jo li ho reconec— sempre defensa amb vehemència?

Però, en tot cas, no oblidí que no és vostè sol. Hi ha molts dels senyors diputats d'aquí que ho defensen amb la mateixa il·lusió i la mateixa esperança. No hi ha frustració; i el Govern de la Generalitat, i el Govern de Catalunya, en tot cas, ho té present; ho té present en l'aplicació de la Llei, en la seva col·laboració, ho té present en les inversions de tot tipus que es fan en les comarques de muntanya. I jo diria que ho té molt més present del que vostè ha dit i manifestat en aquesta tribuna.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 81/II, sobre la Promoció de la Dona

El Sr. PRESIDENT : Hem acabat amb això aquesta interpel·lació, i donarem pas a la que ha de formular la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys, sobre el compliment de la Resolució 81/II, de la promoció de la dona.

Tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada.

La Sra. BARENYS : Senyor President, senyores i senyors diputats, volia iniciar la meua intervenció fent un recordatori del que ha estat el procés, el llarg procés pel que fa referència a aquesta iniciativa de donar compliment a les competències de l'Estatut, pel que fa referència a la promoció de la dona.

Recordar que, el 10 de juny del 86, la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana va aprovar la creació d'aquesta comissió interdepartamental que vam denominar, també, com diu l'Estatut, «de promoció de la dona», i es va traduir en una resolució parlamentària, la Resolució 81/II.

Aquesta Resolució, que va ser aprovada per unanimitat de tots els grups parlamentaris, va ésser el resultat d'un treball i d'un acord impulsat, per primera vegada a la història d'aquesta Cambra, per les diputades, amb col·laboració d'algun diputat d'algun grup parlamentari, però crec que val la pena fer remarcar que va ser impulsat per les dones diputades d'aquesta Cambra.

També voldria manifestar davant els senyors diputats i davant el senyor Conseller que m'ha de contestar que aquest acord parlamentari estava basat en dues iniciatives que varen entrar en diferents moments, en diferents espais en la Cambra —encara que molt juntes l'una amb l'altra—, una, del Grup Socialista, demanant que es creés un consell assessor per a la dona, i una altra, del Grup de Convergència i Unió, demanant

que es creés una comissió interdepartamental. D'una i altra iniciativa hi va haver aquest treball, i el resultat va ser la creació d'aquesta comissió interdepartamental amb un consell assessor.

Penso que, ja que sóc des de la primera legislatura en aquest Parlament, hi ha una diferència important, quant al que ens semblava el canvi d'actitud entre la primera i la segona legislatures. A la primera legislatura, encara que vam fer bastants actuacions parlamentàries demanant que s'entomés, per part del Consell Executiu, aquest tema, no vam aconseguir avançar res.

En aquesta segona legislatura, a la meitat, cap al final, aconseguim aquest acord parlamentari, i aconseguim aquest acord parlamentari també amb el beneplàcit i amb el suport de bastants grups de dones que treballen en el teixit social per a la defensa dels seus drets.

Jo, ara, em veig en l'obligació de repetir la música que ja vaig fer aquí, en aquesta tribuna, el dia 27 de novembre, quan, en una altra interpel·lació, demanava al senyor Conseller que m'expliqués per què encara no havia sortit el decret subsegüent a l'aprovació d'aquesta Resolució 81/II. Hem de recordar que el 10 de juny vam aprovar aquesta Resolució a la Comissió de Justícia, com he dit anteriorment, però en els quatre primers mesos no va passar res —com diuen els de la tele—, no va passar res. Hi va haver un silenci absolut.

Com a conseqüència, el meu grup parlamentari el 27 de novembre vàrem presentar aquesta interpel·lació i, aleshores, el senyor Conseller em deia, exactament, que el propòsit del Consell Executiu —ho llegeixo—, era «de compliment de la Resolució en tots els seus termes, sense cap vacil·lació, amb eficàcia i la cura que requereix el tema d'aquesta Resolució». A més a més, en la seva intervenció, ens deia que el Decret estava aprovat i pròxim a sortir a la llum. Ens augurava que el 1987 aquesta comissió funcionaria amb plena eficàcia.

Fins al 29 de gener, a pesar d'aquests bons propòsits, manifestats aquí el dia 27 de novembre, vuit mesos després de l'aprovació —ho vull recordar—, no surt aquest decret a la llum. Vuit mesos després d'una aprovació en la Comissió de Justícia, Dret... Bé, en el Parlament de Catalunya.

Jo no puc fer res més que qualificar aquesta actitud del Consell Executiu de desinterès i, crec que ho puc dir amb plena responsabilitat, d'irresponsabilitat.

Crec que vostès han donat excessives «llargues» —perdoni l'expressió— al desenvolupament d'aquest tema, però no és únicament això; no és únicament la demora, en l'espai i en el temps, de l'acompliment d'aquesta Resolució parlamentària, sinó que, per a sorpresa nostra, quan llegim en el *Diari Oficial de la Generalitat* el Decret del 29 de gener, vostès ens censuren el consell assessor, com en els millors temps. Resulta que l'acord parlamentari, que estava fonamentat en dues parts : un consell assessor i una comissió interdepartamental, surt el Decret i no hi surt el consell assessor, i no únicament no hi surt el consell assessor, sinó que també treuen de la Resolució parlamentària el punt 2. e), que feia referència a la col·laboració dels ens locals i de les entitats o associacions cíviques i socials de dones que treballen per la promoció i la defensa dels drets.

Ara sí que nosaltres ja no entenem exactament què és el que passa en el Consell Executiu. En podem deduir que vostès no volen introduir en aquesta actuació executiva política la participació i la col·laboració dels grups i les entitats que estan tre-

ballant en la comunitat catalana. Bé, a mi em sembla que això és un greu error; ho havíem discutit a bastament en el Parlament de Catalunya. Aquests grups han marcat en el nostre país una promoció i una feina interessant a tenir en compte per a la promoció de la dona en el camp econòmic, polític, social i cultural; bé, no acabem d'entendre què és exactament, senyor Conseller, el que ha passat.

Jo haig de manifestar —juntament amb molts grups que durant aquest temps ens han vingut a veure, i crec que fins i tot han escrit algunes cartes al President de la Generalitat com a President d'aquesta comissió interdepartamental— la decepció per la manca de garantia política que, a hores d'ara, ens està oferint el Consell Executiu de la Generalitat pel que fa al compliment de la Resolució del Parlament aprovada el dia 10 de juny, com deia abans.

Nosaltres volem creure que la voluntat manifestada per les diputades del Grup que dona suport al Govern, volíem creure, que era una voluntat que estava recolzada pels membres del Consell Executiu. En aquest moment, dubtem de tot, no ens creiem res. Aquesta interpellació té com a objectiu que el Consell Executiu, mitjançant el Conseller Bassols, ens digui què passa amb aquest acord parlamentari, quina és la política que es pensa endegar per donar ple desenvolupament a les competències de l'Estatut i, per la nostra part, quedem a l'espera de la seva resposta, no sense dir-li abans, senyor Conseller, i ho lamento molt, que, per part nostra, si aquest tema no s'arregla amb urgència, l'acord, el pacte, el desig de col·laboració està trencat, i hauré de buscar altres vies per continuar treballant i impulsant que la promoció de la dona a Catalunya sigui un fet, encara que no puguí comptar amb l'acord i la col·laboració del Consell Executiu del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, passo a contestar aquesta interpellació sobre el tema —ja debatut aquí altres vegades— de la comissió interdepartamental de promoció de la dona.

Jo vull començar reconeixent davant la Cambra i a la senyora Diputada interpellant que, certament, hi ha hagut una demora en la posada en funcionament d'aquesta comissió. Seria obtús si m'entossudís a negar-ho. Però el que sí que he de replicar, he de rebatre és l'afirmació que aquestes demores provinguin d'un desinterès per part del Govern de la Generalitat o d'una posició irresponsable —acusació bastant greu que s'ha formulat des d'aquesta tribuna per la Diputada interpellant.

No. Hi ha hagut dificultats, certament, que han comportat aquesta demora. Hi ha hagut dificultats de pressupost, hi ha hagut dificultats de nomenaments, hi ha hagut dificultats, fins i tot —superades ja—, d'ubicació de l'organisme, però no hi ha hagut desinterès. I no hi ha hagut desinterès, sinó que, tant per part del Govern com per la coalició, de la formació política que ens dona suport, hi ha hagut una autèntica sensibilitat pel tema. (*Remor de veus.*) La mateixa Diputada interpellant ha fet constar que tota aquesta història s'inicia amb la presentació, gairebé simultània, de dues proposicions de llei que reclamaven una atenció, per part del Parlament, sobre el tema de la promoció de la dona, i que una d'aquestes proposicions sortia,

precisament, del Grup parlamentari de Convergència i Unió; ha reconegut també el vot favorable, la participació i el vot favorable a aquesta proposició i, en definitiva, a la Resolució 81/II, que és la que motiva la interpellació, per part del mateix Grup de Convergència i Unió.

Jo encara li afegiria més. El Govern, el mateix mes de juny, en què s'aprovava aquesta Resolució, aprovava també el Decret que creava la Comissió, encara que, per les dificultats a les quals acabo d'alludir i altres que m'excuso d'exposar, la seva promulgació en el *Diari Oficial* s'hagi demorat d'una manera que sóc el primer de reconèixer-ho i lamentar-ho. Però el Decret s'havia aprovat al seu dia i al seu moment.

Es va introduir en el pressupost del 87 una partida que jo considero suficient, si es té en compte que el mateix Decret preveu que els Departaments, els diferents Departaments del Govern de la Generalitat han de donar el seu suport i la seva col·laboració a la Comissió i, d'una manera més marcada, al Departament de Presidència, i que es tracta d'una Comissió d'estudi, d'elaboració de propostes, però no d'un organisme executiu que necessiti fons per fer accions concretes o donar subvencions.

Això no obstant, a l'hora de debatre's davant d'aquesta Cambra els pressupostos es va acceptar una esmena que elevava d'una manera considerable la dotació prevista per aquesta Comissió.

I, per acabar, per demostrar que no hi ha un desinterès, ni molt menys una voluntat contrària a l'atenció a aquest tema i als treballs d'aquesta Comissió, la mateixa Minoria Catalana al Congrés dels Diputats de Madrid, per tant, Convergència i Unió, va presentar el mes d'octubre una Proposició no de Llei en el Congrés interessant la creació allà d'una comissió sobre els drets de la dona.

La Sra. LORENTE (*de l'escó estant*) : Per què no ho feu aquí! (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Si això és així, penso que es pot acceptar que hi ha hagut dificultats d'alt ordre i que, per tant, no hi ha ni irresponsabilitat, ni desinterès, ni menysteniment.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Les diferències que puguin haver-hi entre la Resolució i el Decret, el Decret publicat el 29 de gener, no són diferències substancials. És cert, és cert, com ha dit la senyora Barenys, que s'ha suprimit un epígraf dels que preveia la Resolució, però també és cert que se n'hi ha afegit un altre, i que aquest suprimit està realment subsumit entre l'apartat f) de l'article segon, respecte el fonament i la prestació de serveis públics i d'iniciativa social —i privada, per tant—, de cara a la promoció de la dona, i amb aquest epígraf nou, que és la lletra f), relatiu a la potenciació d'accions que tendeixin a la mateixa finalitat.

I, si bé el Decret no preveu la creació del Consell Assessor, tampoc l'exclou, i no l'exclou i, per tant, aquest Consell Assessor, fruit de la mateixa necessitat que denoti el funcionament de la Comissió, es posarà a organitzar en el moment que sigui —a part que, com és lògic, la Comissió pot demanar tots els assessoraments que tingui a bé— i la seva composició es pot fer a posteriori, d'una manera, precisament, molt més adequada,

molt més precisa, seleccionant les entitats que hi hagin de formar part d'acord amb la marxa i les necessitats de la mateixa Comissió.

Bé, hi ha hagut dificultats fins ara i encara amb risc —i m'anticipo que, en rèplica, la senyora Diputada interpellant em digui que no em creu—, amb risc d'afrontar aquesta afirmació, jo he de dir-li que hi ha hagut dificultats, però que, no obstant, s'ha avançat molt: el Decret no solament ha estat publicat, sinó que està vigent, perquè en el mateix Decret diu que entra en vigor el mateix dia (*remor de veus*), s'ha procedit ja al nomenament, s'ha procedit al nomenament del director, en l'últim consell del mes d'abril va ser nomenada la senyora Joaquina Alemany, directora executiva de la Comissió i, per tant, està tot a punt perquè iniciï el seu funcionament. Jo, espero que així es farà i que en el seu moment oportú aquesta Comissió i el treball del Govern, en ordre a la seva posada en funcionament, serà reconegut i conegut per la Cambra.

Res més. Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: La senyora Diputada vol tornar a intervenir?

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bé, uns aclariments, senyor Conseller, respecte a les paraules que jo deia —realment dures— d'irresponsabilitat.

Vostè manifestava que ja hi havia una partida pressupostària l'any 1987. Jo li diré més: també n'hi havia una el 1986, de 7 milions de pessetes, i que van passar a economies perquè no es van utilitzar; aquest és el problema. I el 1987 hi tornava a haver una partida de 7 milions de pessetes, per fer una política de promoció de la dona, xifra miserable, i que es va incrementar fins a 30 més 8, de cultura, per una esmena que va fer un altre grup parlamentari; queden al voltant d'uns 40 milions d'aquesta Comissió, que no són res, però que es van augmentar perquè hi havia dues esmenes: una nostra i una del PSUC, que quedí clar.

Quant a la ubicació de l'organisme i el nomenament del director, no ho he dit, però realment hem estat tot aquest temps pendents que sortís el nomenament del «director» que deia el Decret, no diu «directora», diu «director», encara bo que ha sigut una senyora, de la qual cosa ens alegrem, perquè sinó la composició d'aquesta Comissió Interdepartamental per a la Dona tot haurien sigut senyors. Ja em dirà vostè! No em mereix gaire garantia, no ofereix gaire garantia una Comissió de senyors (*remor de veus*), únicament de senyors per treballar en els temes de no-discriminació i igualtat d'oportunitats —amb tot el meu respecte—, però la història no ens demostra cap garantia. (*Remor de veus.*)

Respecte al que vostè deia que la Minoria Catalana havia presentat aquesta proposta al Congrés dels Diputats de creació d'una comissió interdepartamental. Està bé que el Congrés dels Diputats tingui una comissió que treballi per a aquests temes està bé, però sàpiga que el Govern de l'Estat té el problema molt avançat i molt resolt amb el funcionament de l'Institut per a la Dona, que està fent una política interessant a nivell de l'Estat i omplint buits en aquelles comunitats autònomes on no es fa res. Això també crec que és important que vostè ho sàpiga.

Resecte al que vostè em deia que jo no feia menció que hi ha un nou punt afegit al Decret. Evidentment, no n'he fet menció, perquè ens ha semblat bé. Aleshores, les coses que estan bé no cal parlar-les en el Parlament; estan bé i que funcionin.

Quant al punt 2.e) de la Resolució parlamentària, jo no veig —i ara m'ho he llegit de premsa— que estigui comprès en els altres punts del Decret de 29 de gener. Li llegiré el que diu el punt 2.e). Diu: «establir formes de relació i de col·laboració amb els programes que desenvolupin els ens locals...» —hi ha una especial mania a treure sempre temes que fan referència als ens locals—, «...com també amb grups i entitats privades que sense finalitat de lucre tinguin com a objectiu el foment de la igualtat d'ambdós sexes...» Això no hi és, aquest sentit no està recollit en el Decret, senyor Conseller. Ens ho tornarem a llegir en un altre moment i en parlarem en el moment de la moció, però no està recollit.

I respecte a l'última explicació, que era el motiu fonamental de la interpellació: Què passa amb el Consell Assessor? Sembla ser que no hi és. Jo no he entès de la seva resposta que tinguin com a objectiu modificar el Decret incloent el que havia sigut motiu del pacte: la creació del Consell Assessor.

Per tal motiu, ja li anuncio que presentarem una moció —no sé si la guanyarem o la perdrem. Espero que la puguem guanyar en el seu moment corresponent.

Gràcies, senyor President.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt breument, senyor President, només per fer avinent a la senyora Diputada interpellant que en cap cas hauria de sentir desconfiança d'una comissió integrada només per homes, perquè em penso que la nostra història, la nostra història, la història de Catalunya, ha donat proves sobrerament de la preocupació de molts homes eminents pel tema de la promoció de la dona. Però és que, a més a més, és una afirmació, en aquest cas, errònia —i ho dic amb tot el respecte—, perquè la composició de la Comissió, tal com està previst en el Decret, permet que sigui integrada tant per homes com per dones. És dona la circumstància que el Director General d'Afers Interdepartamentals en aquest moment és un home, però no hi ha res que pugui ser ocupat el càrrec per una persona de l'altre sexe. Però és que, a més a més, quan es parla d'un representant de cadascun dels departaments, de Presidència, Governació, Ensenyament, Cultura, Sanitat i Seguretat Social, Treball i Justícia, a nivell de secretari general o de director general, hi ha prou secretàries generals —com a mínim dues— i directores generals (*remor de veus*) que permetrien, dintre..., ocupant aquest càrrec, que la presència de la dona fos nombrosa dins d'aquesta Comissió, cosa que, per altra part, jo veuria amb molta satisfacció i amb molt de gust, i estic molt d'acord amb el nomenament de la directora executiva, que es parla de «director», perquè naturalment els decrets parlen en un sentit genèric, però que «director» pot ser-ho una «directora», i en aquest cas jo també considero molt feliç l'elecció d'una persona del sexe femení i, concretament, de la persona en què ha recaigut.

Crec que hem entrat en el bon camí. Em sembla lògic que aquesta interpellació segurament està feta ja amb la intenció-

nalitat de presentar la moció subsegüent, però jo crec que s'ha entrat ja per bon camí i que així serà reconegut —com li he dit— un dia per aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre les Mesures
per a assegurar que els Bancs de
Sang fan la Prova Detectora
d'Anticossos de la SIDA**

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent acabat ja les interpellacions, anem a entrar en el quinze punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Mesures per a assegurar que els Bancs de Sang fan la Prova Detectora d'Anticossos de la SIDA, presentada per l'Il·lustre Diputat senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula per defensar la Moció.

El Sr. LUCCHETTI : Moltes gràcies, senyor President. Almenys de paraula, tots els grups hem manifestat la nostra opinió sobre el paper del Parlament, aquí hem sortit moltes vegades i hem llegit que el Parlament representa el poble de Catalunya i que té com a missió impulsar i controlar l'acció política i de govern, etcètera, etcètera..., i fins i tot hem presentat aquí, diferents grups, projectes de reforma —ara hi ha una ponència unitària per fer la reforma del Reglament del Parlament, per intentar agilitzar el Parlament, acostar les coses que discutim aquí, el Reglament, a la sensibilitat del que està avui al carrer, en molts casos—, i jo crec que avui aquesta Moció almenys el que pretén és això, que aquest Parlament s'acosti a aquesta sensibilitat que avui està al carrer i constati —simplement—, constati un incompliment, constati un incompliment que va constatar l'altre dia aquí l'Honorable Conseller de Sanitat.

Jo tinc aquí el text de les seves paraules i amb molt de gust faré una referència. En un lloc parla que «vuit o deu dies abans que es produïssin aquests fets jo m'havia assegurat personalment, a través dels òrgans competents, de preguntar si realment l'Ordre es complia; se m'havia dit : “estigues tranquil, es compleix a tot arreu”», això ho diu en un moment de la seva intervenció, i en un altre diu «el motiu d'aquest fet, que jo moltes vegades he dit que encara per a mi és incompreensible, d'aquest fet de la manca de compliment d'aquesta Ordre...», sí, són paraules del senyor Conseller i jo els ho vaig agrair moltíssim, perquè crec que almenys aquí, en aquest Parlament, hauríem de venir aquí a explicar el que realment passa, «de la manca de compliment d'aquesta Ordre i de la manca de la pràctica de les anàlisis corresponents del banc de sang de l'Hospital de Bellvitge...», etcètera.

Aleshores, és amb aquesta voluntat que aquest Parlament respongui a l'interès, almenys teòric, que el poble de Catalunya té sobre ell que nosaltres portem aquesta Moció, que simplement pretén constatar el que ja constata l'Honorable Conseller, i estem segurs que aquest Parlament no desmentirà ara el senyor Honorable Conseller fent-li dir o dient una cosa diferent de la que ell va dir.

Aleshores, la nostra —i amb això acabo, perquè em sembla que és obvi—, la nostra Moció diu que : «El Parlament de Ca-

talunya constata l'incompliment, per part dels òrgans competents del Departament de Sanitat i Seguretat Social, del control efectiu i la vigilància de l'aplicació de l'Ordre del 10 d'octubre de 1986, que declara obligatòria la prova de la detecció d'anticossos anti VIH de totes les donacions de sang que es fan a Catalunya.» Aquesta és la primera part, i jo crec que és, simplement, quasi repetir les paraules que va dir l'Honorable Conseller.

Per tant, suposo que serà aprovat i podrem seguir endavant amb aquest tema. Perquè l'incompliment, jo recordaria que s'incompleix, tant si s'incompleix en tot o en part, l'incompliment d'una part és l'incompliment.

Respecte al punt número 2, ja aviso, per a la tranquil·litat de tothom i sobretot del senyor Conseller, que retiro aquest punt. Nosaltres retirarem el segon punt de la Moció, i el retirarem per una qüestió molt elemental : quan nosaltres vam presentar aquesta Moció al cap d'uns dies, sintonitzant segurament, no sé si per fruit de la Moció, o sintonitzant amb la preocupació aquesta que jo dic, que avui té el poble de Catalunya i que hauria de tenir aquesta Cambra també, i que segur que té aquesta Cambra respecte a aquest tema, l'Honorable Conseller va venir i es va oferir, va demanar una sessió informativa a la Comissió corresponent per informar, que de moment ens va despistar, perquè es va parlar dels programes especials i no vam entendre que fossin aquests, però després van ser els programes, diguem-ne, d'orientació cap al tema de la SIDA i el programa cap al tema de les drogadependències.

En fi, jo no entraré ara com va anar la sessió informativa. Jo crec que va haver-hi algunes mancances, no mancances en la seva informació, que jo crec que va ser prou àmplia, sí mancances..., perquè entenem que és inevitable. Se'ns està explicant què és el que es farà. Es va explicar també el que s'havia fet fins ara, però, en parlar de què és el que es farà es va posar de manifest que hi ha una manca de recursos, una manca de recursos humans; hi ha de nou a deu persones que es destinaran a aquesta qüestió, algunes de les quals —em sembla que era entre tres i cinc— ja existien i, simplement, s'ha reorientat el seu treball per aplicar aquí, però amb un pressupost que ve íntegrament dels Pressupostos Generals de l'Estat, predeterminats pels Pressupostos Generals de l'Estat, de 135 milions de pessetes.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'l. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Nosaltres entenem que, per començar, això és poc, i, fins i tot, per començar pensem que és poc —segurament el senyor Conseller comparteix també aquest criteri—; no volem entrar aquí. Nosaltres retirem aquesta segona part, perquè vostès saben que en la segona part demanàvem al senyor Conseller que vingués aquí, en el termini de trenta dies —no aquí, a la Comissió de Política Social—, a explicar en què consistia el programa de lluita contra la SIDA. De fet, ho ha explicat; per tant, ara no té sentit tornar-li a demanar que abans de trenta dies torni a venir. El que sí que jo anuncio és que, si a final d'aquest any, doncs, ell volgués venir a fer una altra sessió informativa, nosaltres ho acceptaríem amb molt de gust, i, si no, ja li ho demanarem nosaltres també, perquè pensem que aquest és un tema que s'ha de tractar amb una certa perspectiva, i avui no tindria sentit tornar a demanar aquesta sessió. A final d'any el programa farà ja mig any que estarà funcionant, i serà bo que

aquesta Cambra sàpiga quins resultats està donant.

Aquest Diputat, aquesta vegada no ha fet el que va fer l'altra vegada d'agafar tots aquests telèfons i anar-los trucant per veure si contestaven. Tinc testimonis —no ho he fet jo, personalment— de persones que han trucat i, o una de dues, o comunicaven —la qual cosa no deixa de ser un bon senyal—, o els han donat una resposta correcta, satisfactòria, des del punt de vista de l'orientació, de la informació al públic en general. Per tant, anuncio que retiraré aquesta segona part, en què demanàvem a l'Honorable senyor Conseller que vingués a la Comissió de Política Social a informar; sí que mantindrem la primera, i espero de la sensibilitat i de la racionalitat d'aquesta Cambra i de la necessitat que té aquesta Cambra de connectar amb el que diuen aquí els senyors consellers quan surten a la tribuna, i no desmentir-los, i, per altra banda, connectar amb el que és avui un sentiment en la població en general, votin aquesta tercera part, la qual cosa aquest Diputat els agrairà moltíssim.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. No havent-hi esmenes presentades a la Moció, correspon ara el posicionament dels diferents grups.

Aquesta presidència invita el Grup Mixt. Té la paraula el senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA : Sí, senyor President; gràcies. Senyores i senyors diputats, des de l'escó mateix, si m'ho permet, nosaltres no votarem aquesta primera part perquè pensem que el fet que hi pugui haver hagut algun error, algun defecte, alguna mancança en el sistema de detecció d'anticossos anti-VIH produïts a l'hospital de Bellvitge, no creiem que això doni lloc a votar una moció en aquest Parlament. Com diem vulgarment en català, una flor no fa estiu. Això pot ser un error humà o un error de tipus tècnic que es pot produir en qualsevol institució, sigui de tipus públic, sigui de tipus privat, i jo mateix agrairia al senyor Conseller de Sanitat que m'inviti el dia que vulgui a fer una donació de sang del tipus AB positiu, si li interessa, i em sotmetré així mateix al control d'aquests anticossos, per demostrar que tinc una absoluta fe en el funcionament dels serveis de Bellvitge.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Pel Grup parlamentari d'Esquerra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Alay.

El Sr. ALAY : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, seré molt breu perquè estic molt d'acord amb les paraules que ha dit el senyor Lucchetti, i, d'altra banda, doncs, seguint el desenvolupament del debat de l'altre dia, evidentment hi va haver un reconeixement absolut, per part del senyor Conseller, que no s'havien complert totes les condicions expressades en el mateix Decret. Per tant, penso que, si nosaltres evidentment el que hem de fer és controlar l'acció de govern i impulsar-la, crec que seria..., en fi, no seria correcte votar en contra o abstenir-se, i, per tant, votarem a favor.

No es pot dir que una flor no fa estiu, i molt menys en una cosa com la SIDA. És prou important, i les flors poden no fer estiu quan es tracta de coses anodines, de coses sense importància; però no juguem amb les paraules i molt menys en un tema d'aquesta importància.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara posicionar-se el Grup parlamentari Popular. Per fer-ho, té la paraula el senyor Esteve i Oriol.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, Honorable senyor President. Il·lustres senyores diputades i senyors diputats, anunciem ja des d'ara el vot favorable del nostre Grup a la Moció, sobretot quan ha estat retirada la segona part, perquè, certament, per raons de temporalitat era el procedent; si no, ens hauríem oposat a la segona part.

Nosaltres entenem que existeix certament una responsabilitat, si més no política, de la Conselleria en el tema de la manca de control de la SIDA i en les donacions de sang, i diria que per tres raons, per tres línies de raons.

D'una banda, per la manca de regulació en el moment adient. Segon, per la manca d'atenció a les repetides denúncies formulades pels professionals i, en darrer lloc, per una manca de control, que és literalment el que diu la Moció en concret, per la manca de control de si s'observava o no s'observava la pròpia Ordre en la Conselleria, del 10 d'octubre de l'any passat.

El primer punt, la manca de regulació, cal palesar que en contra del que va dir el senyor Conseller en la interpellació de què procedeix la Moció i del que fins i tot em sembla recordar que sostenia el senyor Lucchetti, no és cert que en aquest tema Catalunya vagi per endavant, sinó justament a l'inrevés : anem endarrerits respecte a la resta de l'Estat. Perquè no és cert que el primer assaig de regulació de l'obligatorietat de l'anàlisi anticossos anti-SIDA sigui de l'Ordre del 25 de maig del 82, dictada per la Conselleria. Aquesta Ordre, modificada el 84, com ahir recordava jo a la Cambra, tots saben que fa referència, aprova el programa per a la donació i transfusió. Però en cap dels seus articles estableix que, simultàniament a la donació i a l'extracció, es faci l'anàlisi i, menys encara, de la SIDA; per tant, és fals que en l'any 82 es regulés ja aquesta matèria.

Digué el senyor Conseller al senyor Lucchetti que hi havia una circular de 17 de juliol del 85 de la Conselleria; certament, no la coneixem, però si ens hem d'atenir al *Diari de Sessions*, el que diu aquesta circular —ho repeteixo, agafant només el *Diari de Sessions*— és que rebutja les persones integrades en grups de risc; és a dir, hi ha una definició negativa, a aquelles persones no se les acceptarà, però no hi ha una definició positiva en el sentit que sigui obligatori l'anàlisi de les persones que donen sang.

I és només el 6 de setembre del 85 quan es produeix una resolució, no de Catalunya, sinó de la Subsecretaria del Ministeri de Sanitat i Consum, publicada el 10 de setembre del 85, en la qual, basant-se en l'article vuitè de l'Ordre de l'octubre del 79, en què es preveia, ja amb caràcter genèric, l'anàlisi d'escrutini dels anticossos irregulars, ordena que des de l'1 d'octubre del 85 es facin aquestes proves, tant en la indústria fraccionària com en relació amb la indústria d'hemoderivats i els importadors, i en responsabilitza expressament —el Govern central— la Direcció General de Farmàcia, cosa que es concreta en la Sots-direcció General de Control Farmacèutic mitjançant la circular del mateix mes de setembre del 85, on, curiosament, resulta que no és fins a l'octubre del 85 quan aquí a Catalunya es regula, és a dir, tretze mesos després que a Madrid s'hagin ja preocupat del tema, ordenant-ho expressament i publicant-ho

en el butlletí oficial de l'Estat. I aquí sí que es regula, l'octubre del 86, al cap de tretze mesos, ordenant textualment, en aquesta Ordre del 10 d'octubre, la prova anticossos anti-VIH. I diu la Disposició Final que els òrgans competents de la Conselleria —i no sabem quins són, a diferència de la regulació estatal— vigilarà pel compliment. En qualsevol cas, el responsable polític sempre és el Conseller.

No ens serveix tampoc l'esment que es feia en la interpellació del Decret de 20 de febrer del 87, on el Conseller ens deia : «Miri, justament, sis o vuit dies abans, doncs, vam publicar aquest Decret.» Jo haig de dir, amb tots els respectes, que aquest Decret no surt fins al 18 de març, és a dir, després dels esdeveniments que aquí estem analitzant. I aquí hi cap qualsevol interpretació, cadascú és molt lliure de fer-la, i jo la puc fer des de la meua immunitat parlamentària.

Evidentment, senyor Conseller, això pot fer gràcia, però n'hi diré una altra, de gràcia. Per exemple, el Decret del 13 d'octubre del 86 de la Generalitat, publicat el 31 d'octubre —ho repeteixo, Decret del 13— en què es dona el guardó de la Creu Sant Jordi a l'Oficina Olímpica de Barcelona perquè se li ha atorgat els Jocs Olímpics el dia 17. I el Decret és del 13; per això dic que hi caben moltes interpretacions, algunes d'elles certament per fer riure i, per consegüent, són lliures de pensar, evidentment són lliures també d'equivocar-me. Això per la manca de regulació, i, per tant, entenem nosaltres que l'haver estat durant tretze mesos en relació amb l'Administració central sense regular el tema comporta una responsabilitat.

Però és que, a més a més, en la documentació lliurada pels tècnics i professionals de l'hospital de Bellvitge, que tots els grups parlamentaris hem rebut, la primera denúncia és del juliol del 86, i repeteixo que això no és objecte de regulació fins a l'octubre del 86.

I, per últim, la tercera línia de les que jo esmentava, és a dir, manca de regulació, manca d'atenció a les denúncies i, per últim, manca de control de si es compleix, sí o no, una pròpia Ordre de la Conselleria. I nosaltres creiem que aquesta manca de compliment per part de l'hospital en concret no eximeix d'aquest deure, com en diuen els juristes, *invigilando*, on moltes resolucions d'altres conselleries, doncs, s'utilitza la tesi del deure *invigilando* per establir una responsabilitat directa, nosaltres l'hem d'invocar aquí respecte a la responsabilitat que entenem que li competeix a la Conselleria, i per això votarem favorablement la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Correspon ara al Grup parlamentari Socialista. Per posicionar-se, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Des de l'escó, per posicionar-nos i anunciar el nostre vot a favor d'aquest punt de la Moció, per dues raons : una, la que ha explicat molt bé el senyor Lucchetti, en el sentit de subratllar, precisament, les afirmacions del senyor Conseller en aquesta Cambra, i, per tant, fer extensives aquestes afirmacions del senyor Conseller. I, una altra, doncs, perquè ja ho vam manifestar en el moment de la pregunta, com també en Comissió, en la presència que va fer el senyor Conseller, en l'explicació que ens va fer del programa del control de la SIDA, en el sentit que es veien les mancances del control des del Departament, no pas que estigui feta una ordre, sinó el control de tipus admi-

nistratiu, que creiem que hi va haver, de manca de control i de vigilància de l'acompliment d'aquesta Ordre.

Per tant, el nostre vot afirmatiu a aquest punt de la Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. En representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat doctor Joan Colomines.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, senyores i senyors diputats, abans d'entrar en allò que és la meua feina en aquest tràmit parlamentari de la Moció presentada pel senyor Lucchetti... que no el veia, voldria sumar-me al criteri expressat pel mateix senyor Lucchetti i pel Conseller de Sanitat, Josep Laporte, en la resposta a la interpellació prèvia, en la qual es va dir que ens trobem davant d'un tema que requereix prudència, sensibilitat i delicadesa; això pel seu abast social. Però per a aquest Diputat que els parla, encara n'hi requereix més; pels fets de ser-hi implicada una professional d'una llarga i brillant història hematològica, que jo respecto molt, però això no fa al cas perquè no hagi de discutir-se una qüestió que ha succeït i que ens sembla molt bé que es dugui a aquesta Cambra per al coneixement de totes les senyores diputades i tots els senyors diputats.

La Moció contenia dos punts, com vostès saben; el segon punt ha estat retirat. Jo no volia parlar d'aquest segon punt, però algunes de les intervencions que s'han suscitat aquí han posat en qüestió algunes de les coses que ja s'havien dit, i em sembla que és oportú recordar dos o tres detalls, només, pel que fa referència a aquesta informació. La Cambra ja coneix la resposta —i en això jo no hi insistiré gens— del Conseller al senyor Lucchetti en la sessió del dia 2 del mes d'abril, encara que no hagi estat publicada en el *Diari de Sessions*, però la gent era present aquí i això ja ho coneixen.

El que no coneix la majoria de la Cambra és el contingut de la sessió informativa, que va tenir lloc en la Comissió de Política Social el dia 29 d'abril, pel fet que tampoc ha estat publicat en el *Diari de Sessions* corresponent. El senyor Lucchetti sí que hi era en aquesta sessió, i jo crec que molt responsablement ha retirat aquesta segona part de la Moció, perquè la informació que ell va rebre i que ara la té aquí i me l'ha ensenyada, doncs, em sembla que era prou completa fins en aquell moment.

El fet és que l'atenció sobre el problema de la SIDA, en el Departament no s'inicia amb el Decret, com sembla que aquí s'ha volgut dir, del 20 de febrer del 87, i que a més a més va ser publicat una mica més tard, com passa habitualment, i que crea el programa especial sobre la SIDA, sinó que té una història de molt abans. Permetin-me que molt, molt breument la citi sinòpticament, perquè és important per tractar el primer punt que hem de tractar. És l'any 83 que es crea en el Departament la Comissió Assessora de la SIDA. És el mateix any 83 que en cinc butlletins diferents del *Butlletí Epidemiològic de Catalunya* s'informa sobre la SIDA, es fan recomanacions i es divulga i es dona magnitud a aquest problema des d'un punt de vista no de divulgació, sinó rigorosament científic. És l'any 84 que s'elabora la distribució de 100.000 exemplars, que es distribueixen a institucions ciutadanes, a centres sanitaris i a la Direcció General d'Institucions Penitenciàries, divulgant el problema, posant atenció a aquest problema, i a part d'això fulls informatius, articles, participacions en xerrades, informació continuada, etcètera i la circular, aquesta que ha sortit aquí, del

mes de juliol del 85, de la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitàries, adreçada a tots els bancs sobre la selecció de donants, sobre la selecció de donants d'alt risc, i aquest de la SIDA correspon a aquest grup. El gener del 86 s'introdueix la SIDA com una malaltia de declaració obligatòria pel Departament, i el 10 d'octubre del 86 s'emmet l'Ordre d'obligatorietat de la prova anti-SIDA pel Departament, és a dir, això va passar el 10 d'octubre del 86 i, aleshores, és el 20 de febrer del 87 que es va publicar el Decret de creació del Pla especial del seguiment de la SIDA.

El senyor Joan Esteve, que té la sort de ser immune, oi? (*remor de veus*), diu que el 82 no s'esmentava la prova anti-SIDA; el 82 no existia la prova anti-SIDA, no s'havia detectat, encara no s'havia articulat el mecanisme que pogués detectar-lo, per tant, no podia existir això. I és fins al 85 que el Ministeri de Sanitat no regula tot el que són fraccionaments de sang. Jo penso que això que he esmentat —i amb això acabo aquesta primera part— pot demostrar i posar de relleu l'interès que ha posat el Departament en aquest tema, en aquest tema que ha acabat amb la instal·lació d'aquest telèfon, que el senyor Lucchetti ha pogut fer servir, com a comprovació, com a comprovació parlamentària. Anem al primer punt, ara. En aquest primer punt es demana que la Cambra voti la constatació de l'incompliment per part dels òrgans competents del Departament de Sanitat i de Seguretat Social del control efectiu i vigilància de l'aplicació, precisament, de l'Ordre aquesta que he esmentat, del 10 d'octubre del 86. És a dir, que declara obligatòria la prova de detecció d'anticossos anti-SIDA en totes les transfusions de sang que es realitzin a Catalunya. El Departament, per tal de poder exercir aquest control, des del Departament, va elaborar una ordre, el mes d'octubre del 86, és a dir, abans de la creació d'aquest programa, l'Ordre del 86, que establí els òrgans competents que havien de vetllar la normativa del compliment de la detecció anti-SIDA. Això, a part de dos mecanismes que ja utilitza i té el Departament, l'un és que cada àrea té un control de qualitat mèdico-assistencial, i després hi ha el control normal de la inspecció sanitària general de l'Institut Català de la Salut, que es realitza, d'una manera periòdica; a vegades es realitza d'una manera manera esporàdica, perquè interessa veure si alguna cosa funciona —i això no es fa periòdicament, en el sentit de poder incidir en el moment que sembli més oportú—; això algunes vegades es fa d'ofici, perquè toca, o altres vegades es fa per reclamacions que han estat rebudes. A part d'aquests mecanismes per poder controlar si el compliment és efectiu, el mes de novembre de l'any passat, del 86, es va enviar un escrit a tots els responsables dels bancs de sang en què es remarcava l'obligatorietat de fer la prova anti-SIDA i, el mes de desembre, també de l'any passat, es van establir les normes per l'acompliment d'aquesta Ordre d'obligatorietat. Aquest és, doncs, l'ampli dispositiu instrumental que ha de controlar el compliment de l'Ordre d'octubre de 1986. Què va fer el Departament, quan es detectà un possible incompliment? Immediatament va obrir una investigació, i això ho va fer ben abans que es procedís a la investigació judicial, que en aquest moment és en marxa, com també ho és la que va obrir el Departament. Jo ara puc parlar amb tranquil·litat sobre aquesta qüestió, malgrat que hi hagi un tràmit judicial entremig, perquè aquesta vegada el jutge no ha decretat cap mena de reserva, i, per tant, no estem *sub iudice* i ho podem,

en aquest moment, parlar aquí. Què ha succeït mentre s'està fent aquesta investigació? Doncs que el director mèdic de Bellvitge ha cessat, que el gerent ha demanat una pausa en la seva actuació fins que no s'aclareixi l'actuació judicial, i que la cap del banc de sang ha estat expedientada i l'expedient és en tràmit, en aquest moment, encara que ella no hagi estat separada del servei.

Jo penso que ara no és el cas d'atribuir responsabilitats; aquests tràmits estan en curs, per tant, les responsabilitats vindran quan sigui, en aquell moment, i el que ha posat en marxa els mecanismes per atribuir aquestes responsabilitats ha estat el Departament. A mi em sembla, doncs, que el Departament ha actuat adequadament, amb els mecanismes que tenia al seu abast, per poder detectar si hi ha hagut o no hi ha hagut incompliment. Jo penso que, pel que diu la Moció, el Departament ha actuat rigorosament, no d'una manera, diguéssim, de tràmit, sinó molt rigorosament, ha pres unes decisions molt responsables i em sembla que això queda clar que no podia anar més enllà fins que el resultat de les investigacions hagin quedat establerts. És per aquest motiu que nosaltres, el meu Grup parlamentari, el Grup parlamentari que jo represento, votarà en contra d'aquesta Moció perquè creu, d'una manera rotunda, que el Departament ha fet el que calia fer per tal de vigilar el compliment d'aquestes ordres. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara ja votar aquesta Moció. El primer punt de la Moció; ja que com saben els Il·lustres senyors diputats, el segon ha estat retirat.

Vots a favor d'aquest primer punt de la Moció, es posin drets, si us plau. Vots en contra? Abstencions?

Aquesta Moció, en el seu punt primer, tal com ha quedat la Moció, ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Preguntes

Correspon ara el torn al darrer punt de l'ordre del dia, preguntes. A indicar als Il·lustres senyors diputats que la relació que els ha estat lliurada en començar aquest Ple, la primera i la quarta han estat retirades i també les corresponents a la 10 i 12.

Per tant, correspon ara formular la pregunta segona de la referida relació, que és la que formula al Consell Executiu en compliment de la normativa reguladora del despatx de pa, que fa l'Il·lustre Diputat senyor Carlos Cigarrán, a qui tinc el gust de donar la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el compliment de la normativa reguladora del despatx de pa

El Sr. CIGARRÁN : Senyor President, senyores i senyors diputats, la normativa tècnico-sanitària referent a la venda de pa en el territori de Catalunya es regeix pel Reial Decret 24/19, de 1978, de 19 de març, i, posteriorment, pel Decret del Consell Executiu 241/1982, de 22 de juliol i les Ordres de 20 de desembre de 1982 i de 6 de juny de 1983, que la desenvolupen.

Segons el Decret del Consell Executiu, es classifiquen els despatxos de pa, per una banda, en els despatxos artesans de pa elaborat en fleca annexa i els despatxos de pa sense fleca

annexa, però que són propietat del fabricant que l'elabora. I, per una altra, els despatxos de pa sense producció pròpia, i els polivalents d'alimentació que poden vendre pa també. Referent a aquests dos últims : els despatxos de pa sense producció pròpia i els polivalents, s'especifica en la normativa actual que han de vendre el pa embolicat unitàriament i aquest embalatge haurà de realitzar-se en el lloc de producció, i que a l'exterior figurarà la marca o raó social, l'adreça del fabricant, la denominació del producte, el pes net, el nombre de registre sanitari, etcètera. Jo crec que s'ha observat que majoritàriament en aquests dos últims establiments, en els despatxos de pa sense producció pròpia i en els polivalents, en la majoria s'està incomplint la normativa de tenir el pa embolicat, tal com ho preveu la normativa. Això crea un problema als consumidors, perquè no poden saber exactament qui és el fabricant del pa, ni si la qualitat o el pes que compren és l'adequat ni a qui han de reclamar els defectes que es poden observar. És per aquest motiu que aquest Diputat fa la següent pregunta al Consell Executiu : Què pensa fer el Consell Executiu per tal que es compleixi el citat Decret i ordres que el desenvolupen del Consell Executiu de la Generalitat? Gràcies, senyor President.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Per a la contestació, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Joaquim Molins) : Moltes gràcies, senyor President. Senyor Diputat, com vostè molt bé deia, un dels problemes que la normativa sobre el pa està demostrant que té més en el seu compliment és aquest a què vostè feia específica referència, que és el de l'embolcallament del pa quan és subministrat no en el lloc on ha estat fabricat, sinó a través d'altres punts de venda. Però voldria, si m'ho permet, almenys en la primera part de la meua resposta, fer-li avinent que el compliment de qualsevol decret, i molt específicament d'un decret que com aquest ha de canviar en certa manera les normes de funcionament normals d'un determinat grup de persones —fabricants, en aquest cas, o elaboradors, en aquest cas, del pa—, no és només la sanció el pas que l'Administració entenem nosaltres que ha de donar per tal de proveir el seu compliment. Des de l'existència del Decret 241/82, del 22 de juliol, i les ordres que el desenvolupen, del desembre del mateix any i del juny del 83, el Departament ha actuat amb quatre accions específiques. Una, la informació : de fet, durant sis mesos a partir de la publicació del Decret, els cossos d'inspectors del mateix Departament, al que es van dedicar és a informar —enteníem que era l'inici necessari de la posada en marxa del compliment del Decret—; durant sis mesos, per tant, a partir de la publicació del Decret, els inspectors es van concentrar en aquesta funció, amb reunions amb els gremis, tant a nivell provincial com a nivell comarcal. I, pel que fa al públic, que és una altra de les coses que pot fer molt per tal que es compleixi la normativa, es va editar i distribuir l'opuscle sobre el pa, que estic segur que l'Il·lustre Diputat coneix bé, respecte al consum del pa i la seva forma de venda.

A partir d'aquí van començar les actuacions dels inspectors. Li donaré unes estadístiques : exactament, al llarg d'aquests cinc anys —sis, si comptem ja el que portem del 87— s'han realitzat 16.884 actuacions inspectores en matèria de pa, de les quals han finalitzat amb sanció —i no és una cosa de la qual presumim, ni molt menys, però és la realitat dels fets—, s'han fet

4.108 expedients sancionadors : és a dir, del total de 16.000 actuacions inspectores, el 25% han acabat amb un expedient sancionador —la qual cosa dóna idea del que l'Il·lustre Diputat deia en el sentit que el grau de compliment no és satisfactori—, que han suposat, aquests 4.108 expedients sancionadors, un total de 152 milions de pessetes en multes, exactament.

El 35% d'aquestes sancions han estat degudes al tema a què l'Il·lustre Diputat feia esment, és a dir la venda de pa sense envasar —quant als establiments que l'han de vendre envasat, lògicament—; la resta són irregularitats pel que fa a la col·locació en prestatges dels diferents mòduls o sense indicació del que correspon a cada un d'ells, la venda de pa en establiments no autoritzats, la manca de cartells de preus o del cartell amb els drets del consumidor, la manca de llibres de reclamacions, la venda de productes no complementaris, el despatx de pa sense protecció a les mans i cobrament per part de la mateixa persona, el frau en el pes del pa —que val a dir que és molt petit, aquest : només el 3% de les actuacions sancionadores es deuen a aquest motiu—, la manca de peces obligatòries, o la no-col·locació de la paneteria en vitrines. Com veuen, doncs, com deia, el 34% de les actuacions sancionadores han vingut de la mà del no-compliment de la venda de pa sense envasar, sense embolcallar, com és obligat.

Al marge d'aquestes actuacions inspectores, s'han realitzat també actuacions de sensibilització. Vull dir que en les actuacions inspectores cal consignar la participació activa d'alguns ajuntaments : és molt difícil arribar als punts de venda sense la participació dels ajuntaments. Cal consignar —i vull fer-ho— la participació activa d'alguns ajuntaments, tant en la tasca informativa com en la tasca inspectora; d'altra banda, els ajuntaments han tingut en compte, en general, les normes establertes relatives a dimensions dels establiments, presentació del pa, fixació del rètol sobre els drets del consumidor, pes del pa, llibres de reclamacions, etcètera.

L'acció de sensibilització... creiem que fins que el mateix col·lectiu elaborador del pa no s'adoni que aquestes mesures van en benefici propi, que són fetes en el seu interès, també, no assolirem el grau de compliment que seria desitjable; per tant, s'han fet moltes accions sensibilitzadores i accions de difusió. En qualsevol cas, aquest és un tema preocupant perquè, com l'Il·lustre Diputat esmentava, el grau de compliment no és bo, però creiem que, segons el mateix Decret diu, la nostra actuació, a més a més de la sensibilització, difícilment pot anar més enllà que la sanció. I aquest és el punt que li he volgut esmentar, perquè em penso que era un sobre els quals l'Il·lustre Diputat volia ser informat. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir?

El Sr. CIGARRÁN : Si m'ho permet, senyor President, des de l'escó. Gràcies, senyor Conseller, per la seva resposta, però jo voldria saber si aquesta acció inspectora es fa solament en els despatxos de pa, perquè aquest Diputat ha observat que en alguna panificadora surten furgonetes i cotxes amb pa sense embolicar; si surt d'una panificadora sense embolicar, aquest pa va a vendre's no a un despatx de pa de fleca pròpia, sinó, bàsicament, a un despatx de pa sense elaboració pròpia o a un polivalent; si es fa alguna cosa en aquest sentit.

Hi ha una altra cosa també que vostè ha mencionat, que és el

tema del cobrament per la mateixa persona que despatxa el pa, i últimament, després de presentar jo aquesta pregunta, s'ha observat una cosa en què jo crec que el Consell Executiu té alguna responsabilitat, o que hauria de prendre alguna mesura, que és que hi ha molts despatxos de pa que qui va a comprar el pa ha de fer una cua per esperar que li vinguin la Loto Ràpid a una sèrie de persones, abans de comprar el pa : la mateixa persona que despatxa el pa, no solament fa el cobrament, sinó que ven Loto Ràpid. Jo crec que el Consell Executiu hauria de prendre nota d'aquesta qüestió i evitar que en els despatxos, de pa de qualsevol classificació que sigui, no s'estigui fent això.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : Moltes gràcies, senyor President, i molt breument, per satisfer l'Illustre Diputat en la seva lògica preocupació pel tema.

Respecte al que deia del no-embolcallament per part de les panificadores, certament, el problema amb què ens estem trobant de no embolcallar el pa no ve fonamentalment de la mà de les panificadores : les panificadores industrialitzades normalment tenen suficients recursos tècnics i financers com per poder procedir a l'embolcallament del pa; ens hem trobat amb molts més problemes amb les fleques que han entrat a produir pa a nivells més industrials, que, aleshores, moltes vegades sí que no tenen aquests recursos com per embolcallar-lo. Moltes vegades surt el pa sense embolcallar de les panificadores, però perquè va directament al consumidor, als grans... per exemple, als grans hotels, etcètera, que són servits directament per les panificadores, que, com que va directe al consumidor, no han de complir aquesta obligació de l'embolcallament. Certament, també, es donen casos de panificadores sense embolcallar, que són objecte, òbviament, de la inspecció i de la sanció en el cas que l'expedient fa necessària aquesta actuació.

Pel que fa a la manifestació que ha d'haver succeït en aquests darrers mesos, del Loto, òbviament en prenc nota, perquè és obvi que si el Decret del pa intenta prohibir la venda del pa per part de la mateixa persona que sense posar-se res a les mans procedeix al cobrament, òbviament també embruten, en aquest sentit de la paraula, per raons d'higiene, per tant, tocant les paperetes del Loto; òbviament, aquest seria un tema, i en prenc nota. I el que sí que volem dir és que moltes vegades les actuacions inspectores es realitzen per voluntat del mateix Departament, és a dir amb actuacions que es fan sistemàticament, per mostreig, al llarg de tot el mercat, però moltes vegades —i això ajuda molt l'Administració, i l'Illustre Diputat amb seguretat que ho coneix—, també perquè ens assenyalen la necessitat de fer una inspecció en un determinat lloc : agrairiem molt que l'Illustre Diputat, si té notícia de fets concrets, ens ho comunicui per tal que puguin actuar els serveis d'inspecció.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el nombre de beques de menjadors
per a les escoles del Gornal, a
l'Hospitalet de Llobregat*

El Sr. PRESIDENT : Tenim ara una altra pregunta, que formula la Illustre Diputada senyora Pilar Ferran, sobre les

beques dels menjadors de les escoles del Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat; per formular-la, tinc el gust de donar-li la paraula.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. La següent pregunta, dirigida al senyor Conseller d'Ensenyament, està emmarcada dins de la política que se segueix en el Departament de l'oportunitat de donar beques als escolars que estan..., és a dir, la política és en general a totes les escoles públiques, però sobretot —i, en aquest cas, ve emmarcada la pregunta per aquí— amb una política especial, o amb unes consideracions especials, a aquells tipus d'escoles anomenades d'acció especial. Tinc entès que aquest tipus d'escoles reben aquesta consideració sempre i que estiguin ubicades dins uns territoris en els quals la població d'aquell territori, per situacions socioeconòmiques o culturals, o totes elles conjuntes, doncs, requereixen una major atenció des de tots els vessants, des dels vessants pedagògics i també socials.

La pregunta va dirigida en concret a les escoles del barri del Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat. En aquell barri, hi ha exactament 400 nens que utilitzen els menjadors escolars i, a més a més, n'hi ha —en aquest moment, en aquest curs—, n'hi ha hagut 60 que han quedat en llista d'espera, sense poder utilitzar el servei de menjador escolar. Per part de l'Ajuntament, hi ha un programa conjunt, que es treballa amb els claudres de professors, amb les APA, i, aleshores es fa un treball complementari, que no és solament l'aspecte de l'àpat, sinó un treball complementari en l'aspecte pedagògic i de temps lliure i de certa complementarietat, també, cultural i d'oci.

A part d'això, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat ha concedit 280 beques, però si comptem, doncs, que hi ha 120 nens sense que en aquest moment tinguin beca, més 60 que estan, com he dit, a la llista d'espera, en aquest moment en tenim 400 que la utilitzen, però n'hi ha 180 que, amb voluntat de voler-la utilitzar, no la poden utilitzar.

Però això no és tot. És a dir, no solament hi ha 280 beques i encara queden nens que queden fora d'això, sinó que el tema és que les beques tenen una quantitat de 170 pessetes i, en canvi, el cost real de l'àpat és de 275; això vol dir que cada dia cada nen origina un dèficit de 105 pessetes : 105 pessetes per 400 nens que hi ha en totes aquelles escoles, en els menjadors, ens suposa un dèficit diari de 42.000 pessetes/dia. Com es cobreix aquest dèficit? Una part, doncs, per les famílies; altres situacions familiars no poden —pensi, senyor Conseller, que en aquell barri hi ha famílies que se'ls en fan pagar 75, i no cobreixen ni tan sols l'índex estipulat d'aquella beca, que són aquestes 170 pessetes, sinó que se'ls diu que en paguin 75, hi ha casos que se'ls diu, doncs, que 50, i hi ha casos que perquè paguin quelcom, encara que siguin 30..., però hi ha situacions que ni aquestes—, i, per una altra banda, com dic, és cobert també per una aportació de l'Ajuntament.

Això, tot això passa diguem-ne en un àmbit que són escoles d'acció especial; aleshores, ja no diguem en totes aquelles altres escoles que, perquè no es donen totes aquestes circumstàncies en el territori, no són escoles d'acció especial, però que tampoc entenem ni ens sembla que siguin clars els criteris de distribució, d'adjudicació : és a dir, des de la distribució del Departament vers les escoles com també quins criteris se'ls diu als directors perquè atorguin una beca. Ens sembla que això és una llacuna que queda en la claredat d'aquesta actuació,

com també ens sembla que falta la necessària coordinació, si cal, i corresponsabilitat, també, tant del Departament de Serveis Socials com de la contribució que poden fer els serveis socials dels ajuntaments, complementant totes aquestes actuacions.

Per tant, aquesta és la pregunta que espero, senyor Conseller, que m'aclareixi, de quins són aquests criteris del Departament en relació amb les beques d'actuació especial.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan Guitart) : Senyor President, senyores i senyors diputats, efectivament, senyora Diputada, aquestes escoles, la creació d'aquesta categoria d'escoles d'acció especial va ser precisament establerta pel mateix Departament d'Ensenyament amb una transformació del que havia sigut en un temps llunyà el Patronat de Suburbis, però que quedava limitat només a la ciutat de Barcelona i, llavors, aquesta extensió va permetre de definir i perfilar millor aquelles escoles que, situades en territoris, en barris o en situacions —com explicava la senyora Diputada— socioeconòmiques deficitàries, ha permès de donar-li una actuació en molts aspectes : una, amb una més gran atenció pedagògica —el nombre d'alumnes per aula en aquestes escoles és més reduït—; una altra, subministrant-los equipaments adequats perquè els alumnes puguin recuperar, si escau, les deficiències que puguin tenir com a conseqüència de trobar-se en situacions més desfavorables, i també s'ha procurat orientar, com deia la senyora Diputada, les beques —en aquest cas de menjador, i en altres també de transport— a aquestes escoles que tenen aquesta qualificació d'«escola d'acció especial». En aquests moments, aquestes escoles reben encara un ajut complementari, com vostè sap fet fa poc, i jo crec que molt ben acollit, una iniciativa del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que és la distribució de llet en aquestes escoles d'acció especial, distribució que s'ha fet eficaçment en col·laboració amb la Direcció General del Departament —si m'ho permeten dir— de Promoció i Serveis Escolars.

L'atorgament d'aquestes beques es fa d'acord amb una ordre del 10 de novembre del 82, l'article setè, i, aleshores, es fan amb criteris de tenir en compte les necessitats reals de cada centre. És a dir, és difícil, moltes vegades, d'objectivar aquesta situació, però es fa atenent el coneixement que té el director, el coneixement que té el consell escolar del centre, que és un òrgan que està actuant, i també els criteris que moltes vegades aporten les mateixes associacions de pares.

És a dir que el criteri és que s'han d'atendre d'acord amb aquestes dades i amb el balanç econòmic del curs anterior. És a dir, per exemple, la senyora Diputada fa referència a uns alumnes que han quedat sense aquesta beca, però, en tot cas, el que es pretén és que la tinguin els qui són més necessitats i, en tot cas, que això es pugui fer amb criteris que siguin els que corresponguin a la realitat de cada centre.

Per exemple, es prioritza la concessió de beques als alumnes amb precarietat absoluta de mitjans econòmics i a aquells que reben a casa una alimentació incompleta. Això s'ha d'esbrinar, és cada cas que s'ha de veure i, per tant, el que és difícil és que..., moltes vegades, un diu : «És que m'agradaria que hi hagués una ordre, una resolució...»; és molt difícil que les lleis

—si no es va més aviat a l'esperit que inspira les actuacions—, que a través d'una norma es puguin arribar a perfilar totes aquelles coses, és a dir, les realitats socials s'identifiquen a través de les mateixes necessitats dels grups socials, i, en aquest cas, jo diria que les escoles les tenen i el mateix Departament les té, ja que, precisament, va ser el que va crear aquestes escoles.

Jo, només per a la tranquil·litat de la senyora Diputada —tranquil·litat parcial—, li explicaré com ha evolucionat el nombre d'ajuts atorgats. Abans d'entrar en aquest nombre, els voldria explicar una cosa : nosaltres atenem —com a principi fonamental del Departament d'Ensenyament— totes aquelles coses que serveixen perquè els alumnes rebin una educació, però també, en aquest cas —i considerariem, en tot cas, que és una cosa que depèn no només del Departament d'Ensenyament; jo haig d'agrair l'actuació de molts ajuntaments que hi col·laboren, però són totes les administracions públiques, que han d'atendre aquests serveis, aquesta assistència social, no és només el Departament d'Ensenyament, que, per la seva mateixa característica i naturalesa, doncs, tot i que ho fa, i que ho fa amb una extensió cada vegada creixent, no és el que formalment és l'únic responsable que els nois que tenen dèficits en alimentació ho rebin. Fem el que podem, però, d'acord amb les quantitats que tenim, quantitats que, com vostè coneix, ens són transferides globalment i que, en tot cas, es procura aplicar, amb insuficiència, però de la millor manera possible.

En aquest cas dels ajuts atorgats en aquestes escoles, l'any 83-84, quan es varen crear, es rebia... eren trenta-dues beques i el mòdul diari era de cent pessetes. En aquest curs —és a dir, han passat tres anys—, són dues-centes vuitanta beques, de trenta-dues hem passat a dues-centes vuitanta, i el mòdul no és cent-setanta, és cent-noranta pessetes.

És a dir, en aquests quatre anys, sobre la base d'un càlcul de cent-vuitanta dies, s'ha passat de 576.000 pessetes, que es donaven per aquest concepte, a 9.576.000. És a dir, de 576 a 9 milions i mig. S'han incrementat d'un 1.662% els ajuts que es destinen per a beques en aquests centres als quals la senyora Diputada es referia. Això no vol dir que no n'hi hagi alguns... El criteri és el que ja li he explicat i l'increment reflecteix millor que les paraules l'esforç que es fa en aquest sentit, en una actuació que no és pròpiament educativa, com em referia abans, però que també ho és indirectament, perquè, per aprendre bé, es necessita tenir una alimentació, i les insuficiències que existeixen en alguns casos han de ser compensades, per l'ajuntament, que em sembla normal que ho siguin, i també per l'ajut dels pares en aquells casos en què, desgraciadament, no s'hi pot arribar. Però la beca és més petita perquè pugui arribar a més gran nombre d'alumnes.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada vol tornar a replicar? (Pausa.)

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Sí, en primer lloc, doncs, per la resposta del senyor Conseller; en aquest cas, bé, constatar que és que hi ha aquest dèficit. Aleshores, la pregunta que he fet, que és què passa amb el dèficit dia/nen que hi ha, quan, precisament, en una situació d'aquestes, d'escoles d'acció especial, doncs, hi ha el reconeixement que la situació familiar i de tot el medi ambient, doncs, no és possible

d'afrontar-la i hi ha, per tant, uns dèficits alimentaris d'aquests nens. Aleshores, bé, què passa amb aquest dèficit diari?

En segon lloc, si bé la pregunta va dirigida en un barri considerat d'acció especial, també s'emmarca en la política general del Departament, quant al criteri general que hi ha d'adjudicació de beques a totes les escoles, no ja a les d'acció especial, sinó a totes, en general, i serveixi —si m'ho permet— d'informació, si és que no en té suficient, pel coneixement que tinc de les escoles en general, doncs, a moltes escoles arriben aquestes beques i els directors no saben què fer-ne. És a dir, a quins nens les apliquen? Els directors no tenen coneixement de les situacions socio-econòmiques de les famílies, i penso que, en molts casos, tampoc tenen per què anar més enllà.

En uns altres casos, s'aplica a rebaixar en conjunt el cost del menjador i, en uns altres casos, doncs, també es diu —en aquest cas no em consta, però també es diu— que pot anar a aquells fons comuns dels claustres, que no se sap massa què afronten. Per tant, no hi ha uns criteris clars en el sentit de l'aplicació, de la destinació de les beques de menjador a les escoles en general.

I, en tercer lloc —li ho repeteixo—, em penso que no ha de ser precisament el Departament d'Ensenyament, qui hagi d'afrontar uns dèficits de tipus social. Em penso que hi ha un departament de serveis socials, i, més, els serveis socials municipals, que són els que poden conèixer —en aquest cas, sí— les situacions cas a cas, família a família, i, sobretot, la del conjunt d'aquella escola, qui pot fer aquest treball complementari. Per tant, suggereixo que sigui un redreçament en l'aplicació del programa, i demanar aquesta contribució conjunta dels diferents nivells de l'Administració que tenen competència en el cas.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, senyor President. El que passa és que potser no m'he explicat prou bé, o potser no ho he explicat tot. Les beques de menjador sorgeixen, originàriament, com una conseqüència d'aquelles escoles que obeïen a una concentració. És a dir, el projecte original és que subministraven dinar quan els nois no vivien en la mateixa població; s'entenia que, des del punt de vista del Departament d'Ensenyament o de les escoles, els nois anaven a casa quan eren del mateix poble, de la mateixa ciutat, i, en canvi, és molt difícil o és impossible quan, en els sectors rurals, els nens van d'una població a una altra i es concentren en un centre. És aleshores quan tenen veritable sentit les beques de menjadors i, en aquest cas, això, no necessitem més enllà d'indagacions, excepte les dels pares que volen que els seus fills no hi mengin, o que tenen altres mitjans. I aquest era l'objectiu fonamental pel qual van ser establertes i formalitzades les beques de menjadors.

El que passa és que nosaltres ho hem ampliat, i ho hem ampliat amb aquelles escoles d'acció especial, i aleshores vostè diu : «És que els directors no saben qui és el més necessitat». És clar, si el consell escolar, on hi ha els pares, on hi ha els directors, on hi ha el representant de l'ajuntament, no ho sap, és difícil que hi pugui haver una norma tan ben establerta per la Generalitat que els arribi a identificar. Però jo crec que sí, que molts ho saben, i m'atreveixo a pensar que moltes de les

beques es donen en condicions de justícia. No sé, em sorprendria que, en aquests casos, per exemple, en aquestes escoles d'acció especial, no fossin totes repartides; potser en algun altre lloc, no, però més aviat sí. I, en alguns casos de poblacions, tenen..., les beques les solliciten les famílies, i, per tant, seria també estrany que no sabessin què fer dels recursos o dels diners.

Els diners de menjador s'esgoten. Jo crec que, probablement, hi ha problemes d'insuficiències, però és que en el nostre país, com hem dit moltes vegades, els diners que es dediquen a nivell estatal —i, per tant, també a nivell de Catalunya— per a educació són pocs, i, evidentment, l'assistència que es realitza encara produeix moltes vegades que les insuficiències siguin més grosses.

Jo espero que això es pugui resoldre amb l'ajut de totes les institucions; és a dir, jo crec que l'ajut dels ajuntaments, probablement, es pot incrementar, i potser s'hauria d'incrementar en aquells ajuntaments que, precisament, com el que vostè estava parlant, es troben en situacions on hi ha moltes famílies necessitades d'aquest tipus.

Per tant, jo espero que es puguin incrementar, tant per part dels pressupostos del Departament, com per part dels pressupostos que les corporacions locals hi puguin dedicar.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu

sobre l'Institut de Batxillerat Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat

El Sr. PRESIDENT : Passem ara a la pregunta número cinc —la quarta, com s'ha dit, ha estat retirada—; la pregunta número cinc és la que formula també la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, al Consell Executiu, sobre l'Institut de Batxillerat Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat.

Tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada.

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. Bé, en la ciutat de l'Hospitalet, en el curs passat, vàrem tenir 1.800 alumnes o candidats a ser alumnes per matricular-se en el primer curs de BUP. En aquells moments —dic en els moments de la matriculació, sobretot en el començament del curs— es van haver de fer, diguem-ne, corredisses per part de tots plegats, tant pel Departament com per l'Ajuntament, per poder ubicar aquest nombre d'alumnes, que no hi havia suficient espai ni les previsions de construcció d'institut per poder-los allotjar.

En aquell moment es va haver de cedir, per part de l'Ajuntament, un edifici —quatre aules de l'edifici municipal del Parc de la Marquesa, que tenia una altra destinació, però es va bloquejar, congelar aquesta destinació, per poder donar solució a aquest nombre d'alumnes—, com també habilitar tres aules més, a diferents instituts, amb el retrocés que significava, en aquests mateixos instituts, de detriment, diguem-ne, del que es consideren els espais necessaris per a laboratoris, desdoblements, etcètera, amb mancança de tot això.

Bé, de cara al proper curs 87-88, tenint en compte, doncs, la sobreutilització que ja tenen els instituts, actualment, no diguem, fins i tot amb situacions desafortunades —com ha sigut la situació, també, de l'Institut Margarita Xirgu, per qüestions de contaminació ambiental i altres, que, a més a més, ha agreujat tot això—, però, a part aquesta circumstància, imprevisible per part de tots plegats, aquest curs vinent, doncs, la

por que comencem a tenir és com seran allotjats els nous alumnes que es matriculin per a BUP, com també aquesta dotació que hi ha, aquesta sobreutilització que hi ha en aquest moment a tots els instituts, tenint en compte que, per a un altre any, ja no es poden utilitzar aquests espais, que són municipals i que tenen una altra destinació que no és pas la de ser un institut d'ensenyament. La previsió de tot això, per part del Departament, estava en el complex que s'anomena Can Vilumara i que sembla —dic que sembla, i espero que m'ho contesti el senyor Conseller— que les obres estan recentment començades. El que passa és que el curs queda molt pocs mesos per endavant, queda poc, i les pors i les angoixes comencen a venir per part de tots plegats. Per tant, la pregunta que li adreço, senyor Conseller és : quan es preveu que estiguin acabades les obres i si al començament, a l'inici del proper curs, es podrà comptar amb aquest nou institut, dit número 7, de Can Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors diputats, la pregunta es refereix a l'institut aquest, anomenat Vilumara, de l'Hospitalet de Llobregat, que, com ha explicat molt bé la senyora Diputada, és una extensió que depèn d'un altre institut, el Mercè Rodoreda, que ocupa des de ja fa dos cursos locals d'una antiga fàbrica tèxtil. No hi havia terrenys, no hi havia lloc disponible i, aleshores, van comprar, conjuntament, l'Ajuntament i el Departament, aquesta fàbrica; l'Ajuntament va comprar el solar i el Departament l'edifici pròpiament dit. Es van començar fa dos anys les obres de l'edificació per a usos escolars; l'esmentada adaptació s'està fent en diverses fases, cosa que va permetre ocupar l'edifici gairebé immediatament i anar ampliant progressivament la seva capacitat, d'acord amb l'augment gradual de la demanda d'explotació de la zona. El detall de les obres que s'estan duent a terme en l'antiga fàbrica Vilumara per a la seva nova utilització és el següent : l'any 1985 —l'any de l'adquisició— es va fer una primera fase d'adaptació, es van condicionar dotze espais per a aules, i això va costar 19.600.000 pessetes; l'any 86 es va fer la segona fase d'adaptació, condicionament de quatre espais per a aules i serveis complementaris, per un import de 5.800.000 pessetes, i aquest any 87 s'ha fet la tercera adaptació, obres que actualment s'estan executant, i l'acabament està previst per a abans de l'estiu; s'hi està treballant molt intensament. Això permetrà el condicionament de quinze espais per a aules, que entrarà en funcionament a l'inici del curs, per tant, 87-88, i això significa un import de 70 milions de pessetes. És a dir, tot plegat se'n va al voltant des 100 milions de pessetes, el que costa l'adaptació d'aquesta fàbrica. Amb aquestes obres no s'acabarà encara el condicionament de l'edifici, ja que per a l'any 88 hi ha prevista encara una quarta fase de RAM, amb què presumiblement s'acabaran de manera definitiva les obres d'adaptació de l'edifici. Igualment per al curs vinent —que preguntava també la senyora Diputada—, està previst acabar amb l'actual situació administrativa del centre que, com ja he dit, ara és una extensió de l'Institut Mercè Rodoreda, i es procedirà a la seva creació com a institut de batxillerat; és a dir, quan estigui complert aleshores es crearà com a institut, que és el que li correspon. De cara

a afrontar l'increment de la demanda de places al sector públic, el curs vinent està previst l'entrada en funcionament d'una nova extensió de batxillerat a l'Hospitalet, que servirà de base per a la creació, en el proper curs 88-89, d'un nou institut d'ensenyament secundari. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada interrogant vol tornar a intervenir? *(Pausa.)* No. Bé.

Ara passem a la pregunta que ha de formular al Consell Executiu l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanoves, sobre les proves d'accés a l'Administració de la Generalitat, impugnades davant el tribunal contenciós administratiu. Tinc el gust de donar la paraula, doncs, al senyor Marçal Casanovas.

Pregunta al Consell Executiu sobre les proves d'accés a l'Administració de la Generalitat impugnades davant el Tribunal Contenciós Administratiu

El Sr. CASANOVAS : Senyor President, senyories, faig aquesta pregunta..., d'altra banda, aquesta pregunta confirma una mica allò que ens temem tots els grups aquí a la Cambra, que va massa lent el procediment del Parlament, i que això n'és un exemple. Aquesta pregunta és sobre un afer que va passar el dia 24 de gener, o sigui, i es veu ara. De tota manera, creiem que és prou interessant per continuar encara vàlida i esperem que el que aquí es demana no torni a succeir. Com el Govern de la Generalitat ja deu saber, la meua pregunta és sobre una convocatòria per a l'accés als cossos i escales de funcionaris que es va realitzar aquest 24 de gener de 1987 a la Politécnica de Girona. Jo crec, almenys el que m'ha arribat a mi, que es van succeir una sèrie de fets allà que van donar lloc que es fes un recurs al contenciós administratiu amb data..., bé, no sé exactament la data, però un contenciós administratiu referent a les anomalies que es van observar en aquesta convocatòria d'accés als cossos i escales de funcionaris. Els fets, anem als fets. Els fets..., que jo crec que es tracta d'una sèrie no d'irregularitats palpables, però evidentment de fets que poden dur a irregularitats. Els sobres dels exàmens no es van obrir davant dels examinats, es van portar ja oberts —una cosa que no sol ser habitual. Fet segon; hi va haver dues menes d'exàmens : uns exàmens per a les persones que ja havien estat interins i un altre, uns altres fulls per a les persones que accedien o pretenien accedir a aquests cossos per primera vegada. Això creiem..., no ho sé, voldríem tenir una explicació, perquè si els exàmens eren únics no sé per què hi havia aquestes dues fórmules. Una cosa més greu és que aquests exàmens consistien a fer unes creuetes en uns requadres que hi havia en el qüestionari i aquestes creuetes s'havien de fer especialment en llapis, i del número 2. Això, evidentment, és molt..., se'm pot dir que hi ha unes màquines que no distingeixen les ratllades aquestes si no és en grafit, però creiem que, vaja, que això no és una resposta vàlida, perquè una creu feta en llapis del número 2 és perfectament esborrable amb una simple goma i es pot traslladar; o sigui que això no mereix gaires garanties sobre la utilitat d'aquest examen.

D'altra banda, l'alumne tenia prohibit signar el full; només hi constava el número del carnet d'identitat d'aquella persona. No signar un full encara treu la mínima garantia que podria tenir aquella persona, que aquell full era el que havia fet ell.

No hi havia, no es donava tampoc una còpia timbrada de l'examen que havia fet aquella persona.

Tot això va donar lloc a moltes suspicàcies, moltes suspicàcies que jo vull creure que no, que no van portar a cap mena de tergiversació dels exàmens, però crec que una convocatòria d'aquest tipus feta per la nostra Generalitat hauria de tenir uns aires de garantia que, en aquest cas, no tenia. Aquí podríem potser fer valdre allò de la dona del Cèsar : que no solament ho ha de ser, sinó que també ho ha de semblar.

És per tot això que voldria preguntar si se'm pot explicar com és que aquests fets van arribar a succeir i si s'ha fet alguna cosa per evitar que continuïn succeint en un futur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Conseller senyor Bassols té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Honorable President, senyores i senyors diputats, la vaguetat amb què està feta la pregunta, parla d'una impugnació d'una ordre de convocatòria del 8 d'agost del 1986, no m'ha permès conèixer exactament a quins fets es referia el Diputat senyor Casanovas.

En el dia 8 d'agost del 86, i per ordre de la Conselleria, es van fer totes les convocatòries de totes les proves selectives en l'àmbit de tot Catalunya. Impugnació a la convocatòria, a la convocatòria, que és el que sembla desprendre's, és a dir, data 8 d'agost, ha estat impugnada davant del tribunal contenciós administratiu..., d'impugnació d'aquesta convocatòria només se'n van produir dues : una per la Confederació Sindical de Treballadors de Catalunya, en la qual es demanava la suspensió d'aquesta convocatòria i després l'anul·lació, però d'entrada la suspensió, i una altra presentada per un ex-funcionari de la Generalitat que havia estat recentment separat del càrrec en virtut d'un expedient disciplinari, d'un expedient sancionador.

El recurs interposat per la Confederació Sindical va ser denegat, quant a la suspensió, pel tribunal contenciós i poc després desistit pel mateix Sindicat. De manera que no hi ha recursos contra l'ordre de convocatòria. Queda només aquest presentat per aquest ex-funcionari que, evidentment, no té res a veure amb el tema que preocupa al senyor Casanovas, perquè és un recurs posat per raons absolutament diferents, i també per la convocatòria.

Llavors, jo penso que aquí hi ha algun malentès, que no podem estar per uns fets del 24, que s'anuncia que van passar el 24 de gener, un recurs contra unes ordres del 8 d'agost. Jo he de dir amb tota la franquesa que em caracteritza que no tinc coneixement que hi hagi hagut una impugnació per aquests fets determinats. Hi ha hagut, sí, alguna queixa que m'ha permès, alguna queixa a Girona i en alguna altra prova, en la celebració d'alguna altra prova, per exemple, sobre el tema que es portaven els sobres ja oberts, i jo he pogut comprovar pels mateixos que havien fet la queixa que aquest fet no era veritat.

Ignoro el perquè d'aquest tipus de llapis exigit, que penso que potser a Girona feien la correcció pel procediment d'òptica i que fos necessari fer-ho d'aquesta manera, però —hi insisteixo— no tinc documentació suficient, perquè és impossible, llegint la pregunta, de saber per on van els trets, i, doncs, aquestes proves selectives que estan ja al seu final s'han celebrat a Girona, a Lleida, a Tarragona, a Barcelona, amb la concurrència d'uns trenta mil aspirants..., des de fa molts mesos

que cada dissabte hi ha proves, que hi ha proves a diferents centres, de Barcelona, i ja dic de Girona, Lleida i Tarragona, i no es pot situar el fet així. Per tant, jo lamento no poder donar una resposta prou contundent.

Però sí que, respecte al fet que els sobres estiguessin oberts ho nego, no en aquest cas concret, perquè les queixes que jo tinc podrien no coincidir amb aquell dia, però van ser comprovades. Quant a la utilització d'un llapis determinat, suposo que pot ser per aquesta raó, i el fet que no se signin els exercicis és, precisament, senyor Casanovas, amb una intencionalitat totalment diferent : d'evitar, precisament, tota suspicàcia i perquè així el tribunal, els membres del tribunal, els vocals del tribunal que fan la correcció no saben si estan corregint l'exercici d'un conegut, d'un amic o no saben, és a dir, la persona queda absolutament a la incògnita. El sistema d'identificació és un altre, es fa per un sistema de números i de documents d'identitat, que no permet, precisament, o que elimina qualsevol suspicàcia de favoritisme.

Jo, de tota manera, sí que em comprometo davant del Diputat autor de la pregunta i de la Cambra en si, sobretot si se'm faciliten una mica més d'elements de coneixement, investigar aquesta convocatòria d'aquest dia 24 de gener a la Politècnica de Girona i proporcionar, d'una manera o altra, a través de la Comissió corresponent o directament al Diputat preguntant, proporcionar una explicació sobre el que va passar.

De totes maneres, si hi ha hagut impugnació, jo sí que ja m'atreveixo a assegurar que aquesta ha estat desestimada, perquè en aquests moments en tot el conjunt de totes les convocatòries, de totes les proves que s'han fet no queda en peu altre recurs que el d'aquest ex-funcionari de la Generalitat, que he de dir que ha interposat diferents recursos contra diferents ordres —per recórrer no s'ha estat ni de fer-ho contra les mateixes ordres de correcció d'errades—, i que, per tant, hi ha molts recursos, però un sol recurrent, que dos mesos abans d'aquestes convocatòria havia quedat separat del cos de funcionaris de l'Estat com a conseqüència d'imputació de faltes greus, i va inscriure's a les proves; atès el seu títol superior es podia apuntar a aspirar a totes les vacants, des de les de subaltern fins a la de col·laborador tènic; així ho va fer; s'ha apuntat a totes les proves per tenir legitimació per posar recursos en tots els casos, s'ha querellat criminalment contra el jutge instructor de l'expedient i el secretari, ha recorregut contra la mateixa sanció, que està en el tribunal contenciós, i és l'única conflictivitat que ens queda per liquidar.

Per tant, en tot cas, aquests fets de Girona —hi insisteixo—, si van ser impugnats, aquesta impugnació havia de ser desestimada, perquè sí que no tenim —hi insisteixo, i això sí que ho afirmo— altres recursos pendents que els d'aquest ex-funcionari.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : L'Il·lustre Diputat interrogant vol tornar a intervenir? *(Pausa.)*

El Sr. CASANOVAS : Gràcies, senyor President. Senyores, agraeixo al senyor Conseller les precisions que m'ha donat, però, evidentment, jo no tinc els documents, no puc saber això de la convocatòria. Podia haver existit un error, pot tractar-se d'una altra impugnació, no a la convocatòria, sinó a aquests fets. Això no ho sé. No ho tinc.

Ara, evidentment, a mi m'han arribat les queixes d'aquests fets, gent que ha assistit a aquest concurs i s'ha vingut a queixar a una persona, a un diputat per veure què es pot fer. Vull dir, evidentment jo no ho era, no vaig fer aquest concurs, no hi ha proves materials escrites que es puguin aportar aquí sobre els fets que van passar allà, però a mi em sembla —i jo crec que també ho ha de semblar a l'Administració de la Generalitat— preocupant que hi puguin haver susceptibilitats sobre uns concursos, sobre unes proves que es fan a la Generalitat de Catalunya.

Per tant, ja li he dit al senyor Conseller, es tracta d'unes proves que es van fer el dia 24 de gener de 1987 per accedir als cossos i escales de funcionaris de la Generalitat; aquestes proves es van realitzar a la Universitat Politècnica de Girona, o sigui, que amb aquesta concreció em sembla que ja és suficient, i li agrairé al senyor Conseller que una vegada —em consta també la preocupació de vostè perquè les coses es desenvolupin d'una manera al més nítida possible—, que una vegada hagi esbrinat el que va succeir allà, que em pugui donar una resposta.

A mi se'm va dir bastant categòricament que havien existit dues menes de fulls per repartir entre les persones que prenen part a la prova, que no eren tots els fulls exactament iguals, i que es va repartir —hi insisteixo— uns per als qui ja eren interins, i uns per als que hi accedien per primera vegada. També se m'ha dit, evidentment, això del llapis, i, quant al que vostè em diu referent a la signatura, això ho trobo una mica càndid, senyor Conseller, perquè si és una persona interessada la que es vol afavorir, coneixent el número del carnet d'identitat d'aquesta persona, havent-hi el número del carnet d'identitat en els fulls, és gairebé més fàcil això, computar els números, que no pas un gargot que, moltes vegades, és una signatura d'una persona. Per això em sembla estrany. A part d'això li puc dir que hi ha altres sistemes per poder fer arribar les còpies dels exàmens al jurat, sense que aparegui la signatura de la persona. Això estem tips de veure-ho en altres exàmens i en convocatòries que s'han fet en aquesta mateixa casa: els treballs han estat signats per les persones que els han fet, i el jurat no ha vist la signatura de la persona que feia el treball. A mi, em sembla que sistemes d'aquests es poden adaptar perfectament, i traurem que hi pugui haver aquests tipus de susceptibilitats que no van gens bé... vaja!, són un punt no gaire favorable per a la nostra Administració i que ens ha de doldre a tots.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt breument, senyor President. He de fer constar que aquestes proves han tingut un abast de correcció d'uns trenta mil exercicis cada prova, i alguns d'ells proves triples; que això ha requerit uns mecanismes —molt ben estudiats, per cert— que no han de crear cap suspicàcia i que jo, doncs —concretament aquest fet de Girona del dia 24 de gener no el conec—, però que han estat absolutament acceptats i respectats per tothom i per la representació de tots els funcionaris de la Generalitat, de tots els sindicats i d'altres representacions no sindicals, de col·lectius, que van interessar-se pel tema, i que les proves, doncs, s'han dut a terme amb una absoluta transparència.

Pel que fa a aquests fets concrets —jo no dubto, doncs, de la

preocupació fonamentada del senyor Casanovas si se li han produït queixes—, jo estic, no tant, sinó més interessat que ell a aclarir el que va passar, i, per tant, jo em comprometo a fer-ho i a donar l'explicació, naturalment, que el senyor Casanovas té dret, com a Diputat, a conèixer, i que jo no li puc donar, per raons que em penso que són prou explicables, en aquest acte, i, si és necessari, doncs, serà també transmesa a la Comissió corresponent del Parlament perquè en quedi constància.

Res més i gràcies.

*Preguntes al Consell Executiu
sobre l'impacte ecològic de la construcció
de l'estació d'esquí de Portainé
i sobre la viabilitat econòmica de l'estació
d'esquí de Portainé*

El Sr. PRESIDENT: Anem ara a passar a la pregunta al Consell Executiu sobre l'impacte ecològic de la construcció de l'estació d'esquí de Portainé, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Antoni Lucchetti, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual tinc el gust de donar la paraula.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, duc tres qüestions prèvies. En primer lloc, anunciar que, donada l'hora de la matinalada en què estem, aquest Diputat acumularà dues preguntes, i així ja començarem a avançar coses del proper plenari. I les acumularà per allò que es diu de «dos consellers d'un tret», no?, aleshores així acabarem ràpidament, no amb els consellers, sinó amb la pregunta. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Endavant.

El Sr. LUCCHETTI: I, després, la segona qüestió prèvia que volia dir és agrair als diputats i diputades que són, en aquest moment, a la Cambra; estic convençut que no s'han quedat aquí per escoltar-me a mi, sinó segurament per escoltar els dos consellers que continuaran, però agrair-los, de tota manera, la seva assistència, i que això no sigui obstacle perquè si mentrestant volen marxar no ens enfadarem. I que no serveixi de precedent, exacte —m'apunten per aquí darrere.

Bé, ja entrant en el tema —per anar de pressa, perquè l'hora no és per fer bromes—, aquest és un tema que ja va ser objecte d'una pregunta per part d'un diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, una pregunta que es va contestar per escrit i que, malgrat la contesta per escrit, els contactes que aquest Diputat té amb diferents grups preocupats pels temes del Pirineu, doncs, han fet que tornéssim a fer, a reformular la pregunta, quasi amb els mateixos termes, per saber exactament què havia passat, perquè en aquell moment se'ns parlava d'autoritzacions provisionals, d'un procés administratiu que s'estava seguint, que l'expedient administratiu s'està tramitant, etcètera. Per tant, voldríem saber ja ara amb una certa perspectiva, havent passat una campanya d'esquí, què és el que ha passat. És el tema de l'estació d'esquí de Portainé. D'on neix la preocupació? La preocupació —que ja ve de l'any passat— ve d'un grup d'entitats, tan importants com la Facultat de Biologia de la Universitat de Barcelona, amb un escrit que es va dirigir al Conseller d'Agricultura, signat pel degà, el senyor Joaquim Gozávez —jo tinc la còpia aquí—; un escrit del Consell Internacional per a la Preservació de les Aus, signat pel seu coordi-

nador aquí a la secció espanyola, Grupo Tetraónidas Pirineos, signat pel senyor Jordi Canut; un escrit signat per DEPANA, la Lliga per a la Defensa del Patrimoni Natural, pel seu President, Salvador Fillella i Cornadó; un altre escrit signat... en fi, no sé si val la pena estendre's més, signat per la Federació d'Entitats d'Excursionistes de Catalunya, en la mateixa direcció, expressant la seva preocupació pel que es considerava un atemptat ecològic, un atemptat ecològic sense massa sentit, perquè s'argumentava que les possibilitats econòmiques —i per això vénen les dues preguntes— de l'explotació, doncs, no estaven massa garantides, etcètera.

Amb tota aquesta informació que s'ha anat facilitant, doncs, s'ha parlat que si hi ha hagut una tirada de llum pel mig del bosc, que això ha significat una tala injustificada, que s'ha tallat fusta per al telesella i per al telearrassegament, que hi ha hagut una anada de la zona —i això sí que és difícil de recuperar, perquè els boscos potser es poden tornar a repoblar, com es diu a la contesta de la pregunta del Diputat senyor Torres, d'Esquerra Republicana, però que determinades espècies d'aus, com el gall fer i un altre..., la perdíu blanca, efectivament, doncs se'n vagin, pot ser de conseqüències difícils de tornar enrere. En fi, una sèrie de consideracions d'interès ecològic i també d'interès econòmic, perquè hi ha una preocupació... A aquest Diputat li consta que si fem un referèndum entre la gent que està en disponibilitat de treballar en aquella zona, sortiria una aprovació massiva de la construcció de l'esquí. Jo no em faig il·lusions sobre l'esperit ecològic del nostre país, malgrat que és molt més profund que el que manifestaria aquest referèndum, sobretot... fins i tot molts dels que votarien a favor en aquest referèndum, de veritat són ecologistes sense saber-ho, segurament. Però el problema no és el que pensen els alcaldes, els consistoris dels municipis —que tots han votat favorablement aquest projecte—, el problema no és el que pensa la població, en concret, d'allà, sinó que el problema és què pensa la Generalitat d'aquest problema, perquè jo crec que la Generalitat ha de tenir una visió superior del problema i, fins i tot, si un ajuntament vol cometre una barbaritat ecològica —i, de fet, podríem ara fer una llista extensíssima d'ajuntaments que han comès barbaritats ecològiques— és la Generalitat, és una autoritat en tot cas superior la que ha d'impedir-ho. Aleshores, nosaltres, la nostra preocupació, i l'expressem aquí més com una reflexió col·lectiva, com una pregunta amb la boca petita, perquè ens sembla que, en aquest cas, l'estació d'esquí de Portainé ha estat més una... en una carta, un comunicant que m'enviava informació en deia una «cacicada» del senyor Massagué —el qual molts diputats d'aquesta Cambra coneixen perquè va ser diputat a l'anterior Cambra, i jo em limito a transcriure el que diu la carta que he rebut—; possiblement una alcaldada d'un senyor que, en un moment determinat, ha aconseguit una fortuna, perquè li ha tocat la loteria, i aleshores fa una inversió els criteris de rendibilitat de la qual, segurament, escapen de la racionalitat i, aleshores, el que voldríem saber és: realment aquesta és una inversió que tenia sentit en aquesta zona? Aquesta és una inversió que ha tingut en compte l'impacte ecològic que significarà en aquella zona del Pirineu? —que jo, per altra banda, conec bé i sé que es pot malmetre de manera irreversible. Hi insisteixo: no n'hi ha prou que es digui: «no, ja es repoblarà una superfície igual a la que s'ha destruït»; això no és exactament el mateix, tots ho

sabem i, per tant, això ens semblen excuses, com dèiem, excuses de mal pagador. I aquesta és la preocupació, simplement, que ha impulsat a fer aquestes dues preguntes i a sentir l'opinió de dos coneixedors del tema tan qualificats com l'Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Turisme —Comerç i Turisme—, senyor Molins. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a la contestació a la primera pregunta, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Conseller d'Agricultura.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró i Ardèvol): Moltes gràcies, senyor President. Senyors diputats, en la intimitat de la sala procediré a liquidar, no el senyor Diputat, sinó la pregunta, o, almenys, a intentar-ho.

Agraeixo la preocupació per aquesta qüestió, com per totes aquelles relacionades amb una tasca que és difícil, com és intentar mantenir l'equilibri entre la iniciativa que vol realitzar coses en parts del territori, i preservar el patrimoni natural.

Des d'aquest punt de vista, d'entrada haig de dir que discrepo amb molta contundència —quant al contingut, no pas per la forma en què ho faré— de la qualificació d'atemptat ecològic; i crec que, a més, és una —en la línia pedagògica que apuntava el senyor Diputat— mala línia, o un mal camí, exagerar els qualificatius, en aquest tema almenys; perquè és cert que al nostre país s'han produït, es poden produir atemptats que realment mereixin aquest qualificatiu, però que, evidentment, gastar els cartutxos per coses de la dimensió del que ara comentem em sembla que és precisament tot el contrari d'una bona pedagogia.

Tota actuació que es dugui a terme en un territori, en un territori, doncs, que no n'ha registrat cap, sens dubte genera un impacte. El que cal veure és si aquest impacte és important, si aquest impacte genera un dany que realment és irreversible, quines són les contrapartides que tal actuació reporta, i d'això intentar treure'n una decisió justa.

La localització de l'estació d'esquí de Portainé —haig de començar per dir— no és un fet nou; és prou conegut que bona part de la instal·lació arrenca d'una anterior concessió feta per l'ICONA. L'ICONA suposo que en el moment de lliurar la concessió va utilitzar ja dos estudis ambientals que existien, de caràcter general, sobre la zona, que relacionaven possibles dominis esquiables i impactes.

Malgrat aquest precedent, nosaltres no hem partit d'això, sinó que hem realitzat el propi informe, el propi estudi d'impacte per part de la secció del medi natural. Aquest informe complementari a la concessió mesurava la qualitat paisatgística, d'una part —en relació amb la vegetació, la disposició, la hidrologia, la geomorfologia i la diversitat—, la fragilitat d'aquesta qualitat paisatgística, la qualitat ecològica, expressada en termes, com és lògic, de vegetació, fauna i hidrologia; també la fragilitat ecològica, i, finalment, l'erosió. Aquest informe, complementari a la concessió administrativa, com és lògic, està a la disposició, per a ser consultat, del senyor Diputat.

La concessió afecta tres-centes cinc hectàrees: la cota inferior arrenca dels 1.650 metres, la superior dels 2.437. Des del nostre punt de vista, la zona més important era la que es situava entre les cotes 1.650 i 1.980, precisament per l'existència dels galls fers. La perdíu blanca, que s'ha dit, dissortadament no l'afectava, o l'afectava molt poc, pel fet que havia estat afec-

tada, molts anys enrere, per la instal·lació d'un repetidor de Televisió Espanyola; per tant, no era aquest el problema, el problema central eren els galls fers.

De la medició que es va fer sobre la incidència dels galls fers, concretament, l'afectació es donava sobre setanta-nou hectàrees de possible hàbitat de gall fer, amb una població teòrica afectada màxima de tretze aus. Vam considerar que, ni la superfície, ni el nombre possible d'aus màximes afectades, donava lloc que haguéssim de prohibir l'existència d'una instal·lació d'esquí, en una comarca de les característiques com la del Pallars, una estació d'esquí que tenia el suport dels alcaldes de Soriguera, Joan Cortina, Llavorsí, Jaume Gasset, Rialp, Josep Messeguer, i Sort, Francesc Rafael. Ens semblava que, evidentment, hi havia un impacte, aquest, però que no era suficient com per impedir la possibilitat que existís l'estació d'esquí, des del punt de vista que ens pertoca a nosaltres, que és el mesurament del que podria passar al patrimoni natural.

Es va avaluar el cost que això podia significar, 2.090.000 pessetes, és a dir, utilitzant la hipòtesi màxima, 160.000 pessetes per au, perquè, evidentment, són recuperables. Com el senyor Diputat sap, el Departament d'Agricultura té una granja de producció de galls fers, a Esterri d'Àneu, i aleshores, aquests 2.090.000 pessetes el que són, senzillament, és el cost estimat de produir el nombre d'aus necessàries perquè repoblem una zona propera, com hem estat fent. En aquest sentit li vull dir que, en els últims anys, Catalunya és un dels indrets de l'Estat on, feliçment, la major part d'espècies en extinció, en risc d'extinció, qualificades així —els galls fers són una d'elles—, la seva població creix, i que en aquest sentit hem recuperat altres espècies extingides i prou interessants, com són l'ós o la llúdria, o podem garantir avui dia, doncs, la pervivència de les aus estepàries i de les tortugues autòctones, ambdues, sobretot les primeres, en greu risc d'extinció.

En el cas dels galls fers, per aquesta feliç circumstància que un dels escassíssims llocs on hi ha producció d'aquest tipus d'aus és a càrrec de la Generalitat, la possible desaparició d'aquest nombre màxim de tretze aus no era un factor greu —desaparició no entenent-la en el sentit de mort física, quan parlo de desaparició de les aus no em refereixo a mort física d'aquestes tretze hipotètiques màximes aus, sinó del lloc de nidificació, és a dir, de la continuïtat reproductiva. El problema dels galls fers no és que es morin, és que la seva territorialitat és tan extrema que, si se'ls fa abandonar el lloc on nidifiquen, després, les dificultats de reproducció, com sap bé el senyor Diputat, es converteixen en molt escasses. Per tant, no és que s'hagin mort tretze aus, és que hi ha possiblement tretze aus que s'aparellarien amb una relació que desconeixem, que donarien lloc a les aus, que segurament o possiblement no ho faran. És igual, ho farem nosaltres, suplimos aquesta funció reproductora, i em sembla que no passa res.

Per altra banda, el Departament d'Agricultura va sol·licitar a la mateixa empresa un estudi sobre l'impacte —estudi que va lliurar al Departament, que també està a la disposició del senyor Diputat—, perquè la mateixa empresa també està obligada a dur a terme una sèrie d'actuacions correctores de cara al futur.

El conjunt de l'aportació econòmica, que incorpora naturalment la xifra de pessetes que he esmentat abans relacionada amb els galls fers, per conjunt d'impacte és, en total, de 46,

quasi 47 milions de pessetes, 46,9, i que la seva major part està relacionada per costos que generi la repoblació. L'impacte realment és reduït: hi ha hagut modificacions en el projecte inicial, la més important ha estat la no-autorització d'un camí, que podia ser de molt interès, segurament, per a l'estació d'esquí, però que aquest sí que produïa una afectació forestal que ens semblava que no era admissible, i que això no posava en dificultat l'existència de l'explotació de l'estació d'esquí, i, per tant, no s'ha autoritzat.

En definitiva, penso que, des d'aquesta perspectiva de l'equilibri, crec que s'ha aconseguit en un nivell raonable tot el raonable que sigui l'acció humana; és a dir, s'ha tirat endavant una instal·lació que, des del criteri dels mateixos alcaldes i habitants de la zona, i de molta altra gent, és absolutament convenient per a una comarca de les característiques del Pallars, i, d'altra banda, crec que hem preservat en un nivell extrem, d'un extraordinari detall —com es pot deduir de la meua resposta i dels dos informes, que amb molt de gust jo li puc facilitar—, el futur del patrimoni, almenys l'afectació que les instal·lacions que s'han hagut de fer han pogut incidir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat vol tornar a intervenir? No?

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, per economia d'esforços, intervindria després que hagués contestat el senyor Molins.

El Sr. PRESIDENT: Així, renuncia...

El Sr. LUCCHETTI: No, no, senyor President. Demano d'acumular...

El Sr. PRESIDENT: Sí, però és que em sembla que seria més còmode que ara, en el bon sentit de la paraula, enllestísim...

El Sr. LUCCHETTI: No, perquè crec... Si em permet, són temes, temes concomitants, i m'agradaria acabar de tenir una visió global del tema abans d'intervenir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Si l'Honorable Conseller té la bondat d'intervenir?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, senyor President, i molt breument, perquè em penso que el contingut fonamental de la resposta havia de ser donat pel meu company de Govern, l'Honorable Conseller Miró. Només simplement matisar: per obrir una estació, segons les reglamentacions actuals, cal demanar prèviament la petició d'utilització dels terrenys. Això es fa —i en aquest cas concret és una petició d'ocupació temporal de 305 hectàrees de forest per cinquanta anys—, això es fa davant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; se'ls demana, concretament, un estudi de viabilitat econòmica —305 hectàrees—, se'ls demana un estudi de viabilitat econòmica, que presenta la mateixa empresa promotora de l'estació i, després, uns informes dels ajuntaments afectats, els quals ja han estat esmentats per l'Honorable senyor Conseller.

L'estudi de viabilitat econòmica que figura en l'expedient dona fe de la possibilitat de reeixir econòmicament el projecte, i joestic segur que, vist el primer any de funcionament d'una part de l'estació —no està, com molt probablement coneix l'Il·lustre Diputat, no està acabada sencera, ja estava previst fer-ho en fases diferents—, però a la vista dels resultats d'a-

questa primera temporada, que, per altra banda, tampoc no passarà a la història com una temporada brillant, i particularíssimament en aquesta zona del Pallars, estic absolutament convençut de la viabilitat econòmica d'aquesta estació.

I jo crec que acabades les inversions que l'empresa té previst tirar endavant i donades les circumstàncies que fan que aquell indret, fins i tot en un any com l'actual, que no ha estat tant la manca de neu com la precipitació de neu conjunta amb els vents la que ha fet que la neu no es dipositi i no pogués servir després per a la pràctica de l'esquí, el que ha fet que aquesta fos una temporada dolenta, des d'aquest punt de vista, estic segur que les característiques de l'estació de Portainé, que ja han demostrat que, fins i tot, amb vents forts la neu aguanta d'una forma més gran que en altres indrets, jo estic absolutament convençut que aquesta pot ser una estació viable a curt i mitjà termini, sempre que, òbviament, l'administració i la gestió de l'estació sigui correcta, que, per altra banda, en aquest moment no tenim cap indici que ens faci pensar que no ho hagi de ser en el futur.

Moltes gràcies.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President...

El Sr. PRESIDENT : El senyor Lucchetti té la paraula per replicar.

El Sr. LUCCHETTI : Moltes gràcies. Quan en la contestació al senyor Torres es deia exactament : «Solament s'han concedit autoritzacions provisionals, les autoritzacions provisionals afecten un equivalent de 7 hectàrees poblades sobre un volum de 500 hectàrees d'extensió de la zona». 500 hectàrees d'extensió de la zona. I ara se'ns diu exactament que la instal·lació afecta 305 hectàrees —jo ho he entès així i ho he fet repetir, amb perdó, i saltant-me tots els reglaments, he interromput l'Honorable senyor Conseller i li ho he fet repetir—, aleshores, és clar, jo, almenys, això m'obre, a mi, una inquietud, perquè 305 hectàrees d'un total de 500 vol dir que, efectivament, aquesta zona ha quedat greument afectada per la instal·lació de l'estació. I m'agradaria acabar-ho d'aclarir, això, si fos possible.

Perquè el senyor Conseller, l'Honorable senyor Molins, diu que està convençut que hi ha viabilitat econòmica. Jo no sé si el seu convenciment es basa en un informe, en un estudi econòmic sobre aquesta viabilitat, en una anàlisi del grau d'utilització de les diferents i properes estacions d'esquí que hi ha en aquella zona i, per tant, si creu que el nivell d'ocupació que pot tenir la de Portainé quan s'afegeix a totes les altres serà suficient com per mantenir aquesta viabilitat. I quan parla que està convençut, si es basa, diguem-ne, en una intuïció —que em sembla que estaria molt bé que també hi fos, perquè moltes vegades en els estudis econòmics val més una bona intuïció que no moltes xifres, de vegades—, però la bona intuïció també s'ha de basar en xifres. A mi m'agradaria saber si aquests estudis hi són i, si hi són, si aquest Diputat podria tenir, de la mateixa manera que el senyor Conseller d'Agricultura m'ha ofert aquests informes —i jo li acceptaré poder-los veure, ja m'hi referiré després—, si els podria veure, perquè jo crec que aquesta és una preocupació de molta gent de la zona, que creu que és difícil que tingui viabilitat econòmica degut al que han estat els precedents de les altres estacions d'esquí aquests últims anys en aquella zona del Pirineu.

Respecte al tema de l'impacte ecològic, jo no sé, jo no he utilitzat la paraula «pedagogia», tot i que m'agrada molt fer-la

servir, però jo crec que també hauria estat pedagògic, senyor Conseller, no sé si vostè ho ha fet o no ho ha fet, però, almenys, a mi m'han comunicat que no s'ha fet, a tota la gent que li ha escrit cartes referint-se a aquest tema, que haguessin estat contestades, aquestes cartes. Jo, almenys alguns d'ells, m'han dit que no han rebut contestació de la carta, i també seria fer pedagogia, per part de la Conselleria, que quan grups interessats pels problemes ecològics es dirigeixen a un Conseller, rebre contestació. Aquests estudis, com l'expedient, el senyor Conseller sap que, jo, l'expedient l'he demanat a la Conselleria, i se m'ha contestat molt amablement que no me'l poden enviar fotocopiats, tal com jo demanava, i que està a la meua disposició. Jo hauria preferit que se'ns facilités el treball dels diputats, no crec que sigui molt greu fotocopiar els aspectes essencials d'un expedient, i enviar-nos-els perquè nosaltres puguem treballar-hi amb més comoditat, fent consultes a experts, etcètera. Si jo vaig i consulto, jo personalment, aquest expedient, possiblement en treuré un rendiment de la possible activitat constructiva que jo pugui fer després per ajudar a esbrinar els problemes que avui he plantejat aquí molt més petit que no si jo tinc aquest expedient fotocopiats i puc parlar-ho amb experts del nostre Grup parlamentari. I, per tant, jo demanaria no només que se'ns digués que està a la nostra disposició, sinó que, en la mesura del que és possible, els elements més importants, aquests estudis, aquests informes, els poguéssim tenir nosaltres.

I la veritat és que jo, la preocupació, la continuo tenint. Tinc la impressió que en aquest equilibri, «desenrotllisme», progrés, creixement econòmic i preservació de la naturalesa, que en un lloc com el Pirineu hauria de ser especialment sensible —i parlo d'equilibri, jo no crec que s'hagi de sacrificar el creixement econòmic, la creació de riquesa a la preservació museística de la naturalesa, tampoc no és això—, però crec que en un lloc com el Pirineu la sensibilitat pel tema ecològic ha de ser una sensibilitat extrema. Jo, després de les contestes que he rebut, tinc la impressió que ha prevalgut més la necessitat de fer coses en el Pirineu, d'impulsar projectes de creació de llocs de treball —que, hi insisteixo, reconec que aquest és un tema importantíssim i, per tant, que si es posés a referèndum, ja ho he dit abans, segurament els ecologistes perdrien—, però em sembla que és obligació de la Generalitat buscar aquest equilibri, buscar aquest equilibri i intentar la creació de llocs de treball, potser en altres llocs o amb altres activitats que no malmetin l'equilibri ecològic.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Els Honorables Consellers volen contestar, per l'ordre que vulguin?

El Sr. LUCCHETTI : Perdó, perdó, és que m'ha alegrat moltíssim que, la tortuga autòctona, la recuperessin, perquè era una de les preocupacions d'aquest Diputat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : Estic convençut que no ho diu amb ironia, sinó que ho diu amb absolut convenciment, perquè ja sap que una de les feines que s'ha hagut de fer, per preservar la tortuga autòctona, ha estat evitar que es barrejés amb les múltiples tortugues de races no autòctones. Vés a saber, doncs... Aquesta ha estat una feina important.

Voldria aclarir-li això de les 305 hectàrees. La concessió que

finalment s'ha lliurat —el Decret així ho indica— és de 305 hectàrees, 305 hectàrees és la concessió perimetral, no és l'affectació de les instal·lacions concretes, i això ha estat publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, número 798. Aquest Conseller, com tots els altres del Consell Executiu, té a gala contestar totes les cartes que rep, i quan vostè diu que alguns diuen que no han rebut la meua contesta, li agrairé que després em digui qui, perquè jo amb molt de gust els contestaré. En el cas concret d'ADENA, jo els he contestat.

Sobre els aspectes essencials de l'expedient, si la seva pregunta era la que ha formulat, és a dir, quin és l'impacte ambiental, millor dit, per ser literalment exactes, hem fet algun estudi sobre l'impacte ambiental, he de dir-li que els dos els té a la seva disposició, amb la comoditat que pugui tenir estudiar-los a casa seva, perquè aquest sí que l'hi puc donar. El que jo no li puc donar perquè s'ho endugui del Departament és l'expedient de tramitació ni la fotocòpia, però li garanteixo un nivell de confort adequat a les seves necessitats, si ve a la nostra casa.

I, finalment, voldria dir-li que em sembla que, en contra de la seva apreciació, jo crec que sí que ha quedat bastant clar i que vostè mateix ho ha assumit, no d'una manera explícita, però sí que implícita, que realment hem mantingut l'equilibri i l'hem mantingut bé. Fixi's que ja en la seva resposta ja no ha parlat més dels galls fers que vostè es pensava condemnats a la desaparició, perquè ha pogut constatar que teníem una granja reproductora que solucionava això, i que, com vostè ha apuntat bé, el problema de la repoblació forestal no era tal, perquè, per resumir-ho en una paraula, quan la concessió estigui acabada, és a dir, d'aquí a cinquanta anys, no únicament hi haurà hagut una explotació econòmica, una activitat econòmica, la generació d'una renda, d'uns llocs de treball per a gent del Pallars, sinó que a la zona hi tornaran a haver els mateixos o més arbres que hi havia i, segur, amb tota certesa, més galls fers dels que hi havia en el moment de començar la concessió.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable senyor Molins vol contestar?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME : També molt breument, senyor President, a l'Il·lustre senyor Diputat dir-li que l'estudi de rendibilitat econòmica, del qual he fet esment, el presenta la mateixa empresa; no sé en aquest moment quines són les regles del joc; jo entenc que, en tant que Administració, podem donar al senyor Diputat tots els documents fets per la mateixa Administració, però entenc que un que ens confia la mateixa empresa, sense permís de la mateixa empresa, que jo em comprometo a demanar-li, que estic segur que no hi haurà cap inconvenient, però hauré de procedir

primer a aquesta petició, que em sembla obligada. En qualsevol cas, feta aquesta excepció, compti amb l'estudi de rendibilitat econòmica.

Òbviament, no és només la intuïció la que em permet dir, la que m'ha fet dir que, la viabilitat econòmica, jo l'entenc possible. És en part la intuïció per tal com una dada fonamental per a la rendibilitat econòmica és la utilització de l'estació, òbviament, i, d'això, no hi ha possibilitats de fer estudis que donin fiabilitat absoluta. És una certa intuïció pensar com es pot desenvolupar el turisme de l'esquí en el nostre país, que entenc que és d'una manera brillant, vull dir-li; això sí que hi confio plenament, però no només en funció de la intuïció, sinó també en funció d'uns fets, de com es desenvolupava en altres àrees del món, etcètera. Hi confio plenament, i estic ben segur que per al Pallars, en concret, com ho ha estat per a d'altres indrets —per a la Vall d'Aran, per exemple—, la neu, el recurs de la neu i la utilització raonable del recurs de la neu com a recurs turístic, pot ser un factor de desenvolupament fonamental per a determinades zones del nostre país.

Voldria fer, potser, dos esments concrets a la manera en què el senyor Diputat, l'Il·lustre senyor Diputat ha fet la pregunta, en el sentit que m'ha donat la sensació que lligava rendibilitat econòmica amb desastre ecològic, d'alguna manera; en certa manera, ha vingut a dir : «Home!, si es fa un desastre ecològic, almenys que sigui assegurant la viabilitat econòmica.» No té cap relació; el Conseller d'Agricultura estic segur que, només assegurant que no provocava el desastre ecològic, és quan dóna l'autorització.

La viabilitat econòmica no té res a veure, per tant, amb l'autorització; entenc que ho hem de fer així per tal com no és el fet que algú es faci amb uns beneficis econòmics que ens pot portar a donar-li permís per fer un desastre ecològic. El desastre ecològic no existeix i la viabilitat econòmica, en aquest cas concret, és possible, tot i tenint en compte que les regles del joc establertes en el nostre país, i no pas per una norma d'actuació d'aquest Parlament, sinó per la Constitució, que a tots ens obliga, fa que en aquest país hi hagi llibertat fins i tot per arruinar-se.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, havent esmerçat ja el temps reglamentari i havent-lo depassat i tot per les preguntes, procedirem a aixecar la sessió, no sense donar les gràcies als il·lustres membres de la Cambra que hi han assistit i, especialment, als que han estat sostenint la seva presència fins a l'últim moment.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i cinc minuts.)